

Univerzita Karlova v Prahe

Právnická fakulta

Katedra európskeho práva

**Skrátený a naliehavý postup v konaniach pred Súdnyim dvorom
Európskej únie**

Rigorózna práca

„Prehlasujem, že som rigoróznou prácu na tému: Skrátený a naliehavý postup v konaniach pred Súdnyim dvorom Európskej únie vypracoval sám. Všetky pramene a zdroje informácií, ktoré som použil k vypracovaniu tejto práce, boli citované v poznámkach pod čiarou a sú uvedené v zozname použitých prameňov a literatúry. Zároveň prehlasujem, že práca nebola využitá k získaniu iného alebo rovnakého titulu.“

Bratislava, 2014

Mgr. Michal Kutlík

Abstrakt

Predkladaná práca sa venuje analýze skráteného a naliehavého postupu v konaniach pred Súdny dvorom Európskej únie. Práca konkrétne analyzuje skrátený postup v konaniach o žalobách pred Všeobecným súdom a v konaniach o žalobách a odvolaniach pred Súdny dvorom, ako aj skrátený a naliehavý postup v prejudiciálnych konaniach. Každá kapitola sa rozboru osobitého postupu venuje na základe popisu historického kontextu zavedenia konania, charakteristiky konania, štatistikami nariadovania postupov súdom, výberom najzaujímavejších konaní zo súdnej judikatúry a záverečným krátkym zhrnutím daného konania. Taktiež sa v práci porovnávajú oba spôsoby konania navzájom, čo umožňuje lepšie pochopiť rozdiely medzi oboma postupmi nielen z pohľadu inštancie, ktorá postup nariaduje, ale aj vo svetle ich rozdielnej pôsobnosti pri prejudiciálnom konaní. Cieľom práce je objasniť doterajšie fungovanie skráteného a naliehavého postupu v konaniach pred Súdny dvorom Európskej únie, ako aj možné aplikačné zmeny vo svetle nového znenia Rokovacieho poriadku Súdneho dvora do budúcnosti.

Abstract

The presented thesis deals with an analysis of the accelerated and urgent procedure in proceedings before the Court of Justice of the European Union. The thesis concretely analyses the expedited procedure in proceedings regarding actions before the General Court and proceedings regarding actions and appeals before the Court of Justice, as well as expedited and urgent preliminary procedure. Each chapter deals with the analysis of the specific procedures in view of the description of the historical context for introduction of the procedure, characteristics of the procedure, statistics for granting the specific procedure, the most interesting cases from the Court's case-law and a final short summary of the specific procedure. Mutual comparison of the procedures is also described in the thesis, allowing to better understand the differences between the two methods, not only from the perspective of the instance, which deals with the case, but also in light of their different scope within the preliminary ruling. The aim of this thesis is to define the place of the expedited and urgent procedure in proceedings before the Court of Justice of the European Union in the light of the new version of the Rules of Procedure of the Court of Justice and outline their possible application in the future.

Obsah

Úvod	5
1 Skrátený postup v žalobných a odvolacích konaniach	8
1.1 Všeobecne k skrátenému konaniu a osobitým procesným prostriedkom	8
1.2 Skrátené konanie o žalobách pred Všeobecným súdom	11
1.2.1 Historický exkurz	11
1.2.2 Charakteristika konania	13
1.2.3 Štatistiky	18
1.2.4 Judikatúra	19
1.2.5 Zhrnutie	29
1.3 Skrátené konanie o žalobách a odvolaniach pred Súdny dvorom	30
1.3.1 Historický exkurz	30
1.3.2 Charakteristika konania	31
1.3.3 Štatistiky	34
1.3.4 Judikatúra	35
1.3.5 Zhrnutie	41
1.4 Porovnanie skráteného postupu v konaní pred Všeobecným súdom a Súdny dvorom	41
2 Skrátený a naliehavý postup v prejudiciálnom konaní	43
2.1 Všeobecne k osobitým postupom v prejudiciálnom konaní	43
2.2 Skrátené prejudiciálne konanie	45
2.2.1 Historický exkurz	45
2.2.2 Charakteristika konania	46
2.2.3 Štatistiky	49
2.2.4 Judikatúra	50
2.2.5 Zhrnutie	61
2.3 Naliehavé prejudiciálne konanie	61
2.3.1 Historický exkurz	61
2.3.2 Charakteristika konania	66
2.3.3 Štatistiky	73
2.3.4 Judikatúra	74
2.3.5 Zhrnutie	84
2.4 Porovnanie skráteného a naliehavého prejudiciálneho konania	86
Záver	90
Zdroje	95
Resumé	101

Zoznam použitých skratiek

EÚ – Európska únia

RP SD – Rokovací poriadok Súdneho dvora

RP SPS – Rokovací poriadok Súdu prvého stupňa

RP VS – Rokovací poriadok Všeobecného súdu

SD – Súdny dvor

SD EÚ – Súdny dvor Európskej únie

SD ES – Súdny dvor Európskych spoločenstiev

SPS – Súd prvého stupňa

VS – Všeobecný súd

ZEÚ – Zmluva o Európskej únii

ZFEÚ – Zmluva o fungovaní Európskej únie

ZES – Zmluva o založení Európskeho spoločenstva

Úvod

Súdny dvor Európskej únie (SD EÚ)¹ je bezpochyby inštitúciou, ktorá významne napomohla rozvoju nielen európskeho práva, ale aj integrácii samotnej, a to najmä vďaka prvým nosným judikátom², kde súd deklaroval priamy účinok a prednosť európskeho práva pred vnútroštátnymi ustanoveniami, čo posunulo zakladajúce zmluvy do úplne inej právnej roviny, ako bolo pravdepodobne pôvodne zamýšľané. Tým, že súd priznal zakladajúcim zmluvám a všeobecne európskemu právu status „nového právneho poriadku“ so všetkými svojimi špecifikami, zarámcoval vytvorenie spoločenstva štátov, ktoré nemá obdobu nikde vo svete.

Postupné prijímanie nových členských štátov, nadobúdanie nových právomocí inštitúcií Európskej únie (EÚ) a rozširovanie oblastí aplikácie európskeho práva ovplyvnilo aj fungovanie SD EÚ. Uvedené zmeny mali vplyv najmä na rastúcu právomoc súdu a s tým súvisiacu zaťaženosť sudcov. Za účelom odbremenenia Súdneho dvora (SD) bol vytvorený Súd prvého stupňa³ (teraz Všeobecný súd, VS) ako súd prvej inštancie a neskôr aj Súd pre verejnú službu⁴(SVS), špecializovaný na početnú agendu pracovnoprávných sporov medzi EÚ a jej zamestnancami. SD EÚ však mal k dispozícii prostriedky na zmenu svojho vlastného procesného režimu fungovania s cieľom väčšej flexibility pri rozhodovaní a adaptácii na zmeny v primárnom a sekundárnom práve. SD EÚ preto pravidelne navrhoval zmeny svojho rokovacieho poriadku, či už z pohľadu zavedenia nových alebo obmeny doterajších procesných prostriedkov, zmeny priebehu jednotlivých častí štandardného konania alebo prijatia osobitých postupov v konaní, ktorými modifikoval celý priebeh štandardného konania.

Tak tomu najprv bolo v prípade zavedenia skráteného postupu v rámci prejudiciálneho konania, neskôr aj do konaní o priamych žalobách a odvolaniach a napokon prijatím

---

¹ Názvoslovie použité v práci rozlišuje medzi pred-lisabonskou a post-lisabonskou terminológiou, najmä pokiaľ sa jedná o pomenovanie súdov EÚ. Za účelom súvislého výkladu sa však v určitých pasážach práce, najmä pri štatistikách, uvádza jednotné názvoslovie zavedené Lisabonskou zmluvou.

² Pozri rozsudok Súdneho dvora z 5. februára 1963 vo veci 26/62 *Van Gend en Loos v Administratie der Belastingen*, [1963] ECR-3 a rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1964 vo veci 6/64 *Costa v E.N.E.L.*, [1964] ECR-1141.

³ Rozhodnutie Rady 88/591/ESUO, Euratom z 24. októbra 1988, ktorým sa zriaďuje Súd prvého stupňa Európskych spoločenstiev, Ú. v. ES L 319 z 25. novembra 1988, s.1.

⁴ Rozhodnutie Rady 2004/752/ES, Euratom z 2. novembra 2004, ktorým sa zriaďuje Súd pre verejnú službu Európskej únie, Ú. v. EÚ L 333 z 9. novembra 2004, s. 7.

naliehavého postupu v prejudiciálnom konaní, reagujúc na potrebu zabezpečiť súdu možnosť urgentne sa vysporiadať s prípadom, ktorý z pohľadu procesných lehôt nemožno rozhodnúť tradičným spôsobom. Skrátený i naliehavý postup v konaní boli do rokovacích poriadkov zavedené ako osobitné postupy, ktoré síce nezasahujú do samotnej štruktúry konania, no podstatne modifikujú priebeh jeho jednotlivých častí za účelom rýchleho rozhodnutia veci.

Cieľom tejto práce bude podrobne rozobrať tieto postupy v konaní s pohľadu druhu konania, v ktorom možno osobitý postup aplikovať, a následne aj s pohľadu inštancie, ktorá postup nariadi. Z tohto dôvodu je jadro práce rozdelené na dve hlavné kapitoly, venujúce sa skrátenému postupu v žalobných a odvolacích konaniach a skrátenému a naliehavému konanie v prejudiciálnych konaniach. Prvá hlavná kapitola, venovaná skrátenému postupu v žalobných a odvolacích konaniach, sa skladá z dvoch podkapitol, rozdelených podľa príslušnosti inštancie SD EÚ na skrátené konanie o žalobách pred VS a skrátené konanie o žalobách a odvolaniach pred SD.⁵ Druhá hlavná kapitola, venujúca sa prejudiciálnemu konaniu, sa potom člení podľa konkrétneho typu osobitého konania na podkapitoly o skrátrenom a o naliehavom konaní. Každá zo štyroch uvedených podkapitol obsahuje päť častí logicky a prehľadne usporiadaných za účelom uceleného výkladu na historický exkurz, charakteristiku konania, štatistiky, výber z judikatúry a finálne zhrnutie postupu. Záver práce tradične sumarizuje nastolenú problematiku a poskytuje pohľad na možnosti využívania osobitých postupov konaniach pred SD EÚ *de lege lata* a *de lege ferenda*, a to aj vo svetle nového znenia RP SD.⁶

Pri užšom vymedzení témy vychádzal autor zo skutočnosti, že skrátený i naliehavý postup v konaniach pred SD EÚ bol v akademickej obci analyzovaný iba minimálne, pričom fungovanie každého osobitého postupu bolo rozobraté samostatne. Táto práca si však kladie za cieľ objasniť každý postup nielen osobitne, ale ich aj vzájomne porovnať a, použijúc pri tom znenie rokovacieho poriadku oboch inšancií, štatistiky a doterajšiu judikatúru, vydestilovať spoločné črty a rozdiely. Rozdelenie práce do vyššie uvedených kapitol navyše umožní trojaké porovnanie postupov: v prvom rade porovnanie nariadovania skrátrenom konania VS a SD pri žalobách a odvolaniach, zároveň porovnanie

---

⁵ Rokovací poriadok Súdu pre verejnú službu neupravuje možnosť nariadenia skrátrenom postupu v konaní a preto nie je predmetom analýzy v tejto práci.

⁶ Zmeny a doplnenia rokovacieho poriadku Súdneho dvora, Ú.v.EÚ L 92 z 13. apríla 2010, str. 12.

skráteneho postupu v konaniach o žalobách a odvolaniach oproti prejudiciálnym konaniam a v poslednom rade porovnanie skráteneho a naliehavého konania v rámci konania o prejudiciálnej otázke.

I na základe vyššie uvedených skutočností možno prínos práce vnímať v jej komplexnej analýze osobitých konaní pred SD EÚ za účelom ich priblíženia akademickej i laickej verejnosti vo forme koherentného dokumentu, ktorý poslúži k bližšiemu oboznámeniu sa osobitými postupmi. Autor si vie rovnako predstaviť použiteľnosť práce pre vnútroštátne sudy i potenciálnych účastníkov konania pri ich rozhodovaní o podaní žiadosti o nariadenie jedného z osobitých postupov konaniach pred SD EÚ.

Napokon treba uviesť, že z hľadiska právneho zakotvenia a aktuálnosti štatistík vychádza práca z údajov dostupných k 1. januáru 2014.

Nasledujúci priestor je venovaný prvej kapitole práce, kde konkrétnejšie analyzujeme skrátene postup v žalobných a odvolacích konaniach SD EÚ. Ako prvé zarámčujeme miesto skráteneho postupu v konaní medzi ostatnými procesnými prostriedkami a ich vzájomne prepojenie, ďalej už priamo rozoberieme prístup prvej inštancie SD EÚ, teda VS, a po ňom bude nasledovať analýza postoja k skrátene konaniu z pohľadu SD. Na záver sa vo vzájomnom porovnaní oboch postup poukáže na spoločné a rozdielne črty vo svetle prezentovaných informácií ako aj vo svetle úpravy RP VS a RP SD.

1 Skrátený postup v žalobných a odvolacích konaniach

1.1 Všeobecne k skrátenému konaniu a osobitým procesným prostriedkom

SD EÚ už dlhodobo bojuje s dĺžkou trvania konaní ním rozhodovaných. V posledných rokoch sa síce súdu darí túto dĺžku postupne znižovať, no stále nemožno hovoriť o lichotivých číslach, keď priemerná doba trvania žalobných konaní pred VS v roku 2013 dosiahla **34** mesiacov, pred SD v rovnakých konaniach **24** mesiacov a pri odvolaniach takmer **17** mesiacov. Obzvlášť doba trvania konaní pred VS vyznieva dosť negatívne. Na druhú stranu si však treba uvedomiť, že VS ako súd prvej inštancie má príslušnosť rozhodovať prípady patriace pod širokú oblasť práva EÚ. Navyše, množstvo vecí sa týka zložitých prípadov hospodárskej súťaže, kde spisy obsahujú tisíce strán a VS sa s faktickou stránkou prípadu často krát vysporiadava na stovkách paragrafov. Niet divu, že takéto konania zvyknú trvať aj niekoľko rokov.

S ohľadom na dĺžku trvania žalobných a odvolacích konaní pred VS a SD boli oba súdy nútené prijať opatrenia, ktoré by jednak zabezpečili postupné znižovanie tejto doby, no ktoré by zároveň zaviedli osobitý postup v konaniach, v ktorých je z dôvodu ich naliehavého charakteru potrebné rozhodnúť v čo možno najkratšom časovom horizonte. Preto oba súdy v roku 2000 navrhli Rade prijať zmeny ich rokovacích poriadkov a zaviesť, okrem iného, do konaní skrátený postup, ktorý by umožnil expresne sa vysporiadať s individuálnym prípadom za účelom odvrátenia negatívnych dopadov na účastníkov konania, pokiaľ by sa konalo štandardným postupom. Skrátené konanie tak bolo do rokovacích poriadkov oboch súdov včlenené súčasne a uplatňovať sa začalo od februára 2001.

VS, ako aj SD však majú, okrem nariadenia skráteného postupu v konaní, k dispozícii množstvo prostriedkov, ktorými môžu v prípade potreby a osobitosti konania upraviť jeho priebeh s dôrazom na rýchlosť prejednávania a vyššiu efektivitu rozhodovania. Či už sa jedná o prednostné prejednanie určitého prípadu, skrátenie písomnej časti konania na jednu výmenu podaní medzi účastníkmi, rozhodnutie bez návrhu generálneho advokáta alebo formou odôvodneného uznesenia. Po nedávnom prijatí nového RP SD má tento súd

k dispozícií tiež opatrenia ako stanovenie maximálnej dĺžky podaní alebo nariadenie spoločného pojednávania vo viacerých veciach.

Spomedzi procedurálnych prostriedkov sa skrátene konanie najčastejšie porovnáva s konaním o predbežných opatreniach. Je to dané tým, že v oboch konaniach sa súd pri ich nariadovaní vysporiadava s podmienkou naliehavosti. Treba však upozorniť na skutočnosť, že skrátene konanie modifikuje celý postup súdu pri prejednávaní konkrétnej veci, pričom účelom nariadenia predbežného opatrenia je garantovať stav veci tak, aby nedošlo k zmene práv a povinností medzi účastníkmi konania počas rozhodovania veci súdom. Prax rozhodovania SD pri nariadení skráteneho konania ukázala, akým spôsobom vníma súd obe procesné opatrenia, pričom poukázal na rozdiely a špecifiká oboch konaní a možnosti vzájomného prepojenia.

Podľa súdu je účelom konania o predbežnom opatrení zaručiť plnú účinnosť budúceho konečného rozhodnutia, aby sa zabezpečilo, že neexistuje žiadna medzera v právnej ochrane poskytovanej súdmi.⁷ Naopak, účelom skráteneho konania je prejednanie prípadov osobitne naliehavej povahy, ktoré svojím charakterom nie sú vhodné na prijatie predbežných opatrení.⁸ Na rozdiel od predbežných opatrení, použitie skráteneho konania nemá bezprostredný dopad na naliehavosť uvádzanú žalobcom: urýchľuje pridelenie a prejednanie prípadu, ale nerieši priebežné dôsledky. Preto existujú situácie, v ktorých by malo byť nariadenie predbežného opatrenia uprednostňované pred žiadosťou o skrátene konanie, napríklad ak by rozsudok vyneseny prostredníctvom skráteneho postupu prišiel tak či tak príliš neskoro.⁹

Odlišné účely oboch postupov sa v praxi premietajú do ich odlišnej aplikácie. Počiatočné vnímanie súdu možno zhrnúť tak, že koncept naliehavosti sa v oboch konaniach prekrýva, no nie je zhodný. Ako súd uviedol vo veci *Gibraltár*, príslušné kritériá existencie osobitnej naliehavosti pre použitie zrýchleného konania sú iba čiastočne rovnaké ako tie, ktorými sa podľa judikatúry riadi súd pri posudzovaní stavu naliehavosti pri predbežných opatreniach, a preto by rozhodnutie, ktorým sa nariadilo skrátene konanie, nemalo mať vplyv na rozhodovanie o nariadení predbežných opatrení v rovnakej veci.¹⁰ To tiež znamená, že samotné zamietnutie žiadosti o skrátene konanie nevytvára predpoklad, že

---

⁷ Uznesenie predsedu SD vo veci C-399/95 R, Nemecko / Komisia, bod 46.

⁸ Pozri výklad súdu k návrhu zmien RP SD, dokument Rady 10314/00, s. 11.

⁹ Uznesenie predsedu SD vo veci C-318/04, Parlament v. Rada, bod 14.

¹⁰ Uznesenie predsedu SPS v spojených veciach T-195 a 207/01 R, *Vláda Gibraltáru v. Komisia*, bod 94.

podmienka naliehavosti na nariadenie predbežných opatrení nemusí byť splnená, alebo *vice versa*.¹¹

Neskorší vývoj však ukázal mierne odlišný postup. Na jednej strane by sa sudca pri posudzovaní žiadosti o predbežné opatrenie rozhodne nemal cítiť právne viazaný rozhodnutím o udelení alebo o zamietnutí žiadosti v zrýchlenom konaní, no rovnako musí vziať do úvahy, že účelom predbežného opatrenia je dočasne sa vysporiadať s okolnosťami daného prípadu až do konečného rozhodnutia o veci samej a dátum prijatia tohto konečného rozhodnutia, ktorý je logicky ovplyvnený nariadením alebo zamietnutím skráteneho postupu, je priamo relevantný na účely takéhoto posúdenia.

Judikatúra ukazuje, že nariadenie alebo zamietnutie skráteneho postupu začína mať vplyv na posúdenie predbežnej otázky a rovnováhu záujmov. V prípade *Artegodan*, ktorý sa týkal odvolania proti rozsudku SPS, skutočnosť, že skrátene konanie bolo nariadené SD, mala výrazný vplyv na posúdenie naliehavosti v rámci predbežného opatrenia.¹² V tomto prípade predseda SD výslovne požiadal Komisiu, aby spresnila, či vzhľadom na skutočnosť, že žiadosti o skrátene konanie bolo vyhovené, trvá na nariadení predbežného opatrenia. Európska komisia (ďalej len „Komisia“) svoj žiadosť potvrdila, no predseda súdu návrh zamietol z dôvodu nedostatku naliehavosti, pričom konštatoval, že Komisia dostatočne nepreukázala ohrozenie verejného zdravia. Pripustil však, že zrušenie vytvorilo situáciu právnej neistoty, no zároveň poznamenal, že tento prvok bol vyhodnotený v rozhodnutí o nariadení skráteneho konania, čo umožnilo rýchle rozhodnutie vo veci samej.¹³ Podobne aj skutočnosť, že SPS nariadil prejednanie veci v skrátene konaní, znamenalo, že rozsudok mal byť vydaný v kratšom časovom horizonte, čo prispelo k zamietnutiu žiadosti o priebežné opatrenie pre nedostatok naliehavosti.¹⁴

VS tiež v novšej judikatúre zvykne argumentovať možnosťou nariadenia skráteneho konania pri preukázaní naliehavosti prípadu, pričom tak robí dvoma spôsobmi. Jednak pozitívnym vymedzením, t.j. súd odvracia argument potreby efektívnej a rýchlej súdnej ochrany za účelom zamietnutia predbežného opatrenia tým, že účastníka konania odkáže

---

¹¹ Uznesenie predsedu SPS vo veci T-392/02 R, *Solvay Pharmaceuticals v. Rada*, bod 104.

¹² Uznesenie predsedu SD vo veci C-39/03 P-R, *Komisija v. Artegodan* a i.

¹³ Ibid, bod 51.

¹⁴ Uznesenie predsedu SPS vo veci T-447/04 R, *Capgemini Nederland v. Komisia*, bod 97, ako aj vo veci T-417/05 R, *Endesa v. Komisia*, body 43 a 44.

na možnosť požiadať o nariadenie skráteného konania.¹⁵ V negatívnom zmysle zase súd argumentuje tým spôsobom, že pokiaľ účastník konania nepožiadala o nariadenie skráteného konania, ťažko možno vyhovieť návrhu na predbežné opatrenia s cieľom rýchleho vysporiadania sa s vecou.¹⁶

Je teda zrejmé, že skrátené konanie a predbežné opatrenia sú navzájom prepojené a niekedy sledujú rovnaký cieľ. Podľa SPS prispela možnosť vysporiadať sa s prípadmi v skrátenom konaní k zníženiu počtu žiadostí o predbežné opatrenie v roku 2002.¹⁷

V praxi sa však oba procesné prostriedky môžu vzájomne dopĺňať. Do úvahy prichádzajú prípady, v ktorých je vhodné použitie zrýchleného postupu, no stále existuje určitý stupeň naliehavosti umožňujúci nariadiť predbežné opatrenie. Napríklad v prípade verejných zákaziek predseda SPS niekoľkokrát nariadil predbežné opatrenie na základe článku 105 (2) RP SPS, aby sa zabránilo odporcovi vo vykonávaní zmluvy predtým, ako súd rozhodol v hlavnom konaní, v ktorom postupoval v skrátenom režime.¹⁸

1.2 Skrátené konanie o žalobách pred Všeobecným súdom

1.2.1 Historický exkurz

Prvú podobu návrhu nového znenia svojho rokovacieho poriadku v súvislosti so skráteným postupom v konaniach predstavil SPS Rade v liste z 21. januára 2000.¹⁹ Už priamo na úvod sa predseda SPS odvoláva na analytický dokument „*Budúcnosť súdneho systému Európskej únie*“, keď uviedol, že dokument, ktorý bol navrhnutý s cieľom zaviesť osobitý postup umožňujúci prípady naliehavej povahy rýchlo rozhodnúť a všeobecne tak urýchliť konanie pred SPS, implementoval opatrenia oznámené v kapitole II.1 diskusného dokumentu pripraveného SD a SPS týkajúceho sa budúcnosti súdneho systému EÚ, prezentovaného predsedom SD Rade ministrov spravodlivosti na zasadnutí z 28. mája 1999.²⁰

---

¹⁵ Uznesenie predsedu SD vo veci T-73/13 R, *InterMune UK a i. / EMA*, bod 57 a T-44/13 R, *AbbVie / EMA*, bod 71.

¹⁶ Uznesenie predsedu SD vo veci T-4/13 R, *Communicaid Group Ltd / Komisia*, bod 48.

¹⁷ Výročná správa SD EÚ za rok 2002, s. 73 a 123.

¹⁸ Napríklad v konaní vo veci T-211/02, *Tideland Signal v. Komisia* alebo v konaní vo veci T-447/04 R, *Capgemini Nederland v. Komisia*.

¹⁹ Prípravný dokument Rady č. 5556/00.

²⁰ *Ibid*, druhý odsek úvodného listu.

Dokument na úvod popisuje situáciu, ktorá viedla SPS k prijatiu návrhu zmien RP. Súdne konanie v zamestnaneckých sporoch trvalo v tom čase viac ako jeden a pol roka a v ostatných prípadoch viac ako dva roky. Takéto dlhotrvajúce konania boli podľa SPS neprijateľné, najmä v prípade práva hospodárskej súťaže a konkrétne koncentrácií, ktoré si vyžadujú rýchle riešenie, v ktorých sú administratívne rozhodnutia Komisie prijaté v priebehu mimoriadne krátkeho a presne stanoveného konania, a v ktorom kvôli rýchlym zmenám ekonomických podmienok potrebujú jeho účastníci vedieť o schválení koncentrácie v čo možno najkratšom čase. Rovnako aj v tom čase nové konania, týkajúce sa prístupu k dokumentom, vyžadovali expresné rozhodnutie vo veci, inak sa využitie tohto práva stávalo v praxi neúčinným.

SPS tiež analyzoval možnosť využitia predbežných opatrení, no tu uznal, že ich použiteľnosť je limitovaná ich predbežným charakterom, a teda ich nemožno použiť na dosiahnutie rýchlejšieho ukončenia konania. Rovnako čl. 55 (2) RP SPS stanovoval, že prezident môže „za zvláštnych okolností nariadiť, že určitému prípadu bude daná prednosť voči ostatným“, to ale iba vo vzťahu k ústnej časti konania. Časový rozmer jednotlivých etáp písomnej časti konania, tak ako ich upravoval RP SPS, nebolo možné upraviť, čo znamenalo zbytočnú procedurálnu záťaž pre súd i účastníkov konania. A práve skrátene konanie malo podstatným spôsobom skracovať písomnú časť konania, s obmedzením rozsahu a výmeny písomnosti medzi účastníkmi konania a s dôrazom na ústnu časť konania, kde mohli strany ako aj súd hlbšie rozobrať aspekty sporu.

Návrh zmien RP SPS týkajúci sa zavedenia článku 76a a skráteneho konania bol v rovnakej podobe prijatý Radou²¹ v zmenách a doplneniach Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa zo 6. decembra 2000, ktoré vstúpili do platnosti 1. februára 2001.²²

Ďalšie kolo zmien RP SPS prišlo v roku 2004 potom, ako rozhodnutím Rady 2004/752/ES došlo k vytvoreniu osobitného Súdu pre verejnú službu, zodpovedného za prejednávanie zamestnaneckých sporov v rámci EÚ. Prezident SPS zaslal predsedovi Rady 28. januára 2005 návrh zmien RP SPS, ktorých cieľom bolo okrem zavedenia nových ustanovení potrebných na úpravu novej právomoci rozhodovať o odvolaniach proti rozhodnutiam SVS, prispôbiť existujúce procesné pravidlá pre potreby praxe. Tieto

---

²¹ Přípravné dokument Rady č. 8867/00 a 11614/00

²² Zmeny a doplnenia RP SPS, Ú.v.EÚ L 322 zo dňa 19. decembra 2000, s. 4.

zmeny sa okrem iného týkali aj článku 76a a teda revízie procedurálnych podmienok skráteného konania.

Úpravy sa týkali najmä odklonu od všeobecných procesných pravidiel. Podľa SPS bolo totiž automatické poskytnutie lehoty dvoch mesiacov v skrátrenom konaní na predloženie obhajoby v rozpore s naliehavým charakterom konania. Preto bolo navrhnutá osobitná úprava týkajúca sa stanovenia lehoty na podanie obhajoby. Zároveň však bolo treba upraviť ostatné procesné aspekty, aby nemohlo dôjsť k zneužitiu tohto osobitného postupu navrhovateľom na úkor odporcu.

Rovnako ako v prípade zmien RP SPS v roku 2000, aj tento návrh zmien týkajúci sa článku 76a bol prijatý Radou bezo zmien²³. Zmeny a doplnenia rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa z 12. októbra 2005 vstúpili do platnosti 1. januára 2006.²⁴

1.2.2 Charakteristika konania²⁵

Skrátené konanie predstavuje osobitý postup v konaní, ktorým sa VS odchyľuje od všeobecnej úpravy procesných pravidiel pre žaloby. Súd ho nariadi iba v prípadoch, kedy treba rozhodnúť bez zbytočného odkladu, a teda v situácií, keď by sa použitie štandardného konania minulo svojmu účelu a pre strany by rozhodnutie súdu nemalo prakticky žiadnu hodnotu, pokiaľ by nebolo uskutočnené v značnom časovom predstihu. Súd spočiatku za takéto konania považoval najmä konania o koncentráciách a prístup k dokumentom, no postupom času a rozširovaním okruhu aplikácie práva EÚ ho začal aplikovať i v ďalších konaniach. Ako už bolo uvedené, žiadosť o predbežné opatrenie potrebu rýchleho riešenia nespĺňa, keďže toto rozhodnutie je svojou povahou dočasné, a teda neposkytuje žiadne definitívne rozhodnutie.

VS nemá v žiadnom prípade povinnosť aplikovať skrátené konanie. Bude preto posudzovať, či je prijatie rozhodnutia skutočne naliehavé a teda skrátené konanie vôbec vhodné s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Súd tak už nepriamo zaujal reštriktívny postoj pri posudzovaní podmienok na nariadenie tohto konania argumentujúc skutočnosťou, že keďže podľa tretieho odstavca čl. 76a (1) RP VS majú skrátené konania

---

²³ Prípravný dokument Rady č. 10665/05.

²⁴ Zmeny a doplnenia Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, Ú.v.EÚ L 298 z 15. novembra 2005, s. 1.

²⁵ Bližšie pozri prílohu č. 2-Procedurálny priebeh skráteného postupu v konaní pred VS.

prednosť pred ostatnými konaniami, príliš veľa vecí prejednávaných skráteným postupom by malo za následok spomalenie činnosti súdu.

Rozhodnutie o vyhovení alebo zamietnutí návrhu na nariadenie skráteného konanie spadá podľa čl. 11(2) RP VS do pôsobnosti celej komory.²⁶ Podľa výkladu „to bude vyžadovať podrobné posúdenie povahy veci a obsah spisu a bude musieť vziať do úvahy pracovné zaťaženie všetkých sudcov rozhodujúcich v konaní.“²⁷ Bohužiaľ, ako ďalej stanovil predseda súdu v argumentácii a potvrdila to aj prax VS, rozhodnutie súdu o nariadení, respektíve nenariadení skráteného konania, sa oznamuje iba stranám konania listom z registra, takže nezúčastnené strany sa nemajú možnosť dozvedieť o dôvodoch, ktoré videli VS k prijatiu rozhodnutia. Niekedy sú to uznesenia alebo rozsudky VS, ktoré v jednom paragrafe všeobecne informujú o žiadosti o skrátené konanie a dôvodoch jeho prijatia/zamietnutia.²⁸ V porovnaní s praxou SD, ktorý rozhoduje formou odôvodneného uznesenia, je prístup VS nedostatočný.

V súlade s článkom 76a (1) je rozhodovanie o nariadení skráteného postupu podmienené žiadosťou žalobcu alebo žalovaného. Je logické, a potvrdzuje to aj prax, že je to väčšinou navrhovateľ, čo má najväčší záujem na dosiahnutí rýchleho výsledku v konaní, a preto vo väčšine prípadov bude súd rozhodovať o nariadení skráteného konania na základe žiadosti navrhovateľa.²⁹ Zásada rovnosti zbraní a kontradiktórnosti vyžadujú, aby mal obžalovaný rovnaké podmienky pri využití tohto osobitného postupu a aby bola pred prijatím rozhodnutia druhá strana vypočutá. Súd však podľa aktuálneho znenia RP stále nemá právo nariadiť skrátené konanie *ex officio*. Pre porovnanie, rovnaká situácia dlhodobo platila aj pre skrátené konania v žalobách a odvolaniach pred SD, nové znenie RP SD však v čl. 133 (3) uznalo možnosť predsedovi SD nariadiť skrátené konanie aj z vlastnej iniciatívy. Súd však môže účastníkovi konania navrhnúť, aby požiadal o nariadenie skráteného konania.³⁰

---

²⁶ Pre porovnanie pozri čl. 133 RP SD, ktorý túto právomoc zveruje do rúk predsedu SD.

²⁷ Prípravný dokument Rady č. 5556/00, s. 17.

²⁸ Súd niekedy neprijme nijaké rozhodnutie o nariadení skráteného konania, pokiaľ je v pozícii vopred rozhodnúť o neprípustnosti hlavného konania, bližšie pozri napr. Uznesenie SPS vo veci T-123/01, *Smanor a i. v. Komisia* alebo Uznesenie SPS vo veci T-143/05, *Spojené kráľovstvo v. Komisia*.

²⁹ Pozri napríklad rozsudok SD v spojených veciach T-195 & 207/01, *Vláda Gibraltáru v. Komisia*, bod 40 alebo rozsudok SPS vo veci T-198/01, *Technische Glaswerke Ilmenau v. Komisia*, bod 38, kde Komisia požiadala o nariadenie skráteného postupu z pozície odporcu.

³⁰ Vec T-95/01, *Coget a i. v. Dvor audítorov*, bod 27.

Rozhodnutie sa prijíma po vypočutí druhého účastníka konania a generálneho advokáta³¹ v čo možno najskoršej fáze písomnej časti konania, keďže významným spôsobom ovplyvňuje jeho ďalší priebeh. Toto rozhodnutie je pre účastníkov konečné³² a strany sa voči nemu nemôžu odvolať.

Čo sa týka písomnej časti konania a jej formálnych požiadaviek, je úlohou navrhovateľa zabezpečiť podmienky, aby sa súd dokázal s konaním dostatočne rýchlo vysporiadať. Za týmto účelom sú v praktických pokynoch stanovené podmienky, podľa ktorých by mal účastník konania obmedziť podanie a upustiť od rozvinutia všetkých argumentov tak, aby bolo možné zabezpečiť expresné vysporiadanie sa s vecou. Podľa pokynov by návrh na začatie konania, v ktorom navrhovateľ žiada nariadenie skráteného konania, nemal presiahnuť 25 strán³³. Samotná žiadosť o nariadenie skráteného konania, ktorej maximálna dĺžka upravená nie je³⁴, musí byť podaná samostatným dokumentom v rovnakom čase³⁵, ako návrh na začatie konania alebo vyjadrenie k návrhu na začatie konania, a musí obsahovať krátky sumár dôvodov na nariadenie skráteného konania³⁶.

Prvotné znenie rokovacieho poriadku dostatočne nevyriešilo skutočnosť, že strany sú viazané svojím návrhom aj v prípade, že súd skrátené konanie nenariadi, a preto strany, ktoré podali skrátený návrh bez dostatočne rozvinutej argumentácie, mohli týmto paradoxne utrpieť³⁷. Preto VS pri revízií fungovania čl. 76a zohľadnil najmä praktickú stránku fungovania skráteného konania a zaviedol možnosť odkázať vo svojom podaní na určité žalobné dôvody a argumenty len pre prípad, že súd skrátené konanie nenariadi. Súd dokonca odporúča, aby strany k žiadosti o skrátené konanie priložili skrátenú verziu

---

³¹ Uvedené platí iba v prípade, že je generálny advokát vymenovaný podľa čl. 2(2) RP VS, čo sa v praxi stáva iba veľmi ojedinele.

³² Napriek tomu môže súd vo výnimočných prípadoch prehodnotiť svoje rozhodnutie ako vo veci T-310/01, *Schneider Electric v. Komisia*, kde súd prizval obe strany na neformálne stretnutie, po ktorom navrhovateľ podal žiadosť o skrátené konanie podľa procedurálnych požiadaviek a súd zmenil svoje rozhodnutie a skrátený postup odobril.

³³ Praktické pokyny pre účastníkov konania pred Všeobecným súdom, Ú.v.EÚ L 68 zo 7. marca 2012, s. 23. Súd sa tiež vyjadril, že uvedené kvantitatívne obmedzenie nesmie byť obchádzané častý ma objemným odkazovaním na prílohy alebo iné dokumenty. Bližšie pozri T-87/05, *EDP v. Komisia*, bod 183.

³⁴ Pre porovnanie pozri bod 45 praktických pokynov týkajúcich sa priamych žalôb a odvolaní, kde súd stanovuje maximálnu dĺžku žiadosti na 5 strán.

³⁵ Pozri vec T-95/01, *Coget a i. v. Dvor audítorov*, kde sa súd dohodol so stranami o nariadení skráteného konania, a to napriek tomu, že ani jedna zo strán nepodalala túto žiadosť spolu s návrhom na začatie konania.

³⁶ Bod 70 praktických pokynov pre účastníkov konania pred VS.

³⁷ Na druhú stranu však stále mali možnosť rozvinúť svoju argumentáciu v rámci druhej výmeny dokumentov, teda repliky a dupliky, ako aj počas ústneho pojednávania.

návrhu na začatie konania, ktorá by bola určená na vedenie skráteného konania a v tomto zmysle obsahovala zhutnené relevantné žalobné dôvody a argumenty.³⁸

Od spôsobu podania návrhu na začatie konania navrhovateľa bude závisieť aj postup odporcu. V tomto smere VS inštruuje odporcu tromi smermi. Pokiaľ navrhovateľ vo svojom podaní neodkazuje na konkrétne žalobné dôvody a argumenty, ktorými sa má súd zaoberať v prípade, že skrátené konanie nenariadi, odporca má reagovať na celé vyjadrenie. Pokiaľ navrhovateľ určil žalobné dôvody a argumenty pre prípad zamietnutia skráteného postupu, odporca sa má vyjadriť k návrhu na začatie konanie vo svetle informácií uvedených v žiadosti o skrátené konanie, čím chcel pravdepodobne súd povedať, aby sa odporca primárne vysporiadal s argumentmi určenými pre skrátené konanie. Pokiaľ navrhovateľ priložil k svojej žiadosti aj skrátenú verziu návrhu na začatie konania, odporca má vo svojom vyjadrení reagovať na tento dokument.³⁹

V zmysle čl. 76a (2) RP VS je v skrátenom konaní lehota na podanie vyjadrenia k návrhu jeden mesiac, čo predstavuje výnimku zo všeobecnej dvojmesačnej lehoty stanovenej čl. 46 (1) RP VS, no zároveň zodpovedá charakteru naliehavosti. V prípade, že súd nevyhoví návrhu na skrátené konanie, odporcovi stanoví dodatočnú lehotu jedného mesiaca za účelom podania alebo doplnenia svojho vyjadrenia, aby mal rovnaké procesné postavenie ako keby ku žiadosti o nariadenie skráteného konania nedošlo. Súd vychádzal z logického záveru, že pokiaľ by odporca nedostal dodatočnú lehotu v prípade odmietnutia skráteného konania, navrhovatelia by v praxi zneužívali toto ustanovenie, aby odporcov pod tlakom kratšej lehoty prinútili k podaniu zjednodušeného vyjadrenia bez hlbšieho rozobratia žalobných dôvodov.

Ako už bolo uvedené, písomná a ústna časť konania sú mierne modifikované tým spôsobom, že písomná časť konania má za účel informovať o žalobných dôvodoch a o hlavných argumentov účastníkov konania, ktoré sa potom plnohodnotne rozvinutú počas ústneho pojednávania. V zmysle čl. 76a (3) RP VS môžu strany v priebehu celej ústnej časti dopĺňať svoje tvrdenia alebo navrhnúť vykonanie dôkazov. Oneskorený návrh na vykonanie dôkazov však musí byť odôvodnený. Rovnako platí zákaz prezentovať nové žalobné dôvody, teda tie žalobné dôvody, ktoré neboli obsiahnuté v písomnom vyjadrení

---

³⁸ Pozri bod 72 z praktických pokynov pre účastníkov konania pred Všeobecným súdom ako aj výklad súdu k návrhu zmien RP VS, dokument Rady 5937/05, s. 22.

³⁹ Pozri body 76 až 78 praktických pokynov pre účastníkov konania pred VS.

účastníka konania.⁴⁰ Vzhľadom k uvedenému dôrazu na ústnu časť konania je pravidlom, že súd upustí od výmeny repliky a dupliky, pokiaľ samozrejme osobité dôvody nevyžadujú opak. Rovnako aj vedľajší účastníci konania budú musieť odprezentovať svoje intervencie v zásade až počas ústneho pojednávania⁴¹ a taktiež sa tu uplatňuje pravidlo o zákaze uvádzania nových žalobných dôvodov.⁴² Všetky tieto skutočnosti majú za následok, že vo všeobecnosti trvajú ústne pojednávania dlhšie v skrátenejších konaniach, než pri štandardnom postupe.

Súd rovnako ráta s dostatočnou flexibilitou a čiastočne aj s neformálnosťou určitých procesných úkonov. Ako uviedol vo výklade k čl. 76a, za účelom čo možno najrýchlejšieho nariadenie ústneho pojednávania, počas ktorého môžu byť všetky dôvody a argumenty dostatočne rozvinuté a podložené, bude treba určité prijať opatrenia na zabezpečenie priebehu konania podľa čl. 64 RP VS, pozostávajúce napríklad z neformálneho stretnutia účastníkov konania zameraného na identifikáciu problémov, ktorým sa budú na pojednávaní bližšie venovať.⁴³

Rokovací poriadok tiež počíta s možnosťou, že podmienka nalievavosti bola síce určená, ale že podania a žalobné dôvody alebo argumenty nie sú vhodné pre skrátene konanie, respektíve že existuje nebezpečenstvo, že niektoré procesné úkony spochybňujú pokračovanie podľa osobitého postupu. Súd si preto pri revízii zabezpečil právny základ vo svojom rokovačom poriadku⁴⁴, aby mohol naliehať na účastníka konania, aby prispôbil svoje konanie požiadavkám skrátene konania stanoveným súdom a dokonca zrušiť rozhodnutie riešiť veci v skrátene konaní, pokiaľ účastník nespĺňa stanovené podmienky. V takom prípade pokračuje konanie štandardným postupom.

Napriek tomu, že ustanovenia o skrátene konaní sa primárne aplikujú na žalobné konania, čl. 144 RP VS umožňuje *mutatis mutandis* nariadiť skrátene konanie aj

---

⁴⁰ Pozri spojené veci T-346/02 a T-347/02, *Cableuropa a i. v. Komisia*, bod 109 až 113. Súd však v tomto konaní akceptoval nový žalobný dôvod, ktorý rozširoval pôvodný dôvod obsiahnutý v originálnom podaní a s týmto pôvodným argumentom priamo súvisel, respektíve naň nadväzoval.

⁴¹ Pozri vec T-77/02, *Schneider Electric SA v. Komisia* alebo spojené veci T-346/02 and T-347/02, *Cableuropa a i. v. Komisia*, bod 32. Súd však môže v ojedinelých prípadoch rozhodnúť o povolení podania písomného stanoviska vedľajšieho účastníka. Bližšie pozri vec T-114/02, *BaByliss v. Komisia*, bod 63.

⁴² Súd sa v prípade intervencií rozširujúcich originálne podanie o nové žalobné dôvody vyjadril jednoznačne ako o skutočnosti, ktoré môže narušiť priebeh konania a procedurálne postavenie účastníkov konania. Bližšie pozri vec T-119/02, *Royal Philips Electronics v. Komisia*, bod 205.

⁴³ Pozri výklad súdu k návrhu zmien RP VS, dokument Rady 5937/05, s. 22. ako aj rozsudok vo veci T-310/01 *Schneider Electric/Komisia*, bod 64, alebo rozsudok vo veci T-5/02, *Tetra Laval / Komisia*, bod 67.

⁴⁴ Čl. 76a (4) druhý odsek

v konaniach o odvolaní voči rozhodnutiam SVS. Doteraz tak VS urobil pravdepodobne iba v jednom prípade.⁴⁵

1.2.3 Štatistiky⁴⁶

Počas referenčného obdobia, t.j. od 1. februára 2001 do 1. januára 2014, obdržal VS celkovo **263** žiadostí o nariadenie skráteneho postupu z približného počtu **7100** začatých konaní. Súd vyhovel **55** žiadostiam, **180** návrhov zamietol a v **27** prípadoch o žiadosti nerozhodoval, či už z dôvodu stiahnutia žaloby alebo neprípustnosti návrhu na začatie konania. Z pohľadu percentuálneho vyjadrenie žiadali účastníci konania skrátene postup v konaní v **troch** percentách všetkých prípadov.

Čo sa týka prístupu VS k nariadeniu tohto osobitnému postupu, tak celkovo vyhovel približne **20 %** žiadostiam. Z pohľadu počtu žiadostí za kalendárny rok obdržal tento súd najviac návrhov v roku 2011 (**43** návrhov) a v roku 2013 (**32** návrhov). V oboch rokoch však prudký nárast zodpovedá hromadnému podaniu návrhov viacerých účastníkov konania v jednej oblasti práva EÚ. V roku 2013 to bolo **15** podaní v súvislosti s obchodnou politikou EÚ a v roku 2011 sa až **30** žiadostí týkalo reštriktívnych opatrení v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. Inak zo štatistiky vyplýva celkom rovnomerný záujem o skrátene konanie. VS obdrží ročne priemerne **20** žiadostí o skrátene konanie, z ktorých **štyrom** vyhovie.

Čo sa týka druhu konaní, tak viac ako **90 %** žiadostí bolo podaných v konaniach o neplatnosť podľa čl. 263 ZFEÚ, zvyšné konania sa týkali žalôb o náhradu škody alebo nečinnosti⁴⁷. Z pohľadu oblastí práva EÚ boli predmetom vecí najčastejšie reštriktívne opatrenia prijaté v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (**64** žiadostí podaných, VS uznal **11**), hospodárska súťaž (**41** žiadostí, VS uznal **18**) a konania ohľadom štátnej pomoci (**20** žiadostí, uznané boli iba **dve**). Zaujímavý je aj údaj o pomere žiadostí o skrátene konania k celkovému počtu konaní v určitej oblasti práva EÚ. Pri konaniach o zrušení reštriktívnych opatrení voči jednotlivcom v rámci spoločnej zahraničnej

---

⁴⁵ Pozri vec T-572/08 P *Komisija/Traore*. Z analýzy zbierky rozhodnutí SD EÚ je však mimoriadne obtiažne zistiť, či v odvolacích konaniach voči rozhodnutiam SVS nariadil VS skrátene postup v konaní. V tomto kontexte nemožno použiť ani výročnú správu SD EÚ, keďže tá v tabuľke o skrátene konaniach nerozlišuje medzi tými konaní pred VS.

⁴⁶ Bližšie pozri prílohu č. 1-Tabuľku vybraných konaní o žalobách pred VS, v ktorých sa rozhodovalo o nariadení skráteneho postupu.

⁴⁷ Nedá sa presne určiť číslo, keďže žalobcovia často kombinovali žalobu o neplatnosť so žalobou o náhradu škody.

a bezpečnostnej politiky tak dostaneme cifru, podľa ktorej účastníci konania žiadajú nariadiť osobitý postup takmer v každom **tretom** konaní tohto druhu (**64** žiadostí v pomere k **221** konaniam).

Porovnávanie skrátených konaní pred VS a následné vyvodzovanie záverov nie je natoľko smerodajné ako v prípade SD. Je to dané tým, že VS je ako súd prvej inštancie príslušný rozhodovať rôznorodé konania, ktoré sú často krát navzájom neporovnateľné s ohľadom na charakter účastníkov konania, faktický stav veci alebo oblasť práva EÚ, pod ktorú daný prípad spadá. SD má naproti tomu viac homogénnu rozhodovaciu činnosť, čo umožňuje presnejšiu analýzu konaní rozhodovaných v rámci skráteného postupu.

Pokiaľ by predsa len chceli porovnať jednotlivé konania pred VS, v ktorých bolo nariadené skrátené konanie, tak z tabuľky vybraných konaní vyplýva, že vybranej komore trvalo prijať toto rozhodnutie priemerne **jeden** mesiac od prijatia návrhu na začatie konania a priemerná doba trvania týchto konaní bola niekde na úrovni **7,5** mesiaca.

Štatistiky ukazujú, že účastníci konania vo všeobecnosti nemajú záujem žiadať o osobitý postup v konaniach. Môže to byť dané jednak prísnejšou úpravou procesných pravidiel alebo striktným výkladom podmienok naliehavosti VS. Treba však vziať do úvahy príslušnosť VS prejednávať širokú oblasť práva EÚ a či je vo všetkých prípadoch skrátené konanie možné a vôbec prijateľné. Zároveň je z porovnania konaní zrejmé, že súd preferuje určité oblasti konaní, v ktorých je viac otvorený možnosti nariadiť skrátené konanie, najmä už spomínané koncentrácie, inštitucionálne spory alebo reštriktívne opatrenia voči jednotlivcom. Tento prístup VS sa javí byť správny a opodstatnený.

1.2.4 Judikatúra

Vzhľadom k tomu, že VS neprijíma formálne uznesenia o schválení/zamietnutí žiadosti o nariadenie skráteného postupu v konaní, je mimoriadne náročné identifikovať argumenty, ktorú súd pri rozhodovaní neakceptuje. Na tomto mieste bude preto praktické odkázať na prax SD pri rozhodovaní o skrátenom postupe v konaniach o žalobách a odvolaniach, upravenú v nasledujúcej podkapitole práce, keďže postup oboch súdov sa javí byť obdobný.

Na základe nasledovného výberu z judikatúry potvrdzujúcej naliehavosť v konaní však možno identifikovať situácie, respektíve argumenty, ktoré podľa súdu vyžadujú nariadenie skráteného postupu v konaní.

T-310/01 Schneider Electric /Komisia

Súd v tomto konaní riešil žalobu podanú francúzskou skupinou Schneider Electric proti Komisii kvôli vetovaniu zlúčenia žalobcu so spoločnosťou Legrand, ďalším francúzskym výrobcom elektrických zariadení. Podľa Komisie mohli mať účinky tejto operácie vplyv na trh a hospodársku súťaž všetkých materiálov používaných pre distribúciu elektrickej energie a kontroly elektrických obvodov na rôznych úrovniach (domácnosť, kanceláriu, továreň), čo sa vzťahovalo na veľký rozsah produktov.

Súd dospel k rozsudku o zrušení rozhodnutia Komisie na základe dvojkrokového postupu. V prvej časti svojho hodnotenia spochybnil ekonomickú analýzu Komisie podporujúcu zákaz fúzie, pričom poukázal na neexistenciu individuálnych posúdení podľa krajín, ale skôr na rozhodovanie podľa všeobecného kľúča, ktoré sa pri analýze číselných údajov ukázalo byť chybné. V druhej časti, bez ohľadu na medzery nájdené v posúdení vplyvu operácie, SPS uznal, že vo vzťahu k francúzskym odvetvovým trhom, kde obe spoločnosti udržiavali významný podiel, mohli byť závery Komisie, pokiaľ ide o dominantné postavenie a vylúčenie hospodárskej súťaže, prijaté. V tejto časti však poukázal na procesné nezrovnalosti, ktoré viedli k porušeniu práva na obhajobu, keď preukázal podstatné rozdiely medzi námietkami Komisie k uskutočneniu zlúčenia a finálnym rozhodnutím Komisie, ku ktorému sa strany nemali možnosť vyjadriť. Tento rozsudok preto zrušil rozhodnutie o nezlučiteľnosti.

Veľmi zaujímavý bol spôsob, akým došlo k nariadeniu skráteného konania vo veci.

Schneider podal žiadosť o skrátené konanie spolu s hlavnou žalobou proti rozhodnutiu Komisie. Vzhľadom na počet žalobných dôvodov však súd návrh na osobitý postup v konaní zamietol. Komisia neskôr podala vyjadrenie k žalobe bez návrhu na skrátené konanie, čo podľa RP SPS znamenalo nemožnosť konať skráteno. Medzitým prijala Komisia rozhodnutie, podľa ktorého mal Schneider v krátkej dobe odpredať svoj podiel v spoločnosti Legrand, ktorú medzičasom získal. Schneider napadol toto rozhodnutie ďalšou

žalobou,⁴⁸ kde tvrdil, že toto rozhodnutie je nelegálne z dôvodu protiprávnosti primárneho konania Komisie, ktoré sa bolo predmetom prvej žaloby vo veci. Navyše Schneider aj v tomto konaní žiadal o skrátené konanie.

Vznikla tak paradoxná situácia, kde mal SPS konať v hlavnom konaní štandardným spôsobom a v druhom konaní, ktorého výsledok závisel od rozhodnutia v prvom konaní, skrátením konaním. SPS preto pozval účastníkov na neformálne stretnutie, po ktorom Schneider podal skrátenú verziu svojho prvotného návrhu na zrušenie rozhodnutia o nezlučiteľnosti, Komisia podala zjednodušené vyjadrenie k návrhu s prihliadnutím na jeho novú verziu a súd v konaní nariadil skrátené konanie.

T-211/02 Tideland Signal Limited/Komisia

Vec sa týkala žaloby o zrušenie rozhodnutia Komisie zo dňa 17. júna 2002, ktorým zamietla žalobcovu podanie v tendri na dodávku pomoci. 27. februára 2002 vypísala Komisia tender na dodávku pomoci pre navigačné vybavenie prístavov v Kazachstane, Azerbajdžane a Turkmenistane. Pravidlá tendra stanovovali, že uchádzač bude viazaný svojím návrhom 90 dní od posledného možného dátumu podania tendra. 25 apríla 2002 podal žalobca tender s tým, že uviedol 90-dňovú lehotu, ktorú stanovil na 28. júla 2002.

7. mája 2002 však Komisia uverejnila oznam o zmene priebehu tendra a vyzvala doterajších účastníkov na opätovné podanie svojich prihlášok. Vzhľadom na to, že žalobca nemal dôvod meniť svoje podanie, podal ho v rovnakom znení aj do nového tendra dňa 10. júna 2002. V tomto prípade začala plynúť nová lehota na podanie tendrov a teda aj nová 90-dňová lehota pripadla na neskorší dátum.

Hodnotiaci výbor Komisie pri vyhodnocovaní podaní zamietol žalobcov tender s odôvodnením, že si nesplnil svoju povinnosť oznámiť viazanosť svojím podaním po dobu 90 dní od uplynutia lehoty na účasť v tendri. □

Po oznámení zamietnutia jeho podania požiadal žalobca o opätovné preskúmanie tendra, no výbor jeho žiadosť zamietol. 15. júla bol SPS doručený žalobcov návrh na zrušenie rozhodnutia o zamietnutí prihlášky a rovnako aj žiadosť o nariadenie predbežného opatrenia a skráteného postupu v konaní. Predseda súdu na druhý deň vyhovel návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a prikázal Komisii zastaviť všetky úkony v

---

⁴⁸ Pozri vec T-77/02, *Schneider Electric SA / Komisia*.

prebiehajúcim tendri, alebo opätovne preskúmať žalobcovu podanie, aby sa mohol zúčastniť prebiehajúceho tendra. Komisia v reakcii informovala súd, že už rozhodla o úspešnom uchádzačovi, no nebol s ním ešte podpísaný kontrakt. Súd tiež medzitým rozhodol o nariadení skráteného konania.

Súd vyzval obe strany, aby podali svoje pripomienky k otázke, či sa žaloba o zrušenie rozhodnutia Komisie vo svetle nových okolností nestala bezpredmetnou. Komisia uviedla, že žalobca skutočne stratil právny záujem na rozhodnutí veci, no žalobca tvrdil, že ešte bolo potrebné, aby SPS rozhodol s cieľom zabezpečiť úplné vymiznutie rozhodnutia z právneho poriadku EÚ. Súd zároveň Komisii navrhol, aby stiahla uvedené rozhodnutie o zamietnutí, čím by strany mohli uzavrieť zmier. Komisia finálne informovala súd, že rozhodnutie stiahla.

V danom prípade súd konštatoval, že žiadateľ skutočne znovu podal svoj pôvodný súťažný návrh dňa 10. júna 2002. Za týchto okolností a v rámci zásady dobrej správy mal administratívny orgán vyriešiť nejednoznačnosť situácie tým, že sa mal usilovať o objasnenie lehoty pre platnosť ponuky žalobcu. Hodnotiaci komisia sa preto dopustila zjavne nesprávneho posúdenia tým, že neuplatnila svoje právo žiadať vysvetlenie od uchádzača.

V dôsledku toho bolo rozhodnutie Komisie zo 17. júna 2002 o zamietnutí ponuky predloženej žalobcom zrušené.

SPS tiež konštatoval, že návrh na zrušenie sa výnimočne nemusí stať bezpredmetným napriek zrušeniu aktu, pokiaľ žalobca preukáže dostatočný záujem na získanie formálneho rozhodnutia o zrušení. Súd dospel k záveru, že z oznámenia Komisie o stiahnutí aktu jednoznačne nevyplýva jeho úplné zrušenie a teda že žiadateľ má naďalej záujem na získaní rozsudku. Okrem iného, vzhľadom na naliehavosť tejto veci a požiadavky právnej istoty je preto vhodné, aby súd rozhodol vo veci okamžite, aby definitívne vyriešil existujúci stav právnej neistoty.

Tento prípad je zaujímavý najmä na účel porovnania skráteného postupu v konaní a predbežného opatrenia. V tejto veci bolo potrebné nariadiť oba vzhľadom k tomu, že predbežné opatrenie malo za cieľ zmraziť priebeh tendra a skrátený postup v konaní v čo možno najkratšej dobe napraviť právnu neistotu.

T-178/05 Spojené kráľovstvo/Komisia

Spojené kráľovstvo, žalobca, žiadalo zrušenie rozhodnutia Komisie o zamietnutí zmeny návrhu národného alokačného plánu emisných kvót skleníkových plynov, oznámeného na základe smernice 2003/87/EC.⁴⁹ Dňa 30. apríla 2004, po verejnej konzultácii a zverejnení návrhu národného alokačného plánu emisných kvót skleníkových plynov (NAP), oznámilo Spojené kráľovstvo NAP Komisii, pričom upozornilo na jeho dočasný charakter.

9. júna 2004 zaslala Komisia list Spojenému kráľovstvu, v ktorom požadovala viac informácií o NAP, keďže nepovažovala návrh za úplný. Listom zo 14. júna 2004 Spojené kráľovstvo odpovedalo na list Komisie, na základe čoho prijala Komisia 7. júla 2004 rozhodnutie o NAP pre Spojené kráľovstvo.

Po zverejnení uvedeného rozhodnutia však Spojené kráľovstvo Komisii opätovne zaslalo návrh zmeny NAP s prihliadnutím na informácie obsiahnuté v tomto rozhodnutí, v ktorom žiadalo zvýšenie celkového množstva kvót.

Vo svetle nového návrhu prijala Komisia nové rozhodnutie, ktoré sa týkalo nového návrhu zmeny NAP oznámeného Spojeným kráľovstvom v súlade so smernicou, pričom v tomto rozhodnutí Komisia dospela k záveru, že Spojené kráľovstvo nemalo právo predložiť nové zmeny predbežného plánu na smernice. Komisia dodala, že v súlade s ustanoveniami smernice je Spojené kráľovstvo oprávnené pozmeniť svoj NAP za účelom riešenia nezlučiteľnosti uvedené v rozhodnutí zo 7. júla 2004, a teda akékoľvek zvýšenie celkového množstva kvót, ktoré majú byť pridelené, je vylúčené.

Súd po podrobnejšej analýze relevantných článkov smernice dospel k záveru, že Komisia zle vyložila smernicu 2003/87/EC a teda zrušil jej finálne rozhodnutie. Súd stanovil, že zo znenia smernice, ako aj zo všeobecnej štruktúry a cieľov systému, ktoré táto smernica vytvára, nevyplýva pre Komisiu právomoc obmedziť právo členského štátu navrhnúť ďalšie zvýšenie celkového množstva kvót napriek tomu, že už vo veci prijala rozhodnutie, keďže prvotný návrh NAP mal dočasný charakter a bolo ho teda možné modifikovať.

---

⁴⁹ Smernica 2003/87/ES Európskeho parlamentu a Rady z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve a o zmene a doplnení smernice Rady 96/61/ES, Ú.v.EÚ L 275 zo dňa 25. októbra 2003, s. 32.

Skrátené konanie bolo v tejto veci nariadené pravdepodobne z dôvodu vyriešenia právnej neistoty vyplývajúcej z výkladu ustanovení smernice 2003/87/EC aj v prípadoch týkajúcich sa ostatných členských štátov.

T-390/08 Bank Melli Iran/Rada

Žalobkyňa, Bank Melli Iran, bola iránska obchodná banka, ktorú vlastnil iránsky štát. Predmetom konania boli reštriktívne opatrenia, zavedené s cieľom vyvinúť nátlak na Iránsku islamskú republiku a prinútiť ju tak ukončiť jej činnosti v jadrovej oblasti, ktoré predstavovali nebezpečenstvo šírenia alebo vývoja nosičov jadrových zbraní. Dotknutý režim mal svoj základ v rezolúcii č. 1737 (2006) OSN, ktorej príloha taxatívne vymenúva osoby a subjekty, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní a ktorých finančné prostriedky a hospodárske zdroje majú byť zmrazené.

V rámci Európskej únie bola rezolúcia č. 1737 (2006) vykonaná spoločnou pozíciou Rady č. 2007/140/SZBP z 27. februára 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu.⁵⁰ V rozsahu, v akom sú dotknuté právomoci Európskeho spoločenstva, bola rezolúcia č. 1737 (2006) vykonaná nariadením Rady č. 423/2007 z 19. apríla 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu,⁵¹ ktoré sa prijalo na základe čl. 60 ZES a 301 ZES, a ktorého obsah je v podstate zhodný s obsahom spoločnej pozície 2007/140/SZBP. Dňa 23. júna 2008 prijala Rada spoločnú pozíciu 2008/479/SZBP, ktorej príloha zahrnuje žalobkyňu medzi subjekty, ktorým bolo nariadené zmrazenie finančných prostriedkov. V ten istý deň prijala Rada ďalšie rozhodnutie 2008/475/ES, ktorým sa vykonáva článok 7 (2) nariadenia (ES) č. 423/2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorého príloha rovnako uvádzala žalobkyňu na zozname subjektov so zmrazenými finančnými prostriedkami.

Rada uviedla, že Bank Melli slúžila ako prostredník pre citlivé aktivity Iránu. Umožnila veľké množstvo nákupov citlivého tovaru pre iránsky jadrový program a program riadených striel. Poskytovala širokú škálu finančných služieb v mene subjektov spojených s iránskym jadrovým a raketovým priemyslom vrátane otvorenia akreditívov a správy účtov. Mnohé z týchto spoločností boli rovnako uvedené v rezolúciách Bezpečnostnej rady OSN č. 1737 a 1747. Žalobkyňa predložila výhrady voči zákonnosti

---

⁵⁰ Spoločná Pozícia Rady 2007/140/SZBP z 27. februára 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, Ú. v. EÚ L 61 zo dňa 28. februára 2007, s. 49.

⁵¹ Nariadenie Rady (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007, o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, Ú. v. EÚ L 103 zo dňa 20. apríla 2007, s. 1.

napadnutého aktu založené na porušení podstatných náležitostí zmlúv, na zneužití právomoci a na nedostatku právneho základu napadnutého rozhodnutia; na porušení zásad rovnosti zaobchádzania, proporcionality a vlastníckeho práva ako aj na porušení práva na obhajobu a napokon na nedostatku právomoci Spoločenstva prijať uvedené akty.

SPS všetky žalobné dôvody žalobkyne zamietol, keď stanovil, že rozhodnutia Rady spĺňali všetky procedurálne náležitosti aktov spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky a že nedošlo k porušeniu základných práv.

Súd sa v tomto konaní vysporiadal s návrhom žalobkyne nariadiť skrátené konanie a rovnako aj predbežné opatrenie. SPS žiadosti o skrátený postup vyhovel a návrh na nariadenie predbežných opatrení zamietol.

T-572/08 P Komisia/Traore

V tomto konaní pán Traore napadol rozhodnutie Komisie o zamietnutí jeho pracovnej žiadosti na voľnú pracovnú pozíciu „chargé d'affaires ad interim“ pre delegáciu Európskej únie v Togu. Žalobca v prvom stupni namietal porušenie ustanovení Služobného poriadku zamestnancov EÚ a porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Problematickou bola požiadavka pre uchádzačov disponovať stupňom AD 9 až AD 14, pričom podľa žalobcu táto podmienka nezodpovedala náročnosti vykonávania úloh spojených s pracovným miestom. Navrhovateľ tiež spochybňoval konečný spôsob určenia pracovného zaradenia nového zamestnanca.

SPS zrušil rozhodnutie SVS, ktorý žalobcovi v prvom stupni vyhovel, keď rozhodol, že inštitúcie disponujú širokými právomocami stanovovať podmienky na uchádzanie sa o voľné pracovné miesto. Môžu teda stanoviť rozsah požadovaných stupňov pracovného zaradenia, pokiaľ to nevyžaduje právny rámec a pokiaľ takéto širšie určenie nebude spôsobovať neobjektívne hodnotenie záujemcov o voľnú pozíciu. V tomto prípade sa navyše jednalo o preradenie, čo v konečnom dôsledku znamenalo, že rozhodujúce určenia pracovného stupňa sa automaticky určilo podľa zaradenia nového zamestnanca, ktorý bol preradený.

Skrátené konanie bolo v konaní nariadené na návrh Komisie. Otázne však je, prečo mu SPS vyhovel, keďže z faktického stavu veci ani z priebehu konania pred Súdom pre verejnú službu nevyplývali skutočnosti, ktoré by priamo odôvodňovali nariadenie

skráteneho konania. Nepriamo možno vyvodit', že sa jednalo o rozhodnutie, ktoré mohlo mať vplyv na vedenie výberových konaní do budúcnosti, no berúc do úvahy štandardne reštriktívny výklad naliehavosti, jedná sa o netradičné rozhodnutie.

T-86/11 Bamba/Rada

Vzhľadom na vážnosť situácie v Pobreží Slonoviny po prezidentských voľbách na jeseň roku 2010 prijala Rada reštriktívne opatrenia voči osobám, ktoré okrem iného bránili procesu mieru, národného zmierenia a ktoré ohrozovali implementáciu výsledku volieb v krajine. Takto identifikované jednotlivci boli zapísaní do zoznamu osôb, na ktoré sa vzťahovali reštrikcie v podobe zmrazenia finančných prostriedkov.

Pani Nadiany Bamba, občianka Pobrežia Slonoviny, bola na základe rozhodnutia⁵² a nariadenia⁵³ Rady zapísaná na zoznam osôb, na ktoré sa vzťahovali uvedené reštriktívne opatrenia. Rada v súvislosti so zápisom pani Bamba na zoznam uviedla, že žalobkyňa prispievala k obštrukcii mieru a zmierovacích procesov prostredníctvom verejného podnecovania k nenávisti a násiliam a účasťou na dezinformačnej kampani v súvislosti s prezidentskými voľbami v roku 2010. Pani Bamba v reakcii požiadala SPS, aby oba právne akty zrušil v rozsahu, v akom zavádzali reštriktívne opatrenia voči jej osobe.

Súd vo svojom rozsudku pripomenul, že ak nejaká inštitúcia EÚ prijala obmedzujúce opatrenia voči určitej osobe, je povinná oznámiť dotknutej osobe dôvody, na ktorých sa tieto opatrenia zakladajú, aby táto osoba mohla vykonať svoje právo na obhajobu a právo na účinné súdne preskúmanie.

Súd v tejto súvislosti uviedol, že odôvodnenie aktu Rady o zavedení obmedzujúcich opatrení musí spĺňať nielen zákonné podmienky uplatnenia tohto aktu, ale musí byť založené na skutočných a konkrétnych dôvodoch, pre ktoré sa Rada domnieva, že dotknutá osoba musí byť predmetom takýchto opatrení. VS však pripomenul, že Rada má širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o záležitosti, ktoré sa majú vziať do úvahy na účely prijatia alebo zachovania opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov. Rada preto nemôže uvádzať s väčšou presnosťou, akým spôsobom zmrazenie finančných prostriedkov

---

⁵² Rozhodnutie Rady 2011/18/SZBP zo 14. januára 2011 o zmene a doplnení rozhodnutia Rady 2010/656/SZBP, ktorým sa obnovujú obmedzujúce opatrenia voči Pobrežiu Slonoviny, Ú.v.EÚ L 11 z 15. januára 2011, s. 36.

⁵³ Nariadenie Rady (EÚ) č 25 / 2011 zo 14. januára 2011, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č 560 / 2005 o zavedení niektorých špecifických obmedzujúcich opatrení namierených proti niektorým osobám a subjektom vzhľadom na situáciu v Pobreží Slonoviny, Ú.v.EÚ L 11 z 15. januára 2011, s. 1.

prispieva k boji proti obštrukcii mieru a procesu národného zmierenia a poskytnúť dôkazy , ktoré preukazujú, že dotknutá osoba môže použiť svoje prostriedky na realizáciu takýchto obštrukcií do budúcnosti.

VS ďalej konštatoval, že v prejednávanej veci sa Rada obmedzila iba na vágne a všeobecné dôvody uvedenia žalobkyne na zoznam osôb so zmrazenými finančnými prostriedkami. Rada neuviedla skutočné a konkrétne dôvody, pre ktoré sa domnieva, že pani Bamba musí byť predmetom obmedzujúcich opatrení. Najmä indikácia, že je riaditeľkou skupiny vydávajúcej noviny, v ktorých malo podnecovanie k nenávisti prebiehať, nepredstavuje dostatočné a konkrétne odôvodnenie.

Za týchto okolností VS stanovil, že odôvodnenie napadnutých aktov spochybňuje ich platnosť, a v dôsledku toho súd zrušil napadnuté opatrenia v rozsahu, v akom sú namierené voči žalobkyňi.

V súvislosti s časovými účinkami rozhodnutia VS uviedol, že odchylné od článku 280 ZFEÚ nadobudne rozhodnutie vyhlasujúce nariadenia za neplatné platnosť až po uplynutí lehoty na podanie opravného prostriedku pred SD, t.j. dva mesiace a desať dní od doručenia rozsudku, alebo, ak bolo podané odvolanie, po tom ako sa toto odvolanie zamietne. Súd tiež rozhodol, že pri rozdielnom určení časových účinkov neplatnosti nariadenia a rozhodnutia by mohlo dôjsť k narušeniu princípu právnej istoty. Za týchto okolností VS rozhodol o zachovaní účinkov napadnutého rozhodnutia Rady v uvedenom období, pričom uviedol, že Rada môže počas tejto doby prijať nové reštriktívne opatrenia voči pani Bamba, ktoré napravia porušenie práva EÚ uvedené v rozsudku.

VS v tomto konaní nariadil skrátené konanie z dôvodu zásahu uvedených právnych aktov Rady do základných práv a slobôd žalobkyne, čo si vyžadovalo expresné vysporiadanie sa s vecou. Rozhodnutie bolo doručené za menej ako 4 mesiace.

T-12/12 Laboratoires CTRS/Komisia

Žalobca, Laboratoires CTRS, vyvinul liek Orphacol, ktorý sa používal na liečbu dvoch vzácných, ale veľmi závažných ochorení pečene. Žalobca požiadal o registráciu tohto lieku v súlade s postupom ustanoveným v nariadení č. 726/2004.⁵⁴ Komisia predložila Stálemu

---

⁵⁴ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 726/2004 z 31. marca 2004, ktorým sa stanovujú postupy spoločenstva pri povoľovaní liekov na humánne použitie a veterinárne použitie a pri vykonávaní

výboru pre lieky na humánne použitie návrh rozhodnutia o odmietnutí udeliť registráciu lieku Orphacol, keďže podľa Komisie neboli splnené podmienky podľa smernice 2001/83/ES.⁵⁵ Stály výbor však zaujal negatívne stanovisko k návrhu Komisie o zamietnutí registrácie. Komisia následne predložila Odvolaciemu výboru návrh rozhodnutia o odmietnutí udeliť registráciu, Odvolací výbor však taktiež prijal negatívne rozhodnutie.

Žalobca zaslal list členovi Komisie zodpovednému za záležitosti týkajúce sa zdravia a spotrebiteľskej politiky, v ktorom vyzval Komisiu na prijatie rozhodnutia udeliť registráciu lieku Orphacol bez ďalšieho odkladu. V reakcii Komisie z 5. decembra 2011 bolo uvedené, že z dôvodov uvedených v prílohe k návrhu rozhodnutia o zamietnutí registrácie sa Komisia domnieva, že podmienky pre udelenie autorizácie neboli splnené, ale že Komisia momentálne nemôže prijať formálne rozhodnutie kvôli negatívnemu stanovisku Odvolacieho výboru. Na tomto základe podal žalobca žalobu pre nečinnosť spolu so žalobou o neplatnosť na VS. Komisia následne listom z 25. mája 2012 informovala súd, že prijala rozhodnutie o odmietnutí udeliť registráciu lieku Orphacol.

Aj vo svetle nových skutočností sa žalobca domáhal, aby VS určil, že Komisia si nesplnila svoju povinnosť konať, keď neprijala konečné rozhodnutie o jeho žiadosti o udelenie povolenia lieku Orphacol a subsidiárne zrušil rozhodnutie o zamietnutí registrácie lieku Orphacol, obsiahnuté v liste Komisie z 5. decembra 2011.

Súd zamietol oba žalobné dôvody žalobcu. VS najprv rozhodol, že list člena Komisie z 5. decembra 2011 predstavuje, aj keď nie je formálnym aktom, vyjadrenie inštitúcie v zmysle čl. 265 (2) ZFEÚ, čo ukončilo trvanie nečinnosti Komisie a teda návrh na rozhodnutie o nečinnosti treba zamietnuť ako neprípustný. Po druhé, VS stanovil, že rozhodnutie z 25. mája 2012 nahradilo rozhodnutie o odmietnutí registrácie obsiahnuté v liste z 5. decembra 2011. Nebolo teda už potrebné rozhodnúť o žalobe v rozsahu, v akom sa týka zrušenia rozhodnutia obsiahnutého v liste Komisie z 5. decembra 2011, pretože žalobca už nemal žiadny záujem na spochybnení tohto rozhodnutia z dôvodu prijatia nového rozhodnutie z 25. mája 2012.

---

dozoru nad týmito liekmi a ktorým sa zriaďuje Európska agentúra pre lieky, Ú.v.EÚ L 136 zo dňa 30. apríla 2004, s. 1.

⁵⁵ Smernica 2001/83/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 6. novembra 2001, ktorým sa ustanovuje zákonník spoločenstva o humánných liekoch, Ú.v.EÚ L 311 zo dňa 28. Novembra 2001, s. 67.

Skrátené konanie bolo komorou nariadené na základe návrhu žalobcu. Rozhodujúcim faktorom schválenie žiadosti bola pravdepodobne oblasť konania, keďže sa jednalo o registráciu liečiv, a teda oblasť verejného zdravia, a do istej miery aj zaviazanie sa Komisie k prijatiu finálneho formálneho rozhodnutia v čo najkratšom časovom horizonte.

1.2.5 Zhrnutie

Procedurálne špecifiká úpravy skráteného konania pred VS by sa dali zhrnúť do nasledujúcich bodov:

- S návrhom na skrátený postup sa vysporiadava komora, ktorej bola pridelená konkrétna vec, pričom o nariadení/zamietnutí žiadosti nemá právomoc rozhodnúť *ex officio*.
- Maximálny rozsah podania je praktickými pokynmi stanovený na 25 strán.
- Subjekt, ktorý nariadenie skráteného postupu navrhol, by mal k pridaniu pripojiť skrátenú verziu, ktorá obsahuje konkretizované žalobné dôvody a argumenty v prípade, že súd návrhu vyhovie.
- Lehota na podanie vyjadrenia k žalobe je 1 mesiac, v prípade zamietnutia skráteného postupu sa žalovanému určí dodatočná lehota 1 mesiac na doplnenie podania.
- Druhé kolo písomných vyjadrení a intervencie v písomnej časti sú možné iba po povolení komory.
- Explicitná možnosť zrušiť rozhodnutie o skrátenom postupe, ak účastník konania nespĺňa procesné podmienky.
- Prijatie rozhodnutia po vypočutí generálneho advokáta.

Negatívom na strane VS je však jednoznačne nezverejňovanie dôvodov, ktoré súd viedli k nariadeniu/zamietnutiu skráteného konania, čo sťažuje pochopenie postoja VS k podmienkam naliehavosti a nabáda skôr na posudzovanie judikatúry SD v tejto veci. Pritom by nemuselo nevyhnutne ísť o formalizované rozhodnutie formou uznesenia, i keď takáto forma sa javí byť najprijateľnejšia, ale napríklad jeden alebo dva paragrafy v samotnom rozhodnutí venované skrátenému postupu. V niektorých rozhodnutiach možno síce nájsť v skratke uvedené dôvody, no súčasnej situácii chýba uniformný a detailnejší prístup VS.

Jednoznačne však treba uzavrieť, že skrátenejší postup v konaniach pred VS má svoje opodstatnenie. Aj z detailnej úpravy podmienok podľa RP VS a praktických usmernení vyplýva, že VS ho považuje za významný prostriedok na expresné vysporiadanie sa s určitými vecami. I keď z pohľadu počtu jeho nariadení sa jeho význam zdá byť zanedbateľný, v špecifických oblastiach práva EÚ má svoje miesto a VS ho aj patrične aplikuje. Berúc do úvahy všetky skutočnosti, skrátenejší postup v konaniach pred VS je praktickým procesným prostriedkom.

1.3 Skrátenejší konanie o žalobách a odvolaniach pred Súdny dvorom

1.3.1 Historický exkurz

Bolo iba otázkou času, kedy SD po vzore zmien súvisiacich s uvedením skrátenejšieho konania v prejudiciálnych konaniach⁵⁶ a podľa návrhu SPS predstaví zmeny týkajúce sa dĺžky trvania konaní o žalobách, zavedenia nového postupu v konaní a modernizácie komunikácie medzi SD a účastníkmi konania.

Ako uviedol predseda SD v liste z 3. júla 2000, adresovanom Rade, zmeny sa mali týkať najmä zavedenia skrátenejšieho postupu v priamych žalobách a určitých opatrení, ktorých cieľom bolo znížiť dĺžku konaní a modernizovať komunikáciu medzi súdom a subjektmi v konaní. Tieto opatrenia podľa SD korešpondovali so zmenami RP SPS, ktoré rovnako čakali na schválenie v Rade. Vzhľadom k tomu, že SPS bol primárne príslušný prejednávať priame žaloby, SD chcel koordinovať svoj postup a procedurálne zmeny súvisiace s priamymi žalobami a preto si ponechal dostatok času a priestor na predstavenie uvedených zmien v samostatnom dokumente. SPS predstavil zmeny svojho rokovacieho poriadku Rade v liste z 21. januára 2000⁵⁷ a tak zostávalo na SD, aby predstavil podobný návrh procedurálnych zmien, mierne modifikovaný podľa svojich potrieb a charakteru konaní ním rozhodovaných.

Čo sa týka odôvodnenia navrhovaných zmien, súd pripomenul, že priemerná dĺžka konania v priamych žalobách bola v dobe prijímania zmien takmer dva roky. V súlade s

---

⁵⁶ SD predložil uvedený návrh dňa 1. júla 1999, bližšie pozri podkapitolu 2.2 Skrátenejší prejudiciálne konanie, časť 2.2.1 Historický exkurz

⁵⁷ Bližšie pozri podkapitolu 1.2 Skrátenejší konanie o žalobách pred Všeobecným súdom, časť 1.2.1 Historický exkurz.

článkom 55(2) RP SD⁵⁸ mal síce predseda súdu právomoc uprednostniť konkrétny prípad pred ostatnými, to sa však týkalo iba ústnych pojednávaní a zabezpečovalo to iba obmedzenú úsporu času. Čl. 44a RP SD⁵⁹ zasa umožňoval upustiť od ústneho pojednávania, no to iba za predpokladu, že strany vyslovili súhlas s vynechaním ústnej časti konania alebo pokiaľ žiadny z účastníkov konania neobjasnil dôvody, pre ktoré chce byť vypočutý.

V tom čase SD nemal právomoc skrátiť písomnú časť konania iným spôsobom, než odmietnuť rozšírenie lehoty na predloženie písomných pripomienok. Písomná časť bola navyše predlžovaná intervenciami, ktoré zvykli byť podávané až ku koncu lehoty a ich preklad a následné vyjadrenie účastníkov nepomáhali konania zrýchliť. Súd navrhoval, že postup v konkrétnom konaní by bolo možné zrýchliť kladením väčšieho dôrazu na ústnu časť konania a obmedzením písomnej časti na jednu výmenu podaní medzi stranami a rovnako obmedzením intervencií na ústnu časť konania tak, ako to mal upravovať práve novozavedený skrátenejší postup.

Zmeny a doplnenia rokovacieho poriadku Súdneho dvora⁶⁰, ktoré, okrem iného, zaviedli skrátenejší postup v konaniach o žalobách a odvolaniach, boli prijaté 28. novembra 2000 a do platnosti vstúpili 1. februára 2001. Článok 62a, ktorý skrátenejší postup upravoval, odvtedy neprešiel žiadnou zmenou až do prijatia nového znenia RP SD, ktorý však uvedený osobitý postup upravil iba minimálne.

1.3.2 Charakteristika konania⁶¹

Skrátenejší konanie je upravené v čl. 133 - 136 RP SD. Podľa čl. 133 RP SD rozhoduje o nariadení skrátenejšieho konania, pokiaľ si povaha veci vyžaduje prejednať ju bez zbytočného odkladu⁶², predseda súdu po vypočutí druhého účastníka konania, sudcu spravodajcu a generálneho advokáta. Ako už bolo uvedené pri skrátenešom konaní v konaniach pred VS, vo väčšine prípadov bude o skrátenejší konanie žiadať žalobca, no rešpektujúc princíp rovnosti zbraní má toto právo aj žalovaný.

---

⁵⁸ Teraz čl. 53 (3) RP SD, ktorý sa však vzťahuje na celé konanie.

⁵⁹ Teraz čl. 76 (2) RP SD, ktorý prísnejšie vymedzuje podmienky nariadenia ústnej časti konania.

⁶⁰ Zmeny a doplnenia rokovacieho poriadku Súdneho dvora, Ú.v.EÚ L 322 zo dňa 19. decembra 2000, s. 1.

⁶¹ Bližšie pozri prílohu č. 4- Procedurálny priebeh skrátenejšieho postupu v konaní pred Súdny dvorom.

⁶² Nové znenie RP SD prinieslo zmenu v terminológii, podľa predošlého znenia RP SD totiž súd nariadil skrátenejší konanie v prípade osobitnej naliehavosti.

Najvýznamnejšia zmena, ktorú so sebou prinieslo nové znenie rokovacieho poriadku, spočíva v čl. 133 (3) RP SD, podľa ktorého to nie sú už iba účastníci konania, ktorí môžu podať žiadosť o skrátený postup v konaní, ale môže tak urobiť aj predseda súdu *ex officio*, po vypočutí účastníkov konania, sudcu spravodajcu a generálneho advokáta. Podľa výkladu k čl. 133⁶³ nového znenia RP SD sa súd inšpiroval bývalým čl. 104b RP SD⁶⁴, podľa ktorého mal súd právomoc *ex officio* nariadiť naliehavý postup v prejudiciálnych konaniach, pri ktorých si to ich charakter vyžadoval. Pokiaľ teda účastníci konania z akýchkoľvek príčin nepožiadajú o nariadenie skráteného konania, súd tak môže urobiť z vlastnej iniciatívy.⁶⁵

Čo sa týka podania žiadosti o skrátené konanie, rovnako ako pred VS sa predkladá v samostatnom dokumente spolu so žalobou, prípadne vyjadrením k žalobe.⁶⁶ Praktické usmernenia SD vyžadujú, aby žiadosť v skratke uvádzala dôvody, ktoré preukazujú naliehavosť konania. Táto žiadosť by okrem výnimočných prípadov nemala presiahnuť 5 strán.⁶⁷ Súd tiež upozorňuje na skutočnosť, že dominantnou časťou skráteného konania je pojednávanie, a preto písomné vyjadrenie účastníka, ktorý osobitý postup žiada, musí byť obmedzené na sumár žalobných dôvodov, pričom rozsah by nemal presiahnuť 10 strán.⁶⁸

Skrátené konanie môže byť nariadené len za výnimočných okolností. Vyžaduje sa najmä v situáciách, keď je potrebné prijať konečné rozhodnutie vo veci iba s minimálnym oneskorením. Rozhodnutie o nariadení skráteného konania sa do roku 2003 podobne ako doteraz na VS, prijímalo neoficiálne, zaslaním listu účastníkom konania. V roku 2004 prijal SD prax⁶⁹, na základe ktorej sa rozhodnutie o skrátenom konaní prijíma uznesením predsedu súdu, ktoré je dostatočne odôvodnené. Bohužiaľ však pre mimoriadne nízky počet žiadostí o nariadenie skráteného postupu v konaniach pred SD by bola užitočnejšia opačná situácia, a teda keby VS riadne odôvodňoval svoje rozhodnutia formou uznesenia a SD prijímal iba neformálne rozhodnutia.

---

⁶³ Pozri výklad k zmenám RP SD obsiahnutý v dokumente Rady č. 11147/11, kde je skrátené konania upravené pod čl. 135.

⁶⁴ Teraz čl. 107-114 RP SD.

⁶⁵ Ako už bolo uvedené pri žalobách pred VS a čl. 76a, Súd mal možnosť využiť neformálne spôsoby, aby stranám navrhol požiadať o skrátené konanie.

⁶⁶ Čl. 133(2) RP SD

⁶⁷ Pre porovnanie, praktické pokyny VS rozsah žiadosti o skrátené konanie neupravujú.

⁶⁸ Praktické pokyny VS stanovujú maximálny rozsah žaloby na 25 strán.

⁶⁹ Od októbra 2003 je konanie o prejednaní žiadosti nariadiť skrátené konanie formalizované a prijaté uznesenia publikované. Výhodou je možnosť oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli predsedu SD k prijatiu rozhodnutia, no nevýhoda spočíva v dodatočnom pracovnom zaťažení a následnom spomalení postupu v konaní. Bližšie pozri Výročnú správu SD EÚ za rok 2004, s 13.

Podľa článku 134(1) RP SD je písomná časť v skrátrenom konaní obmedzená na jedinú výmenu vyjadrení účastníkov konania. Pokiaľ však druhú výmenu vyjadrení, vzhľadom na osobitosti konania, považuje predseda súdu za potrebnú, môže tak po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta urobiť. Rovnaké pravidlo platí aj pre vedľajšieho účastníka konania, t.j. písomná intervencia mu bude umožnená iba v prípade súhlasu predsedu súdu.

Z porovnania úpravy a procedurálnych podmienok žiadosti o skrátene konanie pred VS a SD je zrejmé, že SD zvolil menej detailnú a všeobecnejšiu úpravu procesných pravidiel v rámci tohto osobitného postupu. Jeho RP ani praktické usmernenia neupravujú dodatočnú lehotu pre žalovaného v prípade nenariadenie skráteneho konania a rovnako ani možnosť podať skrátenu verziu žaloby, ktorou sa má súd zaoberať v prípade, že žiadosti o skrátene konanie vyhovie. Na druhú stranu sú praktické usmernenia SD z pohľadu kvantitatívneho obmedzenia podaní reštriktívnejšie ako usmernenia VS a SD tiež neobmedzuje lehotu na podanie vyjadrenia k žalobe na jeden mesiac. V prípade inšpirácie praktickým usmerneniami VS by účastníci konania pred SD mohli využiť spomínaný limit 10 strán na prípravu hlavného vyjadrenia vo veci a 5 strán určených pre separátnu žiadosť na prípravu zhrnutia použiteľného v prípade nariadenia skráteneho konania.

Za účelom urýchlenia konania, no rovnako s cieľom poskytnutia stranám dostatok času na prípravu na pojednávanie čl. 135 RP SD stanovuje, aby predseda súdu určil dátum ústneho pojednávania v čo možno najkratšej dobe, a teda buď po predložení vyjadrenia žalovaného, alebo po prijatí rozhodnutia o nariadení skráteneho konania podľa toho, ktorá skutočnosť nastala skôr. Súd si však explicitne zabezpečil dostatočný manévrovací priestor v prípade, že treba prijať dodatočné opatrenia súvisiace s priebehom konania až po stanovení dátumu pojednávania a preto má podľa čl. 135 RP SD vždy možnosť konanie odročiť. Z uvedeného nepriamo vyplýva, že skrátеныm konaniam bude daná prednosť pred štandardnými konaniami.⁷⁰

V skrátrenom konaní je dôraz tradične kladený na ústne pojednávanie, ktorého cieľom je objasniť a bližšie rozvinúť zostručnené argumenty z písomných podaní. Strany môžu počas ústneho pojednávania dopĺňať svoje tvrdenia alebo navrhovať vykonanie dôkazov, oneskorene podaný návrh na vykonanie dôkazov však treba odôvodniť. Čl. 127 RP SD sa

---

⁷⁰ V RP SD chýba ustanovenie o explicitnej prednosti skráteneho konaní, akým je ustanovenie čl. 76a(1) tretí pododsek RP VS.

použije primerane aj v skrátrenom konaní, čo znamená, že nové žalobné dôvody možno uviesť iba v prípade, ak vychádzajú zo skutočností, ktoré vyšli najavo až v priebehu konania.

Vec prejednávánú v skrátrenom konaní rozhodne súd obligatórne po vypočutí generálneho advokáta. Čo sa týka typu konaní pred SD, v ktorých možno nariadiť skrátané konanie, primárne sa jedná o žaloby. Čl. 190 RP SD však okrem iného stanovuje, že čl. 133-136 RP SD sa použijú primerane na konanie o odvolaní voči rozhodnutiam VS, čo umožňuje nariadenie skrátaného konania aj v uvedených konaniach. Doteraz tak SD urobil iba v jednom odvolacom konaní.⁷¹ Skrátané konanie však nemožno použiť napríklad v konaní o stanoviskách podľa čl. 196 - 200 RP SD.⁷²

1.3.3 Štatistiky⁷³

Počas referenčného obdobia, t.j. 1. februára 2001 do 1. januára 2014, zaznamenal SD **22** žiadostí o nariadenie skrátaného postupu v priamych žalobách a odvolaniach z približného počtu **3380** uvedených konaní. Z toho **10** žiadostí pripadá na konanie o priamych žalobách a **12** žiadostí o nariadenie skrátaného postupu v odvolacích konaniach. Súd vyhovel iba **trom** žiadostiam o skrátané konanie, **dvom** žiadostiam v prípade priamych žalôb a iba **jednej** žiadosti v odvolacom konaní. Percentuálne vyjadrenie je nasledovné: berúc do úvahy všetky žiadosti o skrátané konanie k celkovému počtu priamych žalôb a odvolacích konaní pred SD, nedostaneme ani **jedno** celé percento.

Pokiaľ si túto cifru rozdelíme na jednotlivé druhy konaní, tak dostaneme výsledok, podľa ktorého iba pri **pol** % z počtu priamych žalôb a približne pri **jednom** % z počtu odvolacích konaní sa SD musí zaoberať nariadením skrátaného konania. Čo sa týka prístupu SD k nariadeniu tohto osobitnému postupu, tak celkovo vyhovel približne **14** % žiadostí v uvedených konaniach, konkrétne pri priamych žalobách **20** % a pri odvolaniach **8** % žiadostí. Z pohľadu počtu žiadostí za kalendárny obdržal SD najviac návrhov v roku 2011, z celkového počtu **240** žalobných a odvolacích konaní prejednal **5** žiadostí. Zo

---

⁷¹ V konaniach o odvolaní však SD do dnešnej doby obdržal iba 11 žiadostí o skrátané konanie, pričom vyhovel len jednej, a to v konaní vo veci C-39/03 P, *Komisija v. Artegodaň a i.*

⁷² Uzneseniu predsedu SD z 29. apríla 2004 v konaní o stanovisku č. 1/04, ktoré sa týkalo uzavretia dohody medzi ES a USA ohľadom spracovania a postupovania údajov o leteckých pasažieroch.

⁷³ Bližšie pozri prílohu č. 3-Tabuľku vybraných konaní o žalobách a odvolaniach pred SD, v ktorých sa rozhodovalo o nariadení skrátaného postupu.

štatistiky tiež vyplýva, že SD v priebehu žiadneho roka neobdržal viac ako **5** návrhov na skrátené konania a nikdy nevyhovel viac ako **jednému**.

Čo sa týka druhu konaní, tak drvivá väčšina žiadostí, konkrétne **13**, sa vzťahovala na konanie o neplatnosť aktu podľa čl. 263 ZFEÚ a iba v **dvoch** konaniach súd prejednával žalobu o nesplnení povinnosti členských štátom podľa čl. 258 ZFEÚ. Z pohľadu oblastí práva EÚ boli konania, v ktorých vnútroštátny súd žiadal o skrátené konanie, rôznorodé. Najväčšmi sa konania týkali aproximácie právnych predpisov⁷⁴, životného prostredia⁷⁵ a zásad a cieľov vyplývajúcich zo Zmlúv.⁷⁶

V konaniach, v ktorých sa postupovalo podľa skráteného postupu trvalo predsedovi súdu prijať toto rozhodnutie priemerne **23** dní od prijatia návrhu na začatie konania. Konania boli rozhodnuté priemerne do **5** mesiacov. Naproti tomu, v konaniach, kde účastníci konania podali návrh na osobitý postup, no predseda súdu sa im nechystal vyhovieť, trvalo prijať toto rozhodnutie približne **3** mesiace, a priemerná dĺžka konania dosiahla okolo **12** mesiacov.

Z uvedených porovnaní možno uzavrieť nasledovné. V prvom rade účastníci konaní iba vo výnimočných prípadoch prejavia záujem o nariadenie osobitného postupu v konaní. Pokiaľ tak urobia, súd reštriktívnym výkladom podmienok nariadenia konania vo väčšine prípadov návrh zamietne. Nedá sa ani vyvodiť, že by účastníkov konania od návrhov demotivoval striktný prístup SD, keďže počet návrhov na skrátené konanie bol počas referenčného obdobia viac menej stály, a teda nízky. Na druhú stranu však v porovnaní so VS treba vziať do úvahy skutočnosť, že konania pred SD sú celkom rovnorodé a preto nemožno argumentovať preferenciou osobitného postupu v individuálnej oblasti práva EÚ.

1.3.4 Judikatúra

C-39/03 P Komisia/Artgodan a i.

Vec sa týkala odvolania voči rozhodnutiu SPS, ktorým sa zrušilo rozhodnutie Komisie týkajúce sa stiahnutia povolenia na obchodovanie s liekmi, s ktorými podnikal odporca.

---

⁷⁴ Pozri vec C-39/03 P *Komisia/Artgodan a i.* a C-156/03 P-R *Komisia/Laboratoires Servier*.

⁷⁵ Pozri vec C-193/07 *Komisia/Pol'sko* a C-503/07 P *Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisia*.

⁷⁶ Pozri spojené veci C-317/04 a C-318/04 *Parlament/Rada* a C-286/12 *Komisia/Mad'arsko*.

Podľa právnych predpisov Únie museli byť medicínske produkty pre ľudské potreby uvedené na trh riadne zaregistrované príslušným orgánom členského štátu. Právne predpisy stanovovali postup vzájomného uznávania národných registrácií ako aj možnosť žiadať o stanovisko Výboru pre hromadne vyrábané liečivé prípravky (CPMP) v prípadoch zahŕňajúcich celé územie EÚ. Relevantná smernica⁷⁷ stanovovala, že ak sa členský štát domnieva, že je nevyhnutná zmena, pozastavenie alebo zrušenie povolenia pre ochranu ľudského zdravia, musí sa okamžite obrátiť na CPMP, ktorý potom vydá odôvodnené stanovisko, na základe ktorého Komisia rozhodne.

Artegodan a 15 ďalších farmaceutických spoločností boli držiteľmi národnej registrácie na lieky obsahujúce amfetamín, akými sú anorektiká. Tieto látky urýchľujú pocit sýtosti a boli použité v mnohých členských štátoch pri liečbe obezity. V roku 1996, na základe podania Nemecka, prijal CPMP stanovisko ohľadom viacerých anorektík. V súlade s týmto stanoviskom následne Komisia inštruovala členské štáty, aby pozmenili niektoré podmienky potrebné na registráciu uvedených liekov.

Tromi rozhodnutiami z 9. marca 2000 nariadila Komisia zrušenie registrácií liekov na ľudské použitie, ktoré obsahujú, okrem iného, vyššie uvedené anorektiká. CPMP totiž zistil, že tieto látky postrádali účinnosť podľa nového vedeckého kritéria dlhodobej účinnosti liekov proti obezite. Registrácie liekov boli preto pozastavené alebo odňaté príslušnými orgánmi členských štátov. Dotknuté farmaceutické spoločnosti sa domáhali zrušenia týchto rozhodnutí Komisie pred SPS. Dňa 26. novembra 2002 súd zrušil rozhodnutie z dôvodu, že Komisia nemala právomoc prijať uvedené rozhodnutia. Komisia sa proti tomuto rozsudku odvolala, no neúspešne.

Súd najprv poznamenal, že rozhodnutie o registrácii v otázke bolo pôvodne poskytnuté na základe čisto vnútroštátnych postupov a nie je v súlade so smernicou z roku 1975. Preto zmena určitých podmienok národných registrácií podľa rozhodnutia Komisie z roku 1996 nebola rovnocenná k povoleniam udeleným v súlade s postupom ustanoveným v smernici z roku 1975. Súd uzavrel, že keďže rozhodnutia Komisie z roku 1996 sa opierali o nesprávny právny základ, Komisia nemala právomoc prijať tieto rozhodnutia a súd odvolanie zamietol.

---

⁷⁷ Smernica Rady 93/39/EHS zo 14. júna 1993, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 75/319/EHS z 20. mája 1975 o aproximácii ustanovení právnych a správnych predpisov týkajúcich sa hromadne vyrábaných liekov, Ú.v.ES L 214 zo dňa 24. augusta 1993, s. 22.

Čo sa týka dôvodov nariadenia skrátené konania, súd ich zhrnul v uznesení o zamietnutí predbežného opatrenia vo veci.⁷⁸ Podľa súdu mohla momentálna situácia vyvolať právnu neistotu výkladu ustanovení právnych predpisov Spoločenstva, tak pre vnútroštátne orgány ako aj pre orgány Únie. Preto sa súd rozhodol pre nariadenie skráteného konania, aby uvedenú neistotu odstránil rýchlym prijatím rozhodnutia v odvolacom konaní, a pre nedostatok naliehavosti vo vzťahu k pozastaveniu výkonu rozsudku žiadosť o predbežné opatrenie zamietol. Rozhodujúcim faktorom bola určite aj skutočnosť, že sa predmet sporu týkal verejného zdravia a registrácie liekov.

C-27/04 Komisia/Rada

V tomto konaní mal súd za úlohu objasniť právomoci Komisie a Rady pri postupe pri nadmernom deficite. Zmluva o Európskom spoločenstve (ZES) v čl. 104 v kontexte hospodárskej a menovej únie⁷⁹ ustanovovala postup pri nadmernom deficite, ktorého cieľom bolo podporiť, a v prípade potreby prinútiť, dotknutý členský štát znížiť deficit. Zodpovednosť za to, aby členské štáty dodržiavali rozpočtovú disciplínu, mala v podstate Rada. Tento postup sa skladal z niekoľkých fázach uvedených v ZES a konkrétnejšie ho vykonávalo nariadenie 1467/97 týkajúce sa rýchlosti a objasnenia postupu pri nadmernom deficite⁸⁰, ktoré stanovovalo prísny rámec lehôt, ktoré bolo potrebné splniť, ako aj dôvody pre odloženie prijatia rozhodnutia.

Rada na základe odporúčania Komisie rozhodla, že nadmerný deficit existuje vo Francúzsku a v Nemecku. Následne prijala dve odporúčania, kde obom štátom stanovila lehotu na prijatie opatrení odporúčaných k náprave svojho nadmerného deficitu. Po uplynutí lehoty odporučila Komisia Rade, aby prijala rozhodnutie, že Francúzsko ani Nemecko neprijali primerané opatrenia na zníženie ich deficitu v reakcii na odporúčanie Rady. Komisia rovnako odporučila Rade, aby obom štátom odovzdala oznámenia o opatreniach na zníženie ich deficitu. Dňa 25. novembra 2003 hlasovala Rada o odporúčaní Komisie, ale nedosiahla potrebnú väčšinu. V ten istý deň prijala Rada vo vzťahu ku každému z oboch dotknutých členských štátov v podstate podobné závery uvádzajúce, že sa rozhodla pozastaviť postup pri nadmernom deficite týkajúci sa oboch

---

⁷⁸ Uznesenie predsedu SD vo veci C-39/03 P-R, *Komisia v. Artgodan a i.*, bod 51.

⁷⁹ Teraz čl. 126 ZFEÚ.

⁸⁰ Nariadenie Rady (ES) č. 1467/97 zo 7. júla 1997 o urýchľovaní a objasňovaní vykonania postupu pri nadmernom schodku, Ú.v.ES L 209 zo dňa 2. augusta 1997, s. 6.

štátov. Ako reakciu podala Komisia žalobu na SD z dôvodu, že Rada neprijala rozhodnutia odporúčané Komisiou a ani svoje vlastné závery.

Súd najprv rozhodol, že v prípade, že Rada neprijme rozhodnutia odporúčané Komisiou z dôvodu nedosiahnutia väčšiny hlasov, nemožno hovoriť o prijatí rozhodnutia. Preto neprijatie odporúčaných rozhodnutí Radou nemožno považovať za akt, ktorý možno podľa ZES zrušiť. Súd však uznal prípustnosť žaloby v prípade, v akom smeruje proti záverom, a to z dôvodu, že vyvolávajú právne účinky: pozastavili postup pri nadmernom deficite a zmenili predchádzajúce odporúčania Komisie. SD ďalej uviedol, že Rada má diskrečnú právomoc v tejto oblasti, keďže môže zmeniť opatrenia odporúčané Komisiou na základe odlišného hodnotenia hospodárskych údajov, opatrení potrebných na prijatie ako aj plnenia harmonogramu členským štátom. Rada sa však napriek tomu nemôže odchýliť od pravidiel stanovených ZES a ani od tých, ktoré sama sebe uložila v nariadení 1467/97. Vzhľadom k tomu, že súd výpočtom pravidiel a ich interpretáciou rozhodol, že Rada tieto pravidlá porušila, zrušil závery Rady z 25. novembra 2003.

Skrátený postup bol v tomto konaní nariadený na žiadosť Komisie. Dôvody jeho nariadenia možno vyvodit' jednak zo samotného nariadenia 1467/97, ktoré stanovuje striktné lehoty na prijatie rozhodnutí v rámci postupu pri nadmernom deficite, ako aj z politickej citlivosti veci a zo snahy o čo najskoršie odstránenie právnej neistoty výkladu pravidiel.

C-286/12 Komisia/Maďarsko

Podľa maďarského právneho poriadku mohli sudcovia, prokurátori a notári zostať vo funkcii až do veku 70 rokov. Po zmene príslušných právnych predpisov v roku 2011, s účinnosťou od 1. januára 2012, však boli sudcovia a prokurátori, ktorí dosiahli všeobecného dôchodkového veku 62 rokov, povinní odísť do dôchodku. Pre sudcov a prokurátorov, ktorí dosiahli tento vek pred 1. januárom 2012, stanovila maďarská právna úprava odchod v polovici roka 2012 a pre tých, ktorí dosiahli tento vek medzi 1. januárom 2012 a 31. decembra 2012, stanovila odchod ku dňu 31. decembra 2012.

Vzhľadom k tomu, že Komisia dospela k názoru, že také rýchle a radikálne zníženie povinného veku odchodu do dôchodku predstavuje diskrimináciu na základe veku, ktorú

zakazuje smernica 2000/78/ES o rovnakom zaobchádzaní v zamestnaní a povolani⁸¹ na úkor sudcov prokurátorov a notárov v porovnaní s ostatnými osobami, iniciovala žalobu proti Maďarsku za nesplnenie povinnosti.

Súd konštatoval, že sudcovia, prokurátori a notári, ktorí dosiahli vek 62 rokov sú v porovnateľnej situácii ako mladší jedinci pracujúcich v rovnakých profesiách. No vzhľadom k tomu, že sú kvôli svojmu veku povinní odísť do dôchodku sú predmetom menej priaznivého zaobchádzania ako tí, ktorí môžu pracovať aj naďalej. Súd teda uzavrel, že táto situácia predstavuje rozdielne zaobchádzanie priamo na základe veku.

Súd však pripomenul, že legitímne ciele sociálnej politiky, ako napríklad ciele spojené s politikou zamestnanosti, trhu práce alebo odborného vzdelávania, môžu odôvodniť výnimku zo zásady zákazu diskriminácie na základe veku. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že ciele uplatnené v Maďarsku, a to nutnosť štandardizácie vekovej hranice pre odchod do dôchodku pre profesie vo verejnom sektore a vytvorenie vyváženejšej vekovej štruktúry uľahčujúcej prístup mladých právnikov do dotknutých profesií skutočne spadá pod opatrenia sociálnej politiky.

Pokiaľ však ide o cieľ úpravy, SD upozornil na skutočnosť, že pred 1. januárom 2012 boli osoby, ktorých sa týkala sporná právna úprava, schopné zostať vo funkcii až do veku 70 rokov, čo viedlo k vzniku legitímnych očakávaní, že budú môcť v úrade zotrvať až do tohto veku. Sporná právna úprava však náhle a výrazne znížila vekovú hranicu pre odchod do dôchodku bez toho, aby stanovila prechodné opatrenia s cieľom ochrany legitímnych očakávaní dotknutých osôb. V dôsledku toho boli tieto osoby povinné automaticky a definitívne opustiť pracovný trh bez toho, aby mal čas prijať opatrenia hospodárskej a finančnej povahy, ktoré takáto situácia vyžaduje. Súd v tejto súvislosti tiež poznamenal, že starobný dôchodok týchto osôb je aspoň o 30 % nižší ako ich plat a rovnako neberie do úvahy dobu poistenia, a teda nezaručuje právo na dôchodok v plnej výške. SD ďalej poukázal na existenciu rozporu medzi okamžitým znížením veku odchodu do dôchodku u tých profesií a všeobecného odchodu do dôchodku, kde štát takúto prechodnú dobu stanovil. Tento rozpor preukázal rozličné zaobchádzanie ako s ostatnými zamestnancami verejného sektora.

---

⁸¹ Smernica Rady 2000/78/ES z 27. novembra 2000, ktorá ustanovuje všeobecný rámec pre rovnaké zaobchádzanie v zamestnaní a povolani, Ú.v.EÚ L 303 zo dňa 2. decembra 2000, s. 16.

Za týchto okolností dospel SD k záveru, že radikálne zníženie veku odchodu do dôchodku pre dotknuté osoby o 8 rokov je disproporčné, keďže nie je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa úpravy dôchodkového veku pre profesie vo verejnom sektore a rovnako ani vyváženejšej vekovej štruktúry zamestnancov. Súd preto určil, že si Maďarsko nespĺnilo svoje povinnosti podľa smernice Rady 2000/78/ES.

SD pristúpil na žiadosť Komisie, aby bola vec prejednaná v skrátenej súdnej konaní najmä z dôvodu, že pokiaľ by súd rozhodoval v rámci štandardného konania, nebolo by možné vrátiť pracovné miesta zamestnancom, ktorí by boli medzitým nútení odísť do dôchodku. Maďarsko tu argumentovalo možnosťou navrátenie do funkcie podľa vnútroštátneho práva a teda neexistenciou naliehavosti v konaní. Súd bol však opačného názoru, keďže pri potvrdení porušenia povinnosti by každý zamestnanec musel individuálne iniciovať konanie na vnútroštátnom súde a domáhať sa navrátenia do funkcie, čo by predstavovalo zbytočnú záťaž pre sudcov, prokurátorov a notárov.

Judikatúra odmietajúca nariadenie skrátenej konaní

Z praxe súdu možno tiež vyvodit', ktoré argumenty účastníkov konania nebude považovať za relevantné pri rozhodovaní o nariadení skrátenej konaní. Súd nebral do úvahy argumenty ako potreba objasnenia výkladu právnych ustanovení⁸², potenciálny zásah do základných práv účastníka konania⁸³ alebo veľký počet osôb, ktorých sa rozhodnutie môže týkať⁸⁴. Súd tiež zamietol skrátenej konaní v prípadoch, v ktorých by postup podľa štandardného konania mohol vyvolať škodlivý účinok pre stranu konania⁸⁵, spôsobiť hospodársku stratu⁸⁶ alebo ovplyvniť finančné záujmy účastníkov⁸⁷. Uvedené pravidlá aplikácie boli potvrdené jednak z každoročných výročných správ SD EÚ, ako aj v odporúčaní vnútroštátnych súdov pri návrhoch na začatie prejudiciálnych konaní.⁸⁸

---

⁸² Pozri spojené veci C-317/04 a C-318/04 *Parlament/Rada* a spojené veci C-478/11 P až C-482/11 P *Gbagbo a i./Rada*.

⁸³ Pozri vec C-540/03 *Parliament v. Council*.

⁸⁴ Pozri spojené veci C-317/04 a C-318/04 *Parlament/Rada* a C-40/10 *Komisija/Rada*.

⁸⁵ Pozri vec C-193/07 *Komisija/Pol'sko* a spojené veci C-478/11 P až C-482/11 P *Gbagbo a i./Rada*.

⁸⁶ Pozri vec C-69/09 P *Makhteshim-Agan Holding a i./Komisia*.

⁸⁷ Pozri vec C-40/10 *Komisija/Rada*.

⁸⁸ Bod 38 odporúčania pre vnútroštátne sudy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní Ú.v.EÚ C 338 zo 6. novembra 2012, s. 1.

1.3.5 Zhrnutie

Zhrnutie procedurálnych špecifik úpravy skráteného konania o žalobách a odvolaniach pred SD by podľa vyššie uvedeného vyzeralo nasledovne:

- S návrhom na skrátený postup sa vysporiada predsa SD, pričom o nariadení alebo zamietnutí žiadosti môže rozhodnúť aj *ex officio*.
- Maximálny rozsah stanovený praktickými pokynmi pri podaní na 10 strán a pri žiadosti o skrátené konanie na 5 strán⁸⁹.
- Lehota na podanie vyjadrenia k žalobe je štandardne 2 mesiace.
- Druhé kolo písomných vyjadrení a intervencie v písomnej časti iba so súhlasom predsedu.
- Prijatie rozhodnutia po vypočutí generálneho advokáta.

Čo sa týka aplikácie skráteného postupu pri žalobách a odvolaniach, súd mohol zvoliť otvorenejší prístup voči takýmto návrhom, to by však mohlo mať za následok rozdielny prístup nielen podľa súdu, ale aj podľa druhu konania, čo mu sa chcel SD s najväčšou pravdepodobnosťou vyhnúť. Zároveň si treba uvedomiť, že zavedenie možnosti nariadiť skrátený postup v uvedených konaniach bolo iba sprievodným javom pri zmenách RP SD v súvislosti so zavedením skráteného prejudiciálneho konania a zmenách RP VS, a treba ho vnímať ako opatrenie, ktoré bude SD využívať iba ojedinele.

1.4 Porovnanie skráteného postupu v konaní pred Všeobecným súdom a Súdny dvorom⁹⁰

Z uvedenej analýzy skráteného postupu v konaniach pred VS aj SD možno vyvodit' niekoľko zaujímavých záverov.

Oba súdy aplikujú skrátený postup v konaní obdobným spôsobom, teda reštriktívne. Z judikatúry možno vyvodit' rovnaký prístup k podmienkam naliehavosti, pričom súdy

---

⁸⁹ Body 45 a 46 praktických pokynov týkajúcich sa priamych žalôb a odvolaní prijaté 15. októbra 2004, Ú.v.EÚ L 361 z 8. decembra 2004, s.15, v znení zmien a doplnení týchto pokynov prijatých 27. januára 2009, Ú.v.EÚ L 29 z 31. januára 2009, s. 51.

⁹⁰ Bližšie pozri prílohu č. 5-Vzájomné porovnanie skráteného postupu v konaní pred Všeobecným súdom a Súdny dvorom.

uvádzajú často aj rovnaké argumenty.⁹¹ Takýto prístup sa javí byť správny, keďže za súčasnej úpravy skráteného postupu v konaniach o žalobách a odvolaniach v RP VS a RP SD nie je dôvod pri zvažovaní podmienok naliehavosti rozlišovať medzi inštanciou, ktorá sa prípadom zaoberá. Z analýzy konaní pred VS a SD, v ktorých bol nariadený skrátený postup, však možno v niektorých prípadoch vydestilovať aj *ad hoc* prístup súdu k návrhu na osobitý postup, berúc do úvahy skôr všeobecné skutočnosti ako oblasť konania, zaťaženosť súdu a niekedy aj dĺžku vyjadrení účastníkov.⁹²

Menšie rozdiely možno nájsť v procesnej úprave osobitého postupu v rokovacích poriadkoch oboch súdov. VS je v tomto ohľade detailnejší pri stanovení podmienok, aby skutočne došlo k čo najkratšiemu vysporiadaniu sa s vecou. Úprava RP SD je naopak skôr všeobecnejšia, no napriek tomu stanovuje prísnejšie podmienky rozsahu písomných podaní. Úroveň procesnej úpravy v tomto prípade priamo súvisí s charakterom konaní pred jednotlivou inštanciou. VS má ako súd prvej inštancie širokú príslušnosť prejednávať množstvo rôznorodých konaní. Najmä komplexnejšie veci v oblastiach hospodárskej súťaže majú tendenciu trvať roky, a tak za účelom reálneho fungovania skráteného postupu bolo treba vytvoriť detailnú úpravu podmienok jeho nariadenia, aby sa dalo hovoriť o expresnom vysporiadaní sa s prípadom počas niekoľkých mesiacov.

Naproti tomu konania o žalobách a odvolaniach pred SD zvyknú trvať kratšie, a preto sa nerátalo ani s častými podaniami návrhov na skrátené konanie, čo sa odzrkadľuje vo všeobecnejšej úprave podmienok nariadenia osobitého postupu.

Ďalšia nosná časť práce sa už bude venovať skrátenému a naliehavému postupu v prejudiciálnych konaniach pred SD EÚ. Na úvod druhej kapitoly poskytneme všeobecný úvod k osobitým postupom v rámci konania o prejudiciálnej otázke, ďalej načrtne konkrétne fungovanie oboch konaní a na záver, podobne ako tomu bolo v tejto kapitole, poukážeme na ich spoločné a rozdielne charakteristiky i z hľadiska ich úpravy v RP SD.

---

⁹¹ Súd to napríklad potreba výkladu ustanovení práva EÚ, ohrozenie finančných alebo hospodárskych záujmov jednotlivca alebo vplyv sporného aktu na základné práva účastníka konania. Na druhú stranu však VS zvykne pristupovať k analýze podmienky naliehavosti individuálne, berúc do úvahy okolnosti daného prípadu.

⁹² Pri poslednom menovanej podmienke pozri vec T-310/01 *Schneider Electric/Komisija*.

2 Skrátený a naliehavý postup v prejudiciálnom konaní

2.1 Všeobecne k osobitým postupom v prejudiciálnom konaní

Konanie o prejudiciálnej otázke sa za viac než 50 rokov od uvedenia existencie zakladajúcimi zmluvami stalo neoddeliteľnou súčasťou právneho poriadku Európskych spoločenstiev, neskôr Európskej únie, a inštitútom používaným SD nielen pri rozhodovaní o výklade primárneho či výklade alebo platnosti sekundárnom práva, ale aj prostriedkom upevňovania integračného procesu členských štátov v rámci európskeho priestoru. Počas piatich desaťročí dialóg medzi súdmi členských štátov a SD, nastolený prejudiciálnou otázkou, zabezpečil dôsledný výklad únieového práva, rovnako ako vývoj špecifickej európskej právnej kultúry.

Práve v rámci prejudiciálneho konania boli v práve EÚ sformulované vedúce právne inštitúty ako prednosť práva EÚ, priamy účinok, nepriamy účinok, či zodpovednosť za škodu porušením únieového práva, ktoré priznávajú Európskej únii status, ktorý možno len ťažko porovnať s akoukoľvek inou medzinárodnou organizáciou, respektíve nadnárodnou inštitúciou kdekoľvek na svete. Pomocou prejudiciálnej otázky sa však darí riešiť aj problémy spojené s rozdielnosťou vnútroštátnych právnych poriadkov členských štátov, keďže jednotná a konzistentná aplikácia európskeho práva vnútroštátnymi súdmi nepriamo umožňuje harmonizovať právne poriadky členských štátov.

Štatistiky posledných rokov ukazujú narastajúcu tendenciu vnútroštátnych súdov iniciovať prejudiciálne konania pred SD. Situácia bola mierne utlmená prístupím desiatich členských štátov v roku 2004, čím sa podiel prejudiciálnych konaní na sudcu podstatne znížil, no ostatné štatistiky ukazujú, že rok 2013 bol pre SD historicky najvyťaženejší. Rovnako platí, že v roku 2013 bolo začatých 2x viac konaní o predbežnej otázke ako v roku 2003, čo, vyjadrené v číslach, predstavuje väčší počet konaní na jedného sudcu ako pred rozšírovaním z roku 2004.⁹³ Nemenej závažný problém predstavovala priemerná dĺžka trvania prejudiciálnych konaní. Tá bola v roku 2003 na úrovni **25,5** mesiacov, čo predstavuje v skutku obrovské číslo, najmä keď uvedenú dobu pripočítame k dĺžke trvania vnútroštátneho konania. Túto cifru sa však účinkom zmien sledujúcich zjednodušenie konania podarilo stlačiť na prijateľnejšiu hodnotu **16** mesiacov v roku 2013.

---

⁹³ Pre porovnanie pozri výročnú správu SD EÚ pre rok 2004 a 2013.

Logickým vyústením načrtnutej situácie bolo preto hľadanie nových možností procesného postupu SD v prejudiciálnom konaní, ktoré by sa týkali či už zmeny doterajšieho postupu súdu za účelom skrátenia dĺžky trvania prejudiciálneho konania, ale rovnako aj zavedenia nového, osobitého postupu v konaní o predbežnej otázke, ktorý by umožnil súdu expresne sa vysporiadať s určitými konaniami, ktoré mali naliehavý charakter a kde rozhodnutie vo veci neznieslo odklad.

Prvou zmenou RP SD, ktorá ešte nepredstavovala zmenu nevyhnutnú na novelizáciu Štatútu SD EÚ, bolo zavedenie nového postupu v prejudiciálnom konaní, tzv. skráteného konania. Súd sa uchýlil k zavedeniu tohto postupu, ktorý zjednodušoval a teda skracoval jednotlivé fázy prejudiciálneho konania, práve z dôvodu narastajúceho množstva agendy a potrebe rýchleho rozhodnutia v niektorých obzvlášť naliehavých prípadoch. Súd sa však paradoxne vo svojej rozhodovacej činnosti nestotožnil s novým postupom v konaní, keďže ho takmer po ôsmich rokoch od zavedenia nariadil iba v jednom konaní. Jedným z možných dôvodov nie príliš veľkej obľuby tohto konania súdom bola skutočnosť, že novoprijatý postup neprinášal nový procesný režim, iba skrátil ten riadny a to na úkor ostatných prejudiciálnych konaní.

Ďalší pokus zmeniť RP SD a zaviesť skutočne modifikovaný postup v konaní, najmä s ohľadom na urgentné prípady, predstavovalo zavedenie naliehavého konania, ako osobitého postupu v prejudiciálnom konaní, vzťahujúceho sa špeciálne na oblasť priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, teda hlavy V tretej časti ZFEÚ. Právne zakotvenie oboch uvedených postupov v konaní pred SD i v primárnom práve zarámcovala zmena Štatútu SD EÚ, ktorá vstúpila do platnosti 1. marca 2008,⁹⁴ a ktorá vo svojom článku 23a priznala možnosť SD EÚ odkloniť sa od všeobecných pravidiel vedenia konaní, pričom konkrétnejšie mali byť osobitné postupy upravené v rokovacích poriadkoch súdov EÚ.

Ostatné nové znenie RP SD, ktoré vstúpilo do platnosti 1. novembra 2012, prinieslo významnejšiu reformu doterajšej úpravy RP SD. Zo znenia jasne vyplýva tendencia súdu považovať prejudiciálne konanie za svoju hlavnú agendu, čo mu svedčí aj kapitola osobitne upravujúca prejudiciálnemu konaniu a detailnejšia špecifikácia jeho jednotlivých častí. Čo sa týka osobitých postupov, nové znenie RP SD ich modifikovalo minimálne, keď došlo k

---

⁹⁴ Rozhodnutie Rady Európskej únie 2008/79/ES, Euratom z 20. decembra 2007, Ú. v. EÚ L 24 z 29. januára 2008, s. 42.

všeobecnému prečíslovaniu a zatriedeniu článkov a zopár zmien nastalo pri úprave skráteného postupu.

2.2 Skrátené prejudiciálne konanie

2.2.1 Historický exkurz

Vo vyhlásení prijatom na zasadnutí Rady EÚ pre spravodlivosť a vnútorné veci dňa 28. a 29. mája 1998 týkajúcom sa Dohovoru o právomoci a uznávaní a vykonávaní rozsudkov v manželských veciach⁹⁵, zdôraznila Rada potrebu preskúmania opatrení, ktoré by skrátili dĺžku trvania prejudiciálnych konaní spadajúcich do uvedenej oblasti práva EÚ. Rovnako vo vyhlásení zo 7. decembra 1998 o voľnom pohybe tovaru pozvala Rada SD⁹⁶, aby zvážil možnosť zrýchlenia konaní spadajúcich pod úpravu nariadenia Rady (ES) 2679/98 zo 7. decembra 1998 o fungovaní vnútorného trhu vo vzťahu k voľnému pohybu tovaru medzi členskými štátmi,⁹⁷ a prípadne podnikol preskúmanie rokovacieho poriadku s cieľom zaviesť zmeny v ustanoveniach.

Za jeden z najväznejších problémov označil SD už spomínanú dĺžku trvania prejudiciálnych konaní, ako aj nemožnosť odkloniť sa od všeobecnej úpravy procesných pravidiel na prípady, v ktorých by použitie skráteného konania bolo obzvlášť prínosné. Vtedajšia úprava tak, ako v prípade konaní o žalobách a odvolaniach, umožňovala iba prioritné prejednanie určitej veci,⁹⁸ súd však nemohol zasiahnuť do priebehu konania. Preto bolo navrhnuté zaviesť v nalievavých prípadoch osobitý druh konania, v ktorom by po splnení vopred stanovených podmienok, bolo možné určité úseky prejudiciálneho konania skrátiť, respektíve úplne vypustiť, pričom by sa toto konanie aplikovalo na celú oblasť práva EÚ na základe individuálneho posúdenia daného prípadu.

Konkrétnu podobu nového znenia rokovacieho poriadku predstavil SD v liste doručenom Rade 12. júla 1999⁹⁹, kde navrhol, okrem iného, na účely uvedenia skráteného konania o predbežnej otázke vložiť nový článok 104a, ktorým sa stanovilo právo

---

⁹⁵Vyhlásenie, pripojené k zápisnici Rady, prijatej počas zasadanie Rady pre spravodlivosť a vnútorné veci dňa 28. a 29. mája 1998 pri vytváraní Dohovoru o právomoci a uznávaní a vykonávaní rozsudkov v manželských veciach, Ú.v.ES C 221 zo 16. júla 1998, s. 18.

⁹⁶ Rezolúcia Rady a zástupcov vlád členských štátov, stretávajúcich sa rámci Rady, z 7. decembra 1998 voľnom pohybe tovaru, Ú.v.ES L 337 z 12. decembra 1998, s. 10.

⁹⁷ Nariadenie Rady (ES) č. 2679/98 zo 7. decembra 1998 o fungovaní vnútorného trhu vo vzťahu k voľnému pohybu tovaru medzi členskými štátmi, Ú. v. ES L 337 z 12. decembra 1998, s. 8.

⁹⁸ Pozri bývalý čl. 55(2) RP SD, prečíslovaný na čl. 53(3) RP SD.

⁹⁹ Pozri Návrhy zmien Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, zhrnuté v dokumente Rady č.9803/99

predsedovi SD po splnení procesných podmienok¹⁰⁰ nariadiť skrátené prejudiciálne konanie. Ako SD dôvodil, predseda mal už podľa RP SD právo vyňať určitý prípad zo zoznamu a prioritne ho prejednať podľa individuálneho posúdenia naliehavosti a obdobný princíp by sa uplatňoval pri zvažovaní nariadenia skráteného konania. Zároveň sa za účelom zrýchlenia konania malo upustiť od predkladania návrhov generálneho advokáta s tým, že podľa znenia návrhu článku mal SD rozhodnúť po jeho vypočutí.

Tento návrh však rátal s možnosťou rozhodovania v prejudiciálnom konaní bez písomnej časti konania, nakoľko túto fázu znenie článku 104a navrhnuté SD vôbec neupravovalo. Rada návrh prijala v mierne modifikovanej podobe¹⁰¹, keď do navrhovaného znenia pridala odsek, ktorý zakotvil písomnú fázu v konaní a podľa ktorého lehota na podanie písomných pripomienok určená predsedom nesmela byť kratšia ako 15 dní, aby mali štáty dostatočný priestor na oboznámenie sa s prípadom a podanie prípadných písomných vyjadrení.

Vyššie uvedené zmeny a doplnenia rokovacieho poriadku Súdneho dvora nadobudli účinnosť 1. júla 2000.¹⁰² Od tohto okamihu až do účinnosti nového znenia RP SD 1.novembra 2012, teda viac ako 12 rokov, neprešla úprava skráteného prejudiciálneho konania žiadnou zmenou.

2.2.2 Charakteristika konania¹⁰³

Po vstupe do platnosti nového znenia RP SD, ktoré podstatne revidovalo doterajšie niekoľko krát novelizované znenie z roku 1991 a celkovo zjednodušilo orientáciu v ustanoveniach, je skrátené prejudiciálne konania upravené v druhej kapitole hlavy III RP SD, konkrétne v čl. 105 a 106. Ako už bolo uvedené, okrem niekoľkých procesných zmien

---

¹⁰⁰ Na žiadosť vnútroštátneho súdu mal predseda na základe správy sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta výnimočne rozhodnúť, že prejudiciálne konanie prebehne v skrátenom konaní odchylné od ustanovení rokovacieho poriadku, ak z okolností veci vyplývala mimoriadna naliehavosť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke

¹⁰¹ Pozri kompromisné znenie, dokument 14174/99 z 9. februára 2000

¹⁰² Zmeny a doplnenia Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, Ú.v.EÚ L 122 z 24. mája 2000, s. 43.

¹⁰³ Bližšie pozri prílohu č. 7-Procedurálny priebeh skráteného postupu v prejudiciálnom konaní.

ostala úprava skráteneho konania o predbežnej otázke totožná s úpravou z roku 2000, keď tento osobitý druh konania vstúpil do platnosti¹⁰⁴.

Najväčší rozdiel oproti doterajšej úprave sa prejavil v možnosti iniciovania skráteneho konania samotným SD. Doteraz bol totiž súd viazaný rozhodnutím vnútroštátneho súdu o začatí, respektíve nezačatí skráteneho konania, a možnosť jeho intervencie v tejto fáze konania spočívala jedine v teoretickej možnosti navrhnúť vnútroštátnemu súdu, aby zväžil podanie skráteneho konania. Podľa novej úpravy môže predseda SD na návrh vnútroštátneho súdu alebo výnimočne i bez návrhu, rozhodnúť, že prejudiciálne konanie prebehne v skrátenej konaní odchylné od všeobecných ustanovení. Musí tak urobiť v prípade, ak si povaha veci vyžaduje jej prejednanie bez zbytočného odkladu¹⁰⁵, a po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta.

Zámerom novej úpravy je jednoznačne zefektívniť aplikáciu tohto typu konania, no je otázne, či zmena procesného režimu nariadenia konania prinesie zvýšenie počtu rozhodnutí prijatých v rámci skráteneho postupu, keďže sa súd pridržiava reštriktívneho výkladu podmienok naliehavosti rovnako ako v prípade žalôb a odvolaní. Na druhú stranu je však určite prínosom, že v prípade potreby môže predseda súdu nariadiť osobitý postup *ex officio* a nemusí sa tak spoliehať na postoj vnútroštátneho súdu.

Prejudiciálne konanie, v ktorom vnútroštátny súd žiada aplikáciu skráteneho postupu, sa začína doručením návrhu na nariadenie konania vo veci samej ako aj návrhu na nariadenie osobitého postupu. SD vo svojich odporúčaniach inštruoval členské štáty, akým spôsobom majú podávať uvedené žiadosti.¹⁰⁶

Aby bolo možné rýchle posúdenie naliehavosti otázky súdom, žiadosť musí obsahovať vymedzený skutkový a právny stav, ktorý odôvodňuje naliehavosť konania, pričom by mal vnútroštátny súd zároveň uviesť, prečo je potrebné odchyliť sa od riadneho režimu vedenia konania. Vnútroštátny súd by mal zároveň v čo najväčšej miere poskytnúť vlastné odpovede na otázky adresované SD. Takéto stanovisko umožňuje účastníkom konania a

---

¹⁰⁴ Anglická mutácia nového znenia RP SD zaviedla jednotné používanie pojmu *expedited procedure* (staré znenie pri skrátenej konaní rozlišovalo medzi pojmom *accelerated procedure* pri prejudiciálnych konaniach a *expedited procedure* pri žalobách)

¹⁰⁵ Zmena v terminológii oproti predošlému zneniu RP SD, ktoré používalo pojem osobitná naliehavosť.

¹⁰⁶ Bližšie pozri Odporúčania pre vnútroštátne sudy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní, Ú.v.EÚ C 338 zo 6. novembra 2012, s. 1, body 41- 44.

ostatným subjektom lepšie definovať svoje pozície v konaní, čo uľahčuje rozhodovanie súdu a prispieva k zrýchleniu konania.

Žiadosť o skrátené konanie adresovaná súdu musí byť podaná v takej forme, aby bolo možné okamžite posúdiť, že vnútroštátny súd žiada o použitie tohto osobitého postupu. V tejto súvislosti by mala byť žiadosť o aplikáciu skráteného konania uvedená na samostatnom dokumente, oddelenom od prejudiciálneho návrhu, alebo vo forme sprievodného listu k návrhu. Čo sa týka návrhu samotného, je dôležité, aby dostatočne jasne a zrejme popisoval naliehavosť veci, čo taktiež v nemalej miere zaistí rýchlosť konania.

V prípade, že predseda SD návrhu vyhovie¹⁰⁷, alebo sám skrátený režim konania navrhne, zároveň okamžite určí dátum pojednávania, ktorý bude spolu s návrhom na začatie prejudiciálneho konania oznámený subjektom oprávneným podľa článku 23 Štatútu SD EÚ.¹⁰⁸ Tieto subjekty potom môžu v lehote určenej predsedom, ktorá nesmie byť kratšia ako pätnásť dní, predložiť vyjadrenia alebo písomné pripomienky. Subjekty môžu byť predsedom súdu, v závislosti od naliehavosti prípadu, požiadané, aby obmedzili svoje vyjadrenia a písomné pripomienky na podstatné právne aspekty, ktoré vyplývajú z prejudiciálnych otázok.

Vyjadrenia alebo písomné pripomienky sa všetkým vyššie uvedeným subjektom oznámia pred začiatkom pojednávania. Za účelom zabezpečenia rýchleho vysporiadania sa s prípadom a rozhodnutia sa návrhy generálneho advokáta nevyhlasujú, ale súd po skončení ústneho pojednávania generálneho advokáta vypočuje a následne rozhodne. Svoje názory generálny advokát prezentuje v písomnej forme a tieto sa uverejňujú v zbierke rozhodnutí, označené ako „stanovisko“.

Po zavedení skráteného konania sa nepočítalo s uverejňovaním uvedených stanovísk. SD totiž vykladal znenie RP v tom zmysle, že pod výraz „po vypočutí generálneho advokáta“ nespadá prednes odôvodnených návrhov na pojednávaní. Neskôr SD prijal rozhodnutie, že názory generálneho advokáta vo forme stanovísk budú verejne dostupné. Je však otázne, či procesné ustanovenia upravujúce skrátené konanie vôbec priznávajú generálnemu advokátovi právo vypracovať svoje stanovisko v písomnej podobe a takéto

---

¹⁰⁷ Bližšie pozri Výročnú správu SD EÚ za rok 2004, s 13.

¹⁰⁸ Od roku 2007 už Kancelária nečaká na preklad a podpis uznesenia o skrátenom postupe v konaní pred jeho oznámením, čo v nemalej miere prospelo ďalšiemu zrýchleniu konania.

stanovisko uverejniť v zbierke rozhodnutí¹⁰⁹. Žiadne ustanovenie RP SD ani Štatútu SD EÚ neráta s takouto možnosťou a doslovným výkladom by sa skôr ponúkala možnosť ústneho prednesu stanoviska. Každopádne je však prax SD prijateľná najmä pre subjekty v konaní, ktoré týmto majú možnosť konfrontovať rozhodnutie súdu s názorom generálneho advokáta v danej veci, prípadne sa so stanoviska generálneho advokáta dozvedieť také právne posúdenie, ktoré nebolo obsiahnuté v súdnom rozhodnutí.¹¹⁰

Ďalšou významnou zmenou prešla úprava komunikácie medzi subjektmi a zasielanie podaní. Za účelom väčšej efektívnosti a flexibility konania bol do kapitoly o skrátanom konaní inkorporovaný článok, ktorý sa pôvodne aplikoval iba na naliehavé prejudiciálne konanie, a ktorý teraz ustanovuje rovnaký režim zasielania podaní pre oba typy konania. Podľa článku 106 RP SD sa preto podania považujú za podané zaslaním kópie podpísaného originálu a príloh a dokumentov uvádzaných na podporu spolu so zoznamom upraveným v čl. 57 (4) do kancelárie faxom alebo akýmkoľvek iným technickým komunikačným prostriedkom dostupným SD. Originál podania a prílohy vyššie uvedené sa však musia bezodkladne zaslať kancelárii SD. V súlade s uvedeným sa doručenia a oznámenia môžu vykonať zaslaním kópie dokumentu faxom alebo akýmkoľvek iným technickým komunikačným prostriedkom dostupným SD a adresátovi.

2.2.3 Štatistiky¹¹¹

Počas referenčného obdobia, t.j. od 1. júla 2000 do 1. januára 2014, zaznamenal SD celkovo **87** žiadostí o aplikáciu skrátaného prejudiciálneho konania, čo je z celkového počtu približne **4000** prejudiciálnych konaní v tomto období zanedbateľné číslo. Súd sa v prejudiciálnych konaniach pridržiaval striktného výkladu pravidiel nariadovania skrátaného konania, podobne ako pri priamych žalobách a odvolaniach, keď z uvedeného počtu **87** návrhov na skrátaný postup v konaní vyhovel **11**, čo predstavuje iba **13** % prípadov. V období od nadobudnutia účinnosti ustanovení upravujúcich skrátané konanie

---

¹⁰⁹ Pre riadne konania pozri explicitné uvedenie v článku 53 (3) Štatútu SD EÚ.

¹¹⁰ Uvedená analýza platí aj pre uverejňovanie stanovísk generálneho advokáta v skrátaných konaniach o žalobách a odvolaniach pred SD, ktorým sme sa venovali v predchádzajúcej podkapitole 1.3. Vzhľadom k malému počtu konaní bolo toto stanovisko uverejnené iba v dvoch prípadoch.

¹¹¹ Bližšie pozri prílohu č. 6-Tabuľku vybraných prejudiciálnych konaní pred SD, v ktorých sa rozhodovalo o nariadení skrátaného postupu.

do roku 2007 sa pritom skrátene konanie z počtu **37** návrhov nariadilo iba **jeden** jediný krát.

Od roku 2008 nastala menšia zmena, keď počet pozitívne vyhodnotených návrhov SD začal narastať. V období 2008-2013 bolo nariadených **10** skrátene prejudiciálnych konaní spomedzi **50** návrhov. Z pohľadu celkového počtu návrhov na nariadenie skráteneho konania bol najfrekventovanejší rok 2013, keď z množstva **450** prejudiciálnych otázok bolo **14** predmetom žiadosti o osobitý postup. SD však nevyhovel ani jednej žiadosti.

Z hľadiska oblasti práva EÚ bolo najfrekventovanejšie skrátene konanie v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (**4**) a občianstva EÚ (**2**), čo plne korešponduje aj s očakávaniami, vzhľadom k charakteru konania a podobnosťou aplikácie v porovnaní s nalievavým konaním.

V konaniach, v ktorých bol nariadený skrátene postup, trvalo predsedovi súdu prijať rozhodnutie priemerne **1 a pol** mesiaca od prijatia samotného návrhu na začatie konania. Konania boli rozhodnuté priemerne do **4 a pol** mesiaca. V konaniach, kde účastníci konania podali návrh na osobitý postup, no predseda súdu žiadosť zamietol, trvalo prijať toto rozhodnutie približne rovnakú dobu, no priemerná dĺžka konania dosiahla okolo **19 a pol** mesiaca.

2.2.4 Judikatúra

C-189/01 Jippes a i.

V tomto konaní SD po prvýkrát aplikoval skrátene postup v prejudiciálnom konaní. Zaujímavosťou je, že predtým ako predseda SD zaviedol formalizované konanie o žiadosti nariadiť skrátene konanie, neexistoval žiadna procesná úprava v tejto oblasti. Rozhodnutie o prejednaní veci v skrátene konaní bolo prijaté vo forme rukou písanej poznámky referendára predsedu SD na spise, ktorá znela: “ Je na mieste skrátene konanie “. ¹¹²

Vo veci samej sa žalobkyňa, vlastníčka 4 oviec a 2 kôz, domáhala zrušenia všeobecného zákazu očkovania proti slintačke a krívačke mimo ochrannej vakcinačnej oblasti, čo podľa nej porušovali zásadu zvieracieho blahobytu a princíp proporcionality.

---

¹¹² NAOMÉ, C. Prejudiciálna otázka v európskom práve: Praktický sprievodca, s. 164, bod 303.

Vnútroštátny súd požiadal SD o posúdenie platnosti zákazu vakcinácie stanoveného smernicou 85/511/EHS,¹¹³ a rovnako aj posúdenie platnosti rozhodnutia Komisie 2001/246/EC¹¹⁴, ktoré sa týkalo Holandska, s právom EÚ. SD uviedol, že už v minulosti zaradil medzi záujmy EÚ aj zdravie a ochranu zvierat, čo požaduje aj protokol pripojený k Amsterdamskej zmluve, týkajúci sa zvieracieho blahobytu. Súd posudzoval splnenie tohto záväzku v kontexte posúdenia princípu proporcionality.

Zákaz vakcinácie bol prijatý na základe štúdie uskutočnenej Komisiou, ktorá sa po zvážení všetkých skutočností priklonila na stranu zákazu, čo podporila aj Rada. Vo svetle viacerých argumentov SD stanovil, že zákaz preventívnej vakcinácie, ktorý neumožňuje úplné vyhubenie choroby, nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné a potrebné na dosiahnutie sledovaného cieľa, ktorým je ochrana dobytku v rámci Spoločenstva. I napriek neprepuknutiu choroby slintačky a krívačky bolo nemožné zaručiť neprítomnosť vírusu v zaočkovaných zvieratách. Cena a nevýhody spojené s kontrolou preventívnej vakcinácie všetkých zvierat navyše prevážili nad negatívami politiky neočkovania. Rovnako bolo treba podľa súdu vziať do úvahy negatívny efekt očkovania na vývoz zvierat do tretích krajín. Taktiež sa nepreukázalo, že by zavedenie očkovania dokázalo zabrániť sanitárnej likvidácii zvierat. Cieľom smernice bolo zabezpečiť zdravie dobytku, a preto bola v súlade s cieľom ochrany zvierat. Rada navyše sledovala všeobecný záujem Únie, a nie individuálny záujem konkrétnych vakcinovaných zvierat. Rozhodnutie o rozlohe ochrannej vakcinačnej zóny taktiež spĺňalo požiadavky proporcionality. Súd tiež uviedol, že pokiaľ by komukoľvek bolo udelené povolenia očkovania zvierat mimo ochrannej zóny, znížilo by to možnosť monitorovania vývoja choroby, vytvárajúc riziko kontaminácie.

Mimoriadna naliehavosť konania, ktorá odôvodnia prvé nariadení skráteného konania, súvisela so situáciou v poľnohospodárstve v roku 2001, keď vo viacerých členských štátoch vypukla epidémia slintačky a krívačky.

---

¹¹³ Smernica Rady 85/511/EHS z 18. novembra 1985 zavádzajúca opatrenia Spoločenstva na boj proti slintačke a krívačke, Ú.v.ES L 315 z 26. novembra 1985, s. 1.

¹¹⁴ Rozhodnutie Komisie 2001/246/EC z 27. marca 2001 stanovujúce podmienky kontroly a vyhubenia slintačky a krívačky v Holandsku, aplikujúc čl. 13 smernice 85/511/EHS, Ú.v.ES z 28. marca 2001, s. 21.

C-66/08 Kozłowski

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu čl. 4 (6) rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV ¹¹⁵, konkrétne výkladu pojmov „trvalý pobyt“ a „zdržiavanie sa“. Poľský okresný súd odsúdil pána Kozłowského na päť mesačný trest, ktorý ale nemohol byť vykonaný, nakoľko sa odsúdený už nachádzal v ústave na výkon trestu odňatia slobody v Nemecku. Poľský súd preto na základe európskeho zatykača požiadal nemecké súdne orgány o vydanie pána Kozłowského na účely výkonu trestu odňatia slobody v Poľsku. Ten však s vydaním nesúhlasil, odvolávajúc sa na ustanovenia rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV o európskom zatykači, podľa ktorého možno odmietnuť vykonať zatykač, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte a tento štát sa zaviazal, že vykoná rozsudok alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi. Predmetom prejudiciálneho konania bol teda výklad pojmov trvalý pobyt a zdržiavanie sa.

SD v tejto veci stanovil, že požadovaná osoba „má trvalý pobyt“ vo vykonávajúcom členskom štáte, ak si založila svoj skutočný pobyt v tomto členskom štáte, a „zdržiava sa“ v tomto štáte, ak v nadväznosti na dlhodobý pobyt v určitej dĺžke v tomto členskom štáte nadobudla väzby s týmto štátom na podobnej úrovni ako v prípade pobytu. SD v tejto veci charakterizoval ako rozhodujúce skutočnosti najmä dĺžku, povahu a podmienky pobytu požadovanej osoby, ako aj rodinné a hospodárske vzťahy, ktoré udržiava táto osoba s vykonávajúcím členským štátom. Požadovaná osoba pobytom vo väzení nemá možnosť v krajine založiť uvedené vzťahy, a teda výkon trestu odňatia slobody nemožno považovať za „trvalý pobyt“, resp. „zdržiava sa“ v krajine.

V tomto konaní nastala zaujímavá situácia, keď vnútroštátny súd požiadal SD o nariadenie naliehavého konania. Rozhodnutie však bolo doručené na SD 18. februára 2008, t.j. dva týždne pred nadobudnutím účinnosti zmien rokovacieho poriadku, ktoré upravovali postup v naliehavom konaní. ¹¹⁶ SD však akceptoval naliehavosť vnútroštátneho

---

¹¹⁵ Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, Ú. v. ES L 190 z 18. júla 2002, s. 1.

¹¹⁶ Otázne bolo, aký okamih mal byť rozhodujúci pri prejednaní žiadosti o nariadenie naliehavého konania. Pokiaľ by to bol dátum rozhodnutia o naliehavosti konania, tak mohla osobitá komora teoreticky počkať a po 1. marci návrhu vyhovieť. Každopádne by takéto čakanie spôsobilo zbytočné dvojtyždňové omeškanie, ktoré bolo v konaní nežiaduce.

konania, keďže pánovi Kozlowskému mal v blízkej dobe trest uplynúť a návrh v zmysle spolupráce medzi únióvymi súdmi vyložil ako žiadosť o skrátené konanie, ktorej aj vyhovel.

C-127/08 Metock a i.

Írska legislatíva implementujúca smernicu 2004/38 o voľnom pohybe a zdržiavaní sa občanov EÚ a ich rodinných príslušníkov¹¹⁷ stanovovala, že štátny príslušník tretej krajiny, ktorý je rodinným príslušníkom občana EÚ, sa môže usadiť alebo pridať k občanovi Únie v Írsku len pod podmienkou, že je legálne usadený v inom členskom štáte.

V štyroch obdobných konaniach sa manželka po uzavretí manželstva domáhala pobytovej karty ako žena občana Únie. Jej návrh bol zamietnutý z toho dôvodu, že manželka nespĺňala požiadavku legálneho pobytu v inom členskom štáte. High Court ako odvolací súd podal SD prejudiciálnu otázku, či je takáto podmienka predchádzajúceho práva na pobyt v inom členskom štáte v súlade so smernicou a právom EÚ a či okolnosti vedúce k vzniku manželstva vo veci samej majú vplyv na aplikáciu smernice.

Súd stanovil, že čo sa týka členov rodiny občana Únie, aplikácie smernice nie je podmienená pobytom v členskom štáte. Smernica sa vzťahuje na všetkých občanov Únie ktorý sa slobodne pohybujú alebo sú osadení v členskom štáte odlišnom od toho, ktorého sú príslušníkmi a na ich príbuzných, ktorí ich sprevádzajú alebo sa k nim pripoja v tomto členskom štáte. Definícia člena rodiny v smernici nerozlišuje, či sú títo príbuzní legálne usadení v členskom štáte alebo nie. Tento výklad potvrdzuje viacero článkov smernice a podporuje ho aj judikatúra súdu.

SD tiež uznal, že rozhodnutie v prípade *Akrich*¹¹⁸, podľa ktorého príslušník tretej krajiny, manžel občana Únie, musí mať zákonný pobyt v členskom štáte, keď sa presťahoval do iného členského štátu, do ktorého migruje alebo migroval občan Únie, treba prehodnotiť podľa novej právnej úpravy smernice 2004/38/ES.

---

¹¹⁷ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, Ú.v.EÚ L 158 z 30. apríla 2004, s. 77.

¹¹⁸ Rozsudok SD z 23. septembra 2003 vo veci C-109/01 *Secretary of State for the Home Department / Hacene Akrich*, [2003] ECR I-9607.

Využívanie týchto práva nesmie byť viazané na predošlé zdržiavanie sa v členskom štáte. Súd zdôraznil, že pokiaľ by občania Únie nemohli viesť normálny rodinný život v hostujúcom členskom štáte, podstatne by sa tým narušili garancie dané právom EÚ, keďže by boli demotivovaní využívať práva na vstup a usadenie sa v tomto členskom štáte. SD tiež zamietol argumenty, že takáto benevolentná právna úprava spôsobí príliv množstva občanov tretích krajín. Iba členovia rodiny občana Únie, ktorí uskutočnili svoje právo na voľný pohyb môžu benefitovať z práva na vstup a usadenie sa podľa smernice. Členské štáty môžu navyše odoprieť vstup na základe ochrany verejného poriadku, verejnej bezpečnosti a zdravia, podľa individuálneho posúdenia každého prípadu. Súd na zaver skonštatoval, že manželka občana Únie, ktorá nie je občanom Únie a ktorá sprevádza svojho manžela, požíva výhody smernice bez ohľadu na to, kedy a kde ich manželstvo bolo uzavreté a kde došlo k vstupu na územie hostiteľského členského štátu.

Čo sa týka odôvodnenia výnimočnej naliehavosti a nariadenia skráteného konania, rozhodnutie malo podľa SD odstrániť neistotu ovplyvňujúcu situáciu navrhovateľov vo vnútroštátnom konaní, ako aj ich rodinný život. Odpoveď súdu v krátkej dobe mala priniesť rýchly koniec tejto neistote, ktorá bránila dotknutým osobám užívať si plnohodnotný rodinný život.

C-550/09 E a F

S cieľom vykonania rezolúcií OSN prijala Rada rozhodnutie¹¹⁹ a nariadenie¹²⁰, podľa ktorého budú financie osôb a entít nachádzajúcich sa na zozname založeného a dopĺňaného Radou zmrazené. Nariadenie tiež zakazuje priame alebo nepriame financovanie osôb alebo entít na tomto zozname. Nemecké právo stanovovalo, že porušovanie predpisov EÚ, teda aj tohto nariadenia, predstavuje trestný čin.

2. mája 2002 sa na tento zoznam dostala organizácia DHKP-C. Do 29. júna 2007 boli však rozhodnutia o uvedení osôb na zoznam prijaté bez uverejnenia konkrétnych dôvodov, ktoré by odôvodnili zaradenie do zoznamu. VS označil takéto prijímania bez uvádzania dôvodov za protiprávne, čo donútilo Radu zmeniť procedúru prijímania rozhodnutí, keď

---

¹¹⁹ Rozhodnutie Rady 2002/334/ES z 2. mája 2002, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a zrušuje sa rozhodnutie 2001/927, Ú. v. ES L 116 z 3. mája 2002, s. 33.

¹²⁰ Nariadenie Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu, Ú. v. ES L 344 z 28. decembra 2001, s. 70.

začala uvádzať tieto dôvody. Osoby E a F boli v Nemecku obvinené z členstva v organizácii DHKP-C a boli voči nim začaté trestne stíhané, odvolávajúc sa na rozhodnutia Rady.

SD rozhodol, že nedostatok odôvodnenia týkajúci sa tohto zápisu by mohol znemožniť primerané súdne preskúmanie jeho zákonnosti spočívajúce najmä v preskúmaní skutočností, dôkazov a informácií uvedených na jeho podporu. Ako na pojednávaní zdôraznil F, možnosť tohto preskúmania je nevyhnutná na to, aby sa zabezpečila spravodlivá rovnováha medzi požiadavkami boja proti medzinárodnému terorizmu a ochranou základných práv a slobôd.

Vyšší krajský súd sa však domnieval, že aj za predpokladu, že zápis DHKP-C do zoznamu upraveného nebol počas obdobia pred 29. júnom 2007 platne vykonaný, bol tento zápis v každom prípade retroaktívne potvrdený z dôvodu konania v rámci prijatia nového rozhodnutia, v ktorého priebehu bolo poskytnuté odôvodnenie tohto zápisu.

Súd však namietol, že aj za predpokladu, že prijatím nového rozhodnutia Rada zamýšľala napraviť nedostatok odôvodnenia dotknutého zápisu v období pred 29. júnom 2007, toto rozhodnutie nemôže v nijakom prípade v spojení s vnútroštátnym právom prispieť k odôvodneniu odsúdenia v trestnom konaní za skutky vzťahujúce sa na toto predošlé obdobie, lebo inak by bola porušená zásada zákazu retroaktivity ustanovení, ktoré by mohli viesť k odsúdeniu trestnoprávnej povahy, a preto nemožno rozhodnutia prijaté bez odôvodnenia vo vnútroštátnom konaní aplikovať.

V tejto prejudiciálnej otázke bolo skrátené konanie nariadené v zmysle článku 267 odseku 4 ZFEÚ, ktorý požaduje, aby v prejudiciálnom konaní, ktoré bolo iniciované v súvislosti s osobou vo väzbe, konal SD bezodkladne.

C-188/10 a C-189/10 Melki a Abdeli

Aziz Melki a Sélím Abdeli, alžírski štátni príslušníci, ktorí sa protiprávne zdržiavali vo Francúzsku, boli podľa francúzskeho trestného poriadku kontrolovaní políciou v zóne medzi vnútrozemskou hranicou Francúzska s Belgickom a líniou vedenou vo vzdialenosti 20 kilometrov od tejto hranice smerom do vnútrozemia. Dňa 23. marca 2010 boli proti každému z nich vydané rozhodnutie prefekta o vrátení na hranicu a rozhodnutie o predĺžení doby zadržovania.

Pred súdom rozhodujúcim vo veciach odňatia slobody a väzby, spochybnili účastníci konania súlad takejto kontroly a ústavnosť konkrétnych ustanovení trestného poriadku z dôvodu, že toto ustanovenie zasahuje do práv a slobôd zaručených ústavou. Žalobcovia tvrdili, že článok trestného poriadku je v rozpore s ústavou, keďže záväzky Francúzskej republiky vyplývajúce z Lisabonskej zmluvy majú s ohľadom na znenie ústavy ústavnoprávnu silu, a že uvedené ustanovenie trestného poriadku je v rozsahu, v akom povoľuje kontroly na hraniciach s inými členskými štátmi, v rozpore so zásadou voľného pohybu osôb.

Predkladajúci súd inicioval prejudiciálne konanie, pričom sa po prvé domnieval, že položená otázka sa týkala súladu trestného poriadku tak s právom Únie, ako aj s ústavou. Po druhé súd vyvodil, že podľa vnútroštátnej právnej úpravy sú súdy za takýchto okolností zbavené možnosti položiť SD prejudiciálnu otázku, pokiaľ je predložená prioritná otázka ústavnosti. Keďže sa predkladajúci súd domnieval, že jeho rozhodnutie o predložení prednostnej otázky o ústavnosti závisí od výkladu práva Únie, rozhodol v oboch prejednávanych veciach prerušiť konanie a obrátiť sa na SD.

Súd stanovil, že predpisy členského štátu upravujúce incidenčné konanie ústavnosti, ktoré bránia všetkým ostatným vnútroštátnym súdom vo výkone ich právomoci alebo v plnení ich povinnosti obrátiť sa na SD s prejudiciálnymi otázkami, sú v rozpore s právom EÚ. Je úlohou predkladajúceho súdu overiť, či možno vnútroštátne právne predpisy, o ktoré ide vo veciach samých, vykladať v súlade s týmito požiadavkami práva Únie.

Pokiaľ ide o otázku, či má výkon kontrolných právomocí zverených trestným poriadkom účinok rovnocenný hraničným kontrolám, treba po prvé konštatovať, že kontroly stanovené trestným poriadkom nesledujú rovnaký cieľ ako ochrana hraníc v zmysle Kódexu schengenských hraníc.¹²¹ Cieľom tejto ochrany podľa uvedeného aktu je jednak zaistiť, že osobám môže byť povolený vstup na územie členských štátov alebo jeho opustenie, a zároveň zabrániť osobám v tom, aby sa vyhýbali hraničným kontrolám. Cieľom vnútroštátneho predpisu je naproti tomu kontrolovať, či sa dodržiavajú zákonom stanovené povinnosti týkajúce sa držby, nosenia a predkladania dokladov a potvrdení.

---

¹²¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc), Ú. v. EÚ L 105 z 13. apríla 2006, s. 1.

Možnosť členského štátu stanoviť také povinnosti svojimi právnymi predpismi nie je podľa Kódexu schengenských hraníc zrušením ochrany vnútorných hraníc dotknutá.

Súd vyložil Kódex schengenských hraníc v tom zmysle, že umožňuje policajným orgánom členského štátu kontrolovať len v pásme širokom 20 kilometrov od pozemnej hranice tohto štátu so zmluvnými štátmi Schengenskej dohody totožnosť osôb s cieľom overiť, či sa dodržiavajú zákonom stanovené povinnosti týkajúce sa nosenia dokladov, no pod podmienkou, že sa stanovia medze tejto právomoci, ktoré zaručia, že jej praktický výkon nebude mať účinok rovnocenný hraničným kontrolám.

SD nariadil skrátený postup v tomto prejudiciálnom konaní s ohľadom primárne na to, že vo vnútroštátnom konaní boli osoby vo väzbe, aplikujúc článok 267 ods. 4 ZFEÚ, a tiež vzal do úvahy 3-mesačnú lehotu, v rámci ktorej bol vnútroštátny súd nútený vysporiadať sa s otázkou protiústavnosti vnútroštátneho práva.

C-149/10 *Chatzi*

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týkal sporu ohľadom nepriznania dodatočnej rodičovskej dovolenky matke z dôvodu narodenia dvojčiat. Žalobkyňa vo veci samej porodila v máji 2007 dvojčatá, na základe čoho jej bola priznaná rodičovská dovolenka s náhradou mzdy v dĺžke deväť mesiacov. V januári 2009 však požiadala o priznanie druhej rodičovskej dovolenky s náhradou mzdy v dĺžke deväť mesiacov pre druhé z jej dvojčiat. Táto žiadosť bola jej zamestnávateľom zamietnutá.

Žalobkyňa podala proti tomuto rozhodnutiu žalobu na odvolací správny súd, ktorý uviedol, že Štátna rada sa vyjadrila v tom zmysle, že viacpočetné tehotenstvo úradníčky nezakladá právo na počet rodičovských dovolení rovnajúci sa počtu narodených detí. Vnútroštátny súd mal však pochybnosti ohľadom výkladu rámcovej dohody o rodičovskej dovolenke ako prílohy smernice 96/34 o rodičovskej dovolenke¹²² a ustanovení Charty základných práv Európskej únie¹²³.

---

¹²² Smernica Rady 96/34/ES z 3. júna 1996 o rámcovej dohode o rodičovskej dovolenke uzavretej medzi UNICE, CEEP a ETUC, Ú.v.EÚ L 145 z 19. júna 1996, s. 4.

¹²³ Charta základných práv Európskej únie, Ú.v.EÚ C 303 z 14. decembra 2007, s. 1.

SD v prvom rade riešil, či je právo na rodičovskú dovolenku možné priznať iba rodičom ako pracovníkom, alebo či je recipientom tohto práva samotné dieťa. Podľa súdu uvedená rámcová dohoda jednoznačne stanovuje, že dovolenka sa poskytuje „pracovníkom a pracovníčkam“ a tiež že „sa vzťahuje na všetkých pracovníkov a pracovníčky, ktorí majú pracovnú zmluvu alebo pracovnoprávny vzťah“. Z tohto znenia jasne vyplýva, že príjemcami práva na rodičovskú dovolenku sú rodičia v ich postavení pracovníkov, a iba oni jediní.

Súd rovnako zdôraznil, že narodenie dvojčiat podľa uvedenej úpravy nezakladá právo na počet rodičovských dovolení rovnajúci sa počtu narodených detí. V súlade so zásadou rovnosti zaobchádzania, má však vnútroštátny zákonodarca povinnosť zaviesť režim rodičovskej dovolenky, ktorý rodičom dvojčiat garantuje individuálne zaobchádzanie, ktoré prihliada na ich špecifické potreby. Je úlohou vnútroštátneho súdu ako všeobecného súdu aplikujúceho právom EÚ posúdiť, či vnútroštátne právo tieto kritéria spĺňa.

V tejto veci bolo skrátené konanie nariadené z dôvodu hroziaceho zániku práva v zmysle vnútroštátnej úpravy. Podľa nej mohol totiž rodič žiadať o rodičovskú dovolenku do uplynutia štvrtého roku narodenia dieťaťa. Hrozilo preto, že pokiaľ by SD priznal toto právo aj pre druhé dieťa, rodič by ho nemohol využiť z dôvodu jeho zániku. V súlade so zachovaním efektívneho účinku práva EÚ ako aj v zmysle lojálnej spolupráce medzi súdmi preto SD pristúpil k nariadeniu osobitého postupu v konaní.

C- 370/12 Pringle

Ostatným konaním, v ktorom SD nariadil skrátené konanie, bolo konanie vo veci C-370/12 *Pringle*. Pán Pringle, poslanec írskeho parlamentu, napadol platnosť zmluvy o založení Európskeho mechanizmu pre stabilitu¹²⁴ (ďalej „zmluva o EMS“), ktorú malo Írsko ako jeden zo signatárov zmluvy podpísať, a ktorá mala vytvoriť uvedený stabilizačný mechanizmus, známy tiež pod označením „trvalý euroval“.

---

¹²⁴ Zmluva o založení Európskeho mechanizmu pre stabilitu medzi Belgickým kráľovstvom, Spolkovou republikou Nemecko, Estónskou republikou, Írskom, Helénskou republikou, Španielskym kráľovstvom, Francúzskou republikou, Talianskou republikou, Cyperskou republikou, Luxemburským veľkovojskostvom, Maltou, Holandským kráľovstvom, Rakúskou republikou, Portugalskou republikou, Slovinskou republikou, Slovenskou republikou a Fínskou republikou

Írsky najvyšší súd z dôvodu výkladu rôznych ustanovení ZEÚ a ZFEÚ a ich súladu so zmluvou o EMS inicioval prejudiciálne konanie a SD položil tri otázky, týkajúce sa:

- platnosti rozhodnutia 2011/199/EÚ¹²⁵, ktorým bol do ZFEÚ zavedený nový článok 136 (3), ktorý svojím znením potvrdzoval právomoc členských štátov vytvoriť stabilizačný mechanizmus mimo inštitucionálneho rámca EÚ,
- zlučiteľnosti rôznych článok ZEÚ a ZFEÚ, týkajúcich sa lojálnej spolupráce, právomocí inštitúcií EÚ, zákazu preberania záväzkov, monetárnej politiky ako výlučnej právomoci EÚ,
- skutočnosti, či môže zmluva o EMS vstúpiť do platnosti ešte pred nadobudnutím účinnosti rozhodnutie Európskej rad 2011/199/EÚ.

Čo sa týka prvej prejudiciálnej otázky, SD implicitne stanovil hranicu svojej právomoci posudzovať neplatnosť aktu, ktorý má síce charakter sekundárneho aktu, ale ktorý novelizuje primárne právo obsiahnuté v zmluvách. Súd stanovil, že do jeho právomoci patrí posudzovať, či boli splnené procesné podmienky zjednodušeného revízneho postupu, t.j. že sa zmena primárneho práva týkala tretej časti ZFEÚ, a že zmenou nedošlo k rozšíreniu právomocí inštitúcií EÚ. Vzhľadom k tomu, že podľa SD boli podmienky stanovené čl. 48 (6) ZEÚ splnené, vyhlásil rozhodnutie prijaté Európskou radou za platné.

V rámci druhej prejudiciálnej otázky riešil súd súlad zmluvy o EMS s jednotlivými ustanoveniami zmlúv, najmä článkami 119 - 125 ZFEÚ upravujúcimi okrem iného hospodársku a menovú politiku, zákaz preberania záväzkov členských štátov iným členským štátom, zákaz poskytovania úverov Európskou centrálnou bankou a možnosť poskytnutia finančnej pomoci v prípade závažných okolností. SD rozhodol, že ustanovenia zmluvy o EMS nie sú v rozpore s uvedenými článkami. Stanovisko odôvodnil charakterom inštitúcie „trvalého eurovalu“, ktorý podľa názoru súdu neposkytuje bezodplatné pôžičky a teda nepreberá záväzky členských štátov. Zároveň je to mechanizmus členských štátov a nie Európskej centrálnej banky, ktorej z článku 123 ZFEÚ vyplýva zákaz poskytovania úverov členským štátom. SD tiež vymedzil pôsobnosť ustanovení o monetárnej politike, keď určil, že finančný mechanizmus vo veci samej nemožno považovať za prostriedok

---

¹²⁵ Rozhodnutie Európskej rady z 25. marca 2011, ktorým sa mení a dopĺňa článok 136 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v súvislosti s mechanizmom pre stabilitu pre členské štáty, ktorých menou je euro, Ú.v.EÚ L 91 zo 6. apríla 2011, s. 1.

vykonávania monetárnej politiky, výlučnej právomoci EÚ, ale skôr ako širší prostriedok uskutočňovania hospodárskej politiky, ktorá podľa čl.5 patrí členským štátom a na úrovni EÚ prebieha iba jej koordinácia.

Súd napokon stanovil, že vzhľadom k tomu, že zmluvu o EMS bolo možné prijať aj bez explicitného zavedenie článku 136 (3) do ZFEÚ, rozhodnutie 2011/199/EÚ nepredstavuje právny základ nevyhnutný na prijatie zmluvy o EMS a teda zmluva mohla byť ratifikovaná bez ohľadu na časový rozmer nadobudnutia účinnosti rozhodnutia Európskej rady.

Nariadenie skráteného konania v tejto veci malo zabrániť neistote členských štátov ako signatárov zmluvy o EMS s ohľadom na jej platnosť a tým zabezpečiť riadne fungovanie mechanizmu finančnej pomoci pre účinnejší boj s hospodárskou krízou.

Judikatúra odmietajúca nariadenie skráteného konania

Čo sa týka zamietavého postoja k nariadeniu skráteného konania, možno vyvodit' viaceré skutočnosti, ktoré súd nepovažoval za mimoriadne naliehavé. Ekonomické záujmy účastníkov konania¹²⁶ a s nimi hroziaca ujma na majetku¹²⁷ nespĺňajú podmienku naliehavosti, nech sú akokoľvek signifikantné a oprávnené. SD ďalej stanovil, že cieľom skráteného konania je zabrániť riziku, ktoré by mohlo nastať pri postupe v riadnom konaní¹²⁸. Rovnako sa naliehavosť musí vzťahovať na skutočné fakty a nie na hypotetické argumenty a konštrukcie¹²⁹. Skutočnosť, že pred vnútroštátnym súdom je vedené trestné konanie, tiež samo o sebe nezakladá automatické nariadenie skráteného konania¹³⁰. Tento osobitý postup rovnako nemožno automaticky odôvodniť nariadením predbežných opatrení vnútroštátnym súdom¹³¹. SD spresnil, že nie je rozhodujúci počet obdobných konaní na vnútroštátnych súdoch a vplyv rozhodnutia na tieto konania¹³². Rovnako ani potenciálne vysoký počet osôb dotknutých rozhodnutím nemôže *a priori* odôvodniť nariadenie skráteného konania.¹³³

---

¹²⁶ Pozri uznesenie predsedu SD vo veci C-81/04 *Richert*, body 5 a 6.

¹²⁷ Pozri uznesenie predsedu SD vo veci C-115/06 *Radke*, bod 5.

¹²⁸ Pozri uznesenie predsedu SD vo veci C-385/05 *Confédération générale du travail a i.*, bod 13.

¹²⁹ Pozri uznesenie predsedu SD vo veci C-300/04 *Eman a Sevinger*, bod 9.

¹³⁰ Pozri uznesenie predsedu SD vo veci C-375/08 *Pontini a i.*, bod 11.

¹³¹ Pozri uznesenie predsedu SD vo veci C-12/07 *Autostrada dei Fiori a AISCAT.*, bod 8.

¹³² Pozri uznesenie predsedu SD vo veci C-439/08 *VEBIC.*, bod 7.

¹³³ Pozri uznesenie predsedu SD vo veci C-385/05 *CGT*, bod 9.

2.2.5 Zhrnutie

Na základe skutočností uvedených v tejto kapitole by sa procesná úprava skráteneho prejudiciálneho konania dala zhrnúť v nasledujúcich bodoch:

- možnosť rozhodnúť o návrhu na skrátene konanie *ex officio*.
- okamžité určenie dátumu pojednávania v prípade nariadenia skráteneho konania.
- možnosť obmedziť písomné vyjadrenia subjektov na podstatné právne otázky.
- generálny advokát je po pojednávaní vypočutý.
- zjednodušenie komunikácie a zasielania podaní elektronickou formou alebo faxom.

SD, rovnako ako pri konaniach o žalobách a odvolaniach, pristupoval k nariadeniu skráteneho konania dosť reštriktívne, keďže si bol vedomý skutočnosti, že zo samotnej podstaty tohto postupu sa má nariaďovať iba výnimočne a že jeho použitie môže spôsobiť odkladanie ostatných konaní riešených v rámci riadneho postupu.

Veľkým pozitívom je fakt, že aj v prejudiciálnom konaní SD odôvodňuje svoje rozhodnutie o nariadení skráteneho postupu vo forme uznesenia, vytvárajúc tak judikatúru pre vnútroštátne súdy, ktoré majú možnosť posúdiť kritéria naliehavosti a zvážiť tak nevyhnutnosť podania návrhu. Bohužiaľ, množstvo súdov stále ignoruje líniu rozhodnutí SD, keď žiada skrátene konanie napríklad z finančných dôvodov alebo z dôvodu množstva účastníkov konania, respektíve veľkého počtu obdobných vnútroštátnych konaní¹³⁴, čo SD nepovažuje za relevantné dôvody.

2.3 Naliehavé prejudiciálne konanie

2.3.1 Historický exkurz

Myšlienka zaviesť osobitý spôsob prejudiciálneho konania, ktoré by sa dokázalo v čo možno najkratšej dobe vysporiadať s otázkami spadajúcimi pod priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, kde sa meritum sporu často krát týka základných práv

---

¹³⁴ V prípade *Achughbadian* však SD argumentoval, že ďalším osobám môže byť v obdobných konaniach francúzskymi orgánmi odňatá sloboda, čo samo o sebe vyžaduje expresné vysporiadanie sa s vecou za účelom ukončenia právnej neistoty a neoprávnených zásahov do základných práv. Uvedené potvrdzuje už spomenutý čiastočný *ad hoc* prístup k podmienkam naliehavosti.

a slobôd, väzobných vecí alebo starostlivosti o maloleté dieťa, bola prvý krát sformulovaná v rámci záverov zasadnutia Európskej rady¹³⁵, kde lídri členských štátov Únie navrhli zaviesť rýchly a primeraný postup riešenia prejudiciálnych otázok spadajúcich pod priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Významnou skutočnosťou podporujúcou zavedenie nového konania bolo odstránenie čl. 68 ZES zo Zmluvy o ústave pre Európu, čo malo znamenať zjednotenie podmienok podávania návrhov na začatie prejudiciálneho konania¹³⁶. Zároveň štvrtý odsek uvedeného článku stanovoval, že „ak sa takáto otázka vznesie v prebiehajúcom konaní pred súdnym orgánom členského štátu v súvislosti s osobou, ktorá je vo väzbe, SD koná bezodkladne.“¹³⁷

Európska rada, i s ohľadom na negatívny postoj k Ústave pre Európu, inštruovala Komisiu, aby po konzultácií so SD predstavila návrh na zlepšenie procesného rámca fungovania SD zmenou ustanovení upravujúcich prejudiciálne konanie, prípadne zavedením nového osobitého postupu v konaní. Komisia ponúkla riešenie založené na ustanovení článku 67 (2) ZES, ktoré malo za cieľ postupne začleniť oblasti práva EÚ obsiahnuté v hlave IV ZES pod všeobecnú úpravu prejudiciálneho konania podľa čl. 234 ZES.¹³⁸ Riešenie Komisie predpokladalo zavedenie osobitého rýchlejšieho konania, čo vyvolalo viaceré otázky ohľadom oblastí, na ktoré by sa konanie aplikovalo, prípadne rozdelenie na civilné a iné konania.¹³⁹ Prijatie návrhu bolo do okamihu zodpovedania otázok odložené.¹⁴⁰

Po tomto stanovisku Komisie prišiel SD v septembri 2006 s vlastným návrhom vytvorenia nového „núdzového prejudiciálneho konania“, ako ho v tej dobe pracovne nazýval. Súd v ňom vychádzal z nevyhnutnosti zaviesť nový typ konania, keďže skrátené konanie v tej dobe nedokázalo zabezpečiť očakávanú rýchlosť a účinnosť vynesenia

---

¹³⁵ Závery predsedníctva Európskej rady v Bruseli, 4. a 5. novembra 2004, bod 3.1, obsiahnuté v dokumente Rady č. 14292/1/04 z 8. decembra 2004.

¹³⁶ Ustanovenie malo zrušiť špecifickú úpravu podľa čl. 68 ZES, podľa ktorého mohol prejudiciálne konanie v oblasti azylu, víz a prisťahovaleckej politiky iniciovať iba vnútroštátny súd, voči ktorému nebolo možné podať opravný prostriedok. Rovnako sa mal zjednotiť režim podľa čl. 35 ods. 2 ZEÚ v oblasti policajnej a justičnej spolupráce v trestných veciach, kde mal SD právo konať iba na základe vyhlásenia členského štátu, že uznáva jeho právomoc.

¹³⁷ Pod ratifikačnom neúspechu Zmluvy o ústave pre Európu, bol článok III-369 v celom rozsahu inkorporovaný do Zmlúv v rámci novelizácia Lisabonskou zmluvou pod článok 267 ZFEÚ, no v protokole č. 36 o prechodných ustanoveniach sa stanovilo päťročné prechodné obdobie s ohľadom na aplikáciu čl. 35 (2) ZEÚ.

¹³⁸ Bližšie pozri dokument Komisie COM(2006) 346 final

¹³⁹ Pozri dokument Rady č. 15388/06 z 17. novembra 2006.

¹⁴⁰ V čase nadobudnutia účinnosti zmien rokovacieho poriadku upravujúceho naliehavé konanie už bola podpísaná Lisabonská zmluva, takže zmeny navrhované Komisiou stratili význam.

rozsudku¹⁴¹. Ako uviedol sudca *Lenaerts*: „Toto skrátené konanie sa ukázalo byť nedostatočným pre súčasné potreby, pretože, okrem iného, nedokázalo dostatočne skrátiť dĺžku trvania konaní, a takto zrýchlený režim je dosiahnutý na úkor ostatných konaní pred súdom, čo vysvetľuje, prečo ho SD používal iba vo veľmi ojedinelých prípadoch.“¹⁴²

Nevyhnutnosť zavedenia nového osobitného konania korešpondovala aj s ustanoveniami sekundárneho práva, keď napríklad nariadenie Rady č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností¹⁴³ (Brusel II bis) predpisuje rozhodnúť do šiestich týždňov vo veciach týkajúcich sa únosov detí, alebo napríklad nariadenie Rady (ES) č. 1206/2001 o spolupráci medzi súdmi členských štátov pri vykonávaní dôkazov v občianskych a obchodných veciach¹⁴⁴ vyžaduje vykonať žiadosť v 90 dňovej lehote. Taktiež bolo podľa SD nutné zaviesť nové vymedzenie lehôt, nakoľko procesné lehoty určené pre riadne konanie, ako aj tie pre skrátené konanie, sa stále javili nedostatočne pružné, aby mohlo dôjsť k vysporiadaniu sa s vecou počas niekoľkých týždňov. Zohľadňujúc všetky vyššie uvedené argumenty, SD navrhol dva varianty fungovania novej procedúry¹⁴⁵.

Prvý variant rátal s takzvaným dvoj-inštančným konaním. Núdzového konania by sa v prvej fáze nezúčastňovali všetky členské štáty a inštitúcie. Účasť by bola vyhradená iba účastníkom konania, členskému štátu, ktorého vnútroštátny súd otázku položil, Komisii a inštitúcii, ktorá prijala akt, ktorého platnosti alebo výkladu sa konanie týka. Bolo by možné podať písomné stanoviská a/alebo nariadiť pojednávanie podľa konkrétnych okolností. SD by rozhodoval rozkazom, ktorý by sa po vynesení oznámil už všetkým členským štátom a inštitúciám. Aby však neboli členské štáty a inštitúcie ukrátené o možnosť aktívne participovať na konaní i napriek vylúčeniu v jeho prvej časti, mali by možnosť, napríklad v jednomesačnej lehote, podať návrh na preskúmanie rozkazu. Nový

---

¹⁴¹ Ako súd v dokumente uviedol: „napriek tomu, že vstúpilo do platnosti pred piatimi rokmi, bolo skrátený postup nariadený doteraz iba trikrát, z čoho sa iba jeden prípad týkal prejudiciálnej otázky. Táto skúsenosť ukazuje, že napriek dôrazu na skrátenie konania bol čas medzi prijatím veci a jej rozhodnutím 76 (v prípade prejudiciálneho konania), 168 a 171 dní.

¹⁴² LENAERTS, K.: The Rule of Law and the Coherence of the Judicial System of the European Union, In Common Market Law Review 2006, s. 1625-1659.

¹⁴³ Nariadenie Rady č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, Ú. v. EÚ L 338 z 23. decembra 2003, s. 1.

¹⁴⁴ Nariadenie Rady (ES) č. 1206/2001 z 28. mája 2001 o spolupráci medzi súdmi členských štátov pri vykonávaní dôkazov v občianskych a obchodných veciach, Ú. v. ES L 174 z 27. júna 2001, s. 1.

¹⁴⁵ Pozri dokument Rady č. 13272/06 z 28. septembra 2006, neskôr doplnený dokumentom Rady č. 17013/06 z 22. decembra 2006.

postup preskúmania rozkazu by viedol k vydaniu štandardného rozsudku, ktorý by nahradil pôvodné rozhodnutie, a naopak nepodanie takéhoto návrhu na prieskum by znamenalo právoplatnosť prvotného rozhodnutia. Podľa SD mal tento spôsob značne skrátiť trvanie, nakoľko najväčšmi zaťažuje súdy práve preklad podaní. Možnosť podať odvolanie/preskúmanie rozkazu vydaného v prvej fáze konania by zabezpečila uplatnenie procesných pravidiel a záruk spravodlivého procesu.

Druhý variant upravoval postup, v ktorom by všetky subjekty upravené v článku 23 Štatútu SD EÚ boli zúčastnené na konaní, ale so striktnějšími procesnými pravidlami (preklad do všetkých oficiálnych jazykov by sa týkal iba znenia otázok a nie celého návrhu, kratšia lehota na podanie vyjadrení, stanovenie maximálnej dĺžky podaní alebo úplné vypustenie písomných vyjadrení z konkrétneho konania, generálny advokát by bol iba vypočítaný tak ako v skrátrenom konaní). Rozhodnutie špeciálne vytvorenej komory by malo právnu silu riadneho rozsudku, teda by nebolo voči nemu prípustné odvolanie. Tento variant mal umožniť skrátiť, alebo dokonca úplne vynechať písomnú časť konania, čo by tiež dostatočne skrátilo dĺžku konania, nie však natoľko ako prvý variant. Táto možnosť by však rešpektovala procesné zásady od podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania až po vynesenie rozsudku.

Rada nakoniec uprednostnila druhý variant¹⁴⁶, i keď modifikovaný niektorými prvkami z prvej predloženej možnosti, čo možno pripísať konzervativizmu a istej dávke taktického postupu zo strany členských štátov. Tie sa pravdepodobne nechceli ukrátiť o možnosť intervenovať v konaní a rovnako nemali záujem zavádzať dvoj-inštančnosť do konania pred SD. Spolu s finálnou verziou návrhu zmeny RP SD¹⁴⁷ bol Rade zaslaný aj návrh na zmenu Štatútu SD EÚ doplnením nového článku¹⁴⁸, ktorý explicitne zavádzal možnosť odchyliť sa od štandardných procesných pravidiel a uznať osobitné postupy v konaniach pred SD EÚ.¹⁴⁹

---

¹⁴⁶ Pozri dokument Rady č. 7646/07 z 21. marca 2007.

¹⁴⁷ Pozri dokument Rady č. 11759/07 z 11. júla 2007.

¹⁴⁸ Pozri dokument Rady č. 11824/07 z 13. júla 2007.

¹⁴⁹ Znenie nového článku malo umožniť odkloniť sa od všeobecnej úpravy a aplikovať naliehavé prejudiciálne konanie, pričom doň bolo zakomponované aj ustanovenie o skrátrenom konaní ako o ďalšom špeciálnom konaní

Návrh zmeny Štatútu SD EÚ bol v súlade s článkom 245 ZES (teraz čl. 281 ZFEÚ)¹⁵⁰ zaslaný na vyjadrenie Európskemu parlamentu a Komisii. Obe inštitúcie návrh schválili, pričom zdôraznili nevyhnutnosť zabezpečiť rýchlosť a flexibilitu konania za súčasného dodržiavania práv účastníkov konania na spravodlivý proces, čo navrhované znenie rešpektuje. Komisia vo svojom stanovisku¹⁵¹ vyjadrila požiadavku priamo do ustanovenia článku zapracovať okruh oblastí, na ktoré sa bude naliehavé konania vzťahovať, teda na priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Európsky parlament v stanovisku¹⁵² vyjadril nespokojnosť so zamýšľaným neuverejňovaním stanovísk generálneho advokáta, čo by podľa názoru Európskeho parlamentu zaťažilo konania iba minimálne a súdom členských štátov by pomohlo bližšie porozumieť aplikácií práva EÚ nielen v tejto špecifickej oblasti. Požiadavka Komisie bola do návrhu zapracovaná a stanovisku Európskeho parlamentu zasa časom vyhovelá prax SD.

Zmeny a doplnenia rokovacieho poriadku Súdneho dvora¹⁵³ spolu s rozhodnutím Rady o zmene Štatútu SD EÚ vstúpili do platnosti dňa 1. marca 2008. Štatút bol doplnený článkom 23a, ktorý stanovoval možnosť v rokovacom poriadku upraviť skrátené súdne konanie a v súvislosti s prejudiciálnymi návrhmi týkajúcimi sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti naliehavé konanie. Tieto konania môžu určiť kratšie lehoty na predloženie vyjadrení alebo písomných pripomienok, a tiež nevyžadovať predloženie návrhov generálneho advokáta. Naliehavé konanie môže okrem toho obmedziť okruh účastníkov konania a oprávnených subjektov uvedených v článku 23, ktorí môžu predložiť vyjadrenia alebo písomné pripomienky, a v prípade mimoriadnej naliehavosti vynechať písomnú časť konania.

Rada spolu so zmenou rokovacieho poriadku súdu prijala vyhlásenie¹⁵⁴, v ktorom žiadala SD, aby poskytol vnútroštátnym súdom užitočné informácie týkajúce sa prípadov, keď je vhodné požiadať o použitie naliehavého prejudiciálneho konania, najmä z dôvodu krátkych lehôt uložených vnútroštátnymi alebo európskymi predpismi. Rada tiež vyzvala SD, aby naliehavé prejudiciálne konanie uplatňoval aj v prípade odňatia slobody. Aby mali

---

¹⁵⁰ V tejto oblasti nastala zmena oproti pôvodnej úprave prijímania zmien a doplnení Štatútu. Podľa súčasného znenia zmlúv prijíma zmeny Štatútu SD EÚ Európsky parlament a Rada v rámci riadneho legislatívneho postupu.

¹⁵¹ Pozri názor Komisie v dokumente SEC 2007 (1540) final z 20. novembra 2007.

¹⁵² Pozri návrh správy Výboru pre právne záležitosti Európskeho parlamentu č. 2007/0812(CNS) z 22. októbra 2007.

¹⁵³ Zmeny a doplnenia rokovacieho poriadku Súdneho dvora, Ú.v.EÚ L 24 z 29. januára 2008, s. 39.

¹⁵⁴ Vyhlásenie Rady súvisiace so zavedením naliehavého prejudiciálneho konania, Ú.v.EÚ L 24 z 29. januára 2008, s.44.

členské štáty dostatok času na prípravu písomných pripomienok a prednesov v rámci ústnych pojednávaní, SD bol vyzvaný, aby lehoty neboli v tomto ohľade v zásade kratšie ako 10 pracovných dní, a aby ústne konanie prispôbil potrebám naliehavého konania. Rada tiež uviedla, že naliehavé prejudiciálne konanie by sa malo skončiť do troch mesiacov. Rada nakoniec požiadala SD¹⁵⁵, aby najneskôr do troch rokov od nadobudnutia účinnosti naliehavého konania predložil správu o jeho vykonávaní.¹⁵⁶

Ako už bolo uvedené, nový RP SD nijakým významnejším spôsobom nezmenil fungovanie naliehavého prejudiciálneho konania.

2.3.2 Charakteristika konania¹⁵⁷

Právny základ naliehavého predbežného konania je obsiahnutý v článku 23a Štatútu SD EÚ a zároveň v tretej kapitole hlavy III RP SD. Rozdiel oproti predchádzajúcemu zneniu RP SD spočíva v rozdelení úpravy naliehavého konania prehľadne do ôsmich článkov¹⁵⁸, na rozdiel od doterajšieho jedného článku, a to čl. 104b. Každý článok je navyše osobitne pomenovaný, čo pomáha lepšie sa zorientovať v konaní a bližšie pochopiť zmysel ustanovení.

Z hľadiska priebehu konania vykazuje naliehavé konanie množstvo odlišností oproti riadnemu, ako aj skrátenému konaniu, čo sa odzrkadľuje v osobitom charaktere a účele tohto konania.

Primárny rozdiel medzi naliehavým konaním a riadnym konaním o predbežnej otázke spočíva vo špecifickom vymedzení okruhu práva Únie, na ktorý možno naliehavé konanie uplatniť. Pred vstupom Lisabonskej zmluvy do platnosti bol okruh prípadov spadajúcich pod naliehavé konanie upravený v hlave VI ZEÚ a hlave VI tretej časti ZES. Po novelizácii zakladajúcich zmlúv¹⁵⁹ a zrušení troj-pilierovej štruktúry EÚ došlo k začleneniu bývalého tretieho piliera, teda ustanovení o policajnej a justičnej spolupráci

---

¹⁵⁵ Belgicko v dokumente Rady č. 16305/07 žiadalo, aby bolo v zápisnici Rady uverejnené vyhlásenie, podľa ktorého Belgicko usudzuje, že ak sa predpokladá vypracovanie správy o praxi SD pri naliehavom konaní, znamená to, že tieto ustanovenia budú môcť byť revidované na základe záverov zo správy.

¹⁵⁶ Pozri dokument Rady č. 6140/12 zo 6. februára 2012, ktorý obsahuje Správu o používaní naliehavého prejudiciálneho postupu Súdnym dvorom.

¹⁵⁷ Bližšie pozri prílohu č. 9-Procedurálny priebeh naliehavého postupu v prejudiciálnom konaní.

¹⁵⁸ Články 107-114 RP SD tretej kapitoly hlavy III označenej ako Naliehavé prejudiciálne konanie.

¹⁵⁹ Zmeny spojené s novelizáciou zakladajúcich zmlúv Lisabonskou zmluvou ovplyvnili aj znenie novej úpravy RP SD, ktoré zmenilo názvoslovie a prečíslovalo články.

v trestných veciach, do hlavy V tretej časti ZFEÚ, do priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti¹⁶⁰.

Tu však treba uviesť, že bývalý tretí pilier si dočasne zachoval svoj *status quo* pred novelizácie Lisabonskou zmluvou. SD môže počas 5-ročnej prechodnej úpravy rozhodovať o prejudiciálnych otázkach položených členskými štátmi iba pod podmienkou, že tieto štáty urobili vyhlásenie podľa bývalého článku 35(2) ZEÚ¹⁶¹, čím uznali právomoc SD v oblasti policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach.¹⁶² Podľa Protokolu o prechodných ustanoveniach¹⁶³ však táto výnimka z právomoci SD uplynie najneskôr 1. decembra 2014.

SD zároveň priamo určuje päťčlennú komoru, prípadne viaceré komory¹⁶⁴, ktoré budú v trvaní jedného roka exkluzívne príslušné na prejednávanie otázok týkajúcich sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti a na tomto základe okamžite posudzovať otázku ich naliehavosti, čo vo významnej miere zrýchľuje konanie, keďže nie je potrebné absolvovať celú procedúru výberu komory. Zloženie tejto komory, respektíve komôr sa uverejňuje v Úradnom vestníku Európskej únie.¹⁶⁵

Súd vymenovanie separátnej komory zdôvodnil tým, že zabezpečenie riadneho fungovania naliehavého prejudiciálneho konania vyžaduje, aby bol SD v pozícií rýchlo prijať rozhodnutie na základe podstaty sporu predloženého vnútroštátnym súdom a v rámci procesných pravidiel. I napriek potenciálne malému počtu naliehavých konaní môže táto procedúra predstavovať pre súd zvýšené zaťaženie, a preto je nutné zabezpečiť stálu účasť sudcov v týchto konaniach s cieľom okamžite prijať rozhodnutie. Osobitná komora bude v určenom období pripravená prijímať návrhy na prejudiciálne konania týkajúce sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, a následne rozhodnúť o iniciovaní naliehavého konania. Rotačný princíp komory odzrkadľuje namáhavé tempo práce a permanentnú prítomnosť sudcov, a zároveň umožňuje každému členovi SD

---

¹⁶⁰ Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti zahŕňa politiku hraničných kontrol, azylu a prisťahovalectva, justičnú spoluprácu v občianskych a trestných veciach a policajnú spoluprácu.

¹⁶¹ K právomoci Súdneho dvora rozhodovať prejudiciálne konania spadajúce pod oblasť policajnej a justičnej spolupráce v trestných veciach bližšie pozri dokument dostupný na:

http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2008-09/art35_2008-09-25_17-37-4_434.pdf.

¹⁶² Slovenská republika takéto vyhlásenie neurobila a teda neuznala právomoc SD v tejto oblasti.

¹⁶³ Článok 10 hlavy VII Protokolu č. 36 o prechodných ustanoveniach.

¹⁶⁴ Doposiaľ SD určil vždy iba jednu osobitú komoru na prejednávanie naliehavých konaní.

¹⁶⁵ Pozri rozhodnutie o určení komory poverenej vecami uvedenými v článku 107 RP SD, Ú.v.EÚ C 336 z 16. novembra 2013, s. 4.

vyskúšať si rozhodovanie v rámci tohto osobitého postupu. Pokiaľ by počet konaní v tejto oblasti narastal, súd si ponechal možnosť vymenovať viac než jednu komoru.

Proces pred SD urýchľuje aj skutočnosť, že návrh prejudiciálnej otázky nie je nutné prekladať do všetkých oficiálnych jazykov Únie, keďže sa rozlišuje medzi subjektmi, ktoré sa môžu zúčastniť písomnej časti konania a zvyšnými subjektmi, ktorí sú informovaní o konaní a môžu sa následne zúčastniť pojednávania. Oprávnenými subjektmi na podanie vyjadrení v rámci písomnej časti konania sú účastníci konania, štát odkiaľ návrh pochádza, Komisia a prípadne inštitúcia, ktorá sporný akt prijala¹⁶⁶. Podľa RP SD je v prípade konania o prejudiciálnej otázke jazykom konania jazyk vnútroštátneho súdneho orgánu, ktorý inicioval predbežné konanie, čím je v prípade naliehavého konania zabezpečený zhodný jazykový režim pre všetky subjekty.¹⁶⁷

Ďalšiu, v tomto prípade technickú, odlišnosť predstavuje skutočnosť, že podania subjektov konania sa považujú za podané zaslaním kópie podpísaného originálu a písomností a dokumentov uvádzaných na podporu do kancelárie faxom alebo inými technickými komunikačnými prostriedkami dostupnými SD. Originál podania a prílohy uvedené vyššie sa zašlú kancelárii SD. Takisto aj doručenia a oznámenia možno vykonať zaslaním kópie dokumentu faxom alebo inými technickými komunikačnými prostriedkami dostupnými SD a adresátovi.

Čo sa týka samotného priebehu naliehavého postupu, prejudiciálne konanie sa štandardne začína podaním návrhu vnútroštátnym súdom, ktorým sa kladú otázky spadajúce pod oblasť hlavy V tretej časti ZFEÚ, pod priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Pokiaľ vnútroštátny súd žiada prejednať vec ako naliehavú, v návrhu musí uviesť skutkové a právne okolnosti, ktoré takúto naliehavosť preukazujú a odôvodňujú uplatnenie tohto osobitého konania a v rámci možností uvedie, ako navrhuje na prejudiciálne otázky odpovedať.

Po podaní návrhu na začatie konania vo veci vyberie predseda SD sudcu spravodajcu zo sudcov špeciálne vytvorenej komory na návrh jej predsedu. Pokiaľ komora rozhodne, že sa vec nebude prejednávať v rámci naliehavého konania, môže predseda SD rozhodnúť o

---

¹⁶⁶ V tejto oblasti môžeme hovoriť o akte Európskeho parlamentu a Rady.

¹⁶⁷ Čl. 9 (2) tretí pododsek RP SD.

opätovnom pridelení veci sudcovi spravodajcovi z inej komory, za účelom odbremenenia komory a jej sudcov.

Čo sa týka žiadosti o nariadenie nalievavého konania, rovnaké inštrukcie, aké SD predstavil členským štátom pri skrátenom prejudiciálnom konaní, sa aplikujú aj pri návrhu na nariadenie nalievavého postupu.¹⁶⁸ Žiadosť musí teda obsahovať vymedzený skutkový a právny stav, ktorý odôvodňuje nalievavosť konania, pričom by mal vnútroštátny súd uviesť dôvody odchýlenia sa od riadnej procedúry vedenia konania. Vnútroštátny súd by zároveň mal tiež poskytnúť odpovede na otázky adresované SD s cieľom uľahčiť rozhodovanie súdu a prispieť tak k zrýchleniu konania.

Žiadosť o nalievavé konanie adresovaná súdu musí byť podaná v takej forme, aby mohla osobitná komora okamžite posúdiť použitie osobitého postupu. Žiadosť o aplikáciu nalievavého konania by mala byť obsiahnutá v samostatnom dokumente, oddelenom od prejudiciálneho návrhu, alebo vo forme sprievodného listu k návrhu. Čo sa týka návrhu samotného, je dôležité, aby dostatočne jasne a zrejme popísal nalievavosť veci.

Súd má právomoc navrhnúť prejednať vec v rámci nalievavého konania aj *ex officio*. Ak vnútroštátny súd nepredložil návrh na uplatnenie nalievavého konania, no na prvý pohľad sa zdá, že použitie tohto konania je nevyhnutné, predseda SD môže požiadať osobitnú komoru, aby preskúmala potrebu prejednania prejudiciálneho návrhu v rámci tohto konania. Doteraz však SD túto možnosť využil iba jeden krát¹⁶⁹. Pravidlom totiž je, aby primárne vnútroštátny súd navrhol aplikovanie nalievavého konania ako súd, ktorý disponuje všetkým relevantnými informáciami a vie lepšie posúdiť situáciu účastníka konania. SD si však z praktických dôvodov, najmä s ohľadom na zanedbanie povinnosti vnútroštátnym súdom, ponechal možnosť iniciovať nalievavé konanie z vlastného podnetu.

V oboch prípadoch začatia konania zabezpečí tajomník súdu bezodkladné doručenie prejudiciálneho návrhu, účastníkom konania pred vnútroštátnym súdom, členskému štátu, ktorého súd podal tento návrh, ako aj inštitúciám uvedeným v článku 23 (1) Štatútu SD EÚ, teda Komisii, prípadne inej inštitúcii, pokiaľ prijala právny akt v oblasti priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktorého výklad alebo platnosť sú sporné. Ostatným subjektom sa oznámi, že súd bude prejednávať návrh na nalievavé konanie. Účelom

---

¹⁶⁸Odporúčania pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní, Ú.v.EÚ C 338 zo 6. novembra 2012, s. 1, body 41- 44.

¹⁶⁹ Pozri vec C-491/10 PPU *Aguirre Zarraga*.

zaslania návrhu na prejudiciálne konanie iba úzko vymedzenej skupine subjektov je zabezpečenie prvých úkonov v jazyku konania, bez spomínanej nutnosti prekladu návrhu.

V tomto bode však vzniká paradox, ktorému sa v konaní za účelom zabezpečenia rýchlosti a flexibility nedá vyhnúť. Pokiaľ totiž SD rozhodne o nepovolení naliehavého konania, konanie sa riadi podľa štandardných pravidiel a preložený text prejudiciálnej otázky sa dodatočne zasiela ostatným subjektom uvedeným v článku 23 Štatútu SD EÚ. Skutočnosť, že ostatné subjekty sa s prípadom v plnej miere oboznámia až v neskoršej fáze písomnej časti konania, je v tomto prípade nevyhnutnosťou potrebnou na zabezpečenie účelu naliehavého konania.

Osobitná komora sa zostaví v deň pridelenia veci sudcovi spravodajcovi, ak uplatnenie naliehavého konania navrhuje vnútroštátny súd, alebo v deň predloženia žiadosti predsedu SD, ak sa uplatnenie tohto konania preskúmava na jeho žiadosť a rozhodne, či sa bude návrh prejednávať v rámci naliehavého konania alebo ho odkáže na štandardné konanie. Komora prijme rozhodnutie na základe správy sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta. Ak sa prijme rozhodnutie, že návrh nebude prejednávaný v rámci naliehavého konania, konanie pokračuje v súlade s ustanoveniami článku 23 Štatútu SD EÚ a ustanoveniami rokovacieho poriadku. Na začatie naliehavého konanie niet nároku.

Rozhodnutie o vysporiadaní sa s prejudiciálnym návrhom v rámci naliehavého postupu nie je, na rozdiel od skráteného konania, odôvodnené a ani publikované. Po jeho prijatí sa ihneď doručuje rovnakým účastníkom konania ako pôvodný návrh začatia konanie. V rozhodnutí o prejednaní prejudiciálneho návrhu v rámci naliehavého konania sa týmto účastníkom zároveň určí lehota na predloženie vyjadrení alebo písomných pripomienok. Súd môže v rozhodnutí vymedziť právne otázky, ktorých sa majú tieto vyjadrenia alebo písomné pripomienky týkať, a môže tiež stanoviť maximálnu dĺžku týchto písomných podaní. Ďalším oprávneným subjektom podľa článku 23 Štatútu SD EÚ sa táto skutočnosť oznámi elektronickými prostriedkami¹⁷⁰. Účastníci konania a ďalšie subjekty sú tiež v tejto fáze oboznámení s predpokladaným dátumom pojednávania.

V prípade, že návrh na začatie prejudiciálneho konania odkazuje na správne alebo súdne konanie v inom členskom štáte, ako je členský štát, ktorého súd podal tento návrh

---

¹⁷⁰ V tejto fáze je návrh na začatie konania, ktorý sa zasiela spolu s rozhodnutím o naliehavosti, prístupný v jazyku konania, prípadne v pracovnom jazyku Súdneho dvora, teda vo francúzštine.

môže SD požiadať členský štát, aby predložil všetky užitočné spresnenia¹⁷¹. Komora môže taktiež v mimoriadne nalievavých prípadoch rozhodnúť, že písomná časť konania sa neuskutoční a vytýči iba ústne pojednávanie.¹⁷² Zatiaľ však v každom doterajšom nalievavom konaní písomná časť prebehla.

Po skončení písomnej časti konania sa prejudiciálny návrh, ktorý sa bude prejednávať v rámci nalievavého konania, najprv doručí ostatným oprávneným subjektom uvedeným v článku 23 Štatútu SD EÚ, ktorí do tejto fázy konanie nedisponovali dokumentmi z konania, keďže s nimi boli v predchádzajúcej fáze konania takpovediac vynechaný. K prejudiciálnemu návrhu sa priloží preklad¹⁷³, prípadne zhrnutie, podľa podmienok uvedených v článku 98 (1) RP SD.

V tejto fáze sú tiež všetkým subjektom doručené písomné vyjadrenia oprávnených subjektov z písomnej časti konania, podobne ako v riadnom konaní, v jazyku konania a vo francúzskom preklade, pričom SD zároveň oznámi dátum pojednávania, ktorého sa môžu zúčastniť všetky subjekty podľa článku 23 Štatútu SD EÚ.

Na rozdiel od riadneho konania o predbežnej otázke sa v nalievavom prejudiciálnom konaní nevyhlasujú návrhy generálneho advokáta, ale osobitá komora rozhoduje po jeho vypočutí¹⁷⁴. Po skončení pojednávania vo veci určí komora generálnemu advokátovi lehotu, v ktorej má vypracovať svoje stanovisko a to predniesť pred komorou. V súlade s praxou súdu sa tie stanoviská, ktoré boli vypracované v písomnej forme, zároveň uverejňujú, pokiaľ sa komora po vypočutí generálneho advokáta nerozhodne inak¹⁷⁵. Na tomto základe boli zatiaľ v každom nalievavom konaní, okrem jednej výnimky¹⁷⁶, tieto stanoviská uverejnené.

Rovnako ako v prípade skráteného konania je však na mieste otázka, či má táto prax SD oporu v nejakom ustanovení rokovacieho poriadku alebo sa skôr jedná o mierne doplnenie rozsahu činností osobitej komory. Každopádne sa však jedná o postup, ktorý slúži svojmu účelu lepšieho pochopenia tohto osobitého postupu na základe jeho

---

¹⁷¹ Pozri novozavedený čl. 190 (3) RP SD.

¹⁷² Pozri článok 23 Štatútu SD EÚ.

¹⁷³ SD v tejto fáze konania už disponuje prekladom návrhu na začatie konania vo všetkých oficiálnych jazykoch.

¹⁷⁴ Podobne ako v skrátenom konaní, pozri článok 23a Štatútu.

¹⁷⁵ Pozri časť 2.2.2 Charakteristika konania v rámci podkapitoly Skrátené prejudiciálne konanie, kde sa bližšie analyzuje rovnaká prax SD pri skrátenom konaní.

¹⁷⁶ Pozri vec C-388/08 PPU *Leymann and Pustarov*.

priblíženia účastníkom konania, ostatným procesným subjektom, no najmä vnútroštátnym súdom.

Ako už bolo spomenuté, osobitná komora vymenovaná na rozhodovanie naliehavých konaní zasadá v počte piatich sudcov. Komora však môže rozhodnúť, že bude zasadať v trojčlennom zložení, najmä pokiaľ sa jedná o jednoznačné prípady alebo ak už komora obdobnú vec posudzovala, a v takom prípade sa skladá z predsedu komory, sudcu spravodajcu a z prvého alebo v prípade potreby z prvých dvoch sudcov určených podľa zoznamu uvedeného v článku 11c (2) v čase určovania zostavenia tejto komory. Komora tiež v obzvlášť náročných prípadoch môže rozhodnúť o postúpení veci SD, aby ju prideliť zloženiu s vyšším počtom sudcov¹⁷⁷. Naliehavé konanie potom pokračuje pred novou komorou po opätovnom otvorení ústnej časti konania. Rozhodnutie sa, tak ako v riadnom prejudiciálnom konaní, preloží do všetkých oficiálnych jazykov EÚ, no primárne do jazyka konania, aby mohol byť takto preložený rozsudok okamžite pripravený na vynesenie.

Všetky potrebné dokumenty v konaní sú zasielané elektronicky (interne v rámci súdu, ako aj externe so subjektmi), do osobitných schránok špeciálne vytvorených na komunikáciu počas naliehavého konania. Od zavedenia všeobecného systému podávania a doručovania procesných písomností elektronickou cestou¹⁷⁸, sa relatívna výhoda týchto schránok znížila, no napriek tomu umožňuje tento spôsob komunikácie odčleniť tento špecifický okruh od všeobecnej agendy a zabezpečiť tak osobitý a trvalý dohľad nad priebehom konania. Na zabezpečenie promptnej komunikácie v konaní musia vnútroštátne súdy v návrhu uviesť svoju elektronickú adresu, prípadne číslo faxu, ako aj elektronické adresy a čísla faxov zástupcov účastníkov konania. Vnútroštátny súd môže vopred zaslať kópiu podpísaného rozhodnutia spolu s návrhom na naliehavé prejudiciálne konanie súdu elektronickou poštou alebo faxom, čím sa zabezpečí spracovanie návrhu na začatie naliehavého prejudiciálneho konania od okamihu prijatia tejto kópie. Originál dokumentu však musí byť kancelárii SD zaslaný, v čo možno najkratšej lehote.

---

¹⁷⁷Komory osobitne určené na riešenie naliehavých konaní doposiaľ vždy zasadali v zložení piatich sudcov, okrem veci C-357/09 *PPU Kadzoev*, kde bola vec postúpená na Veľkú komoru.

¹⁷⁸Rozhodnutie SD z 13. septembra 2011 o podávaní a doručovaní procesných písomností prostredníctvom aplikácie e-Curia, Ú.v.EÚ C 289 z 1. Októbra 2011, bod 7.

2.3.3 Štatistiky¹⁷⁹

Bohatá judikatúra SD pri nariadovaní naliehavého postupu v prejudiciálnom konaní a rovnako aj dokument, ktorý bilancuje 3 roky existencie procesných pravidiel umožňujúcich aplikáciu uvedeného postupu¹⁸⁰, zabezpečili detailné štatistiky praxe súdu pri vysporiadavaní sa so žiadosťami vnútroštátnych súdov o aplikáciu naliehavého konania.

Počas referenčného obdobia, t.j. od 1. marca 2008 do 1. januára 2014, obdržal SD približne **230** návrhov na začatie prejudiciálneho konania týkajúceho sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktoré mohli byť prerokované v naliehavom konaní. Toto číslo predstavuje okolo **10%** z celkového počtu **2200** začatých prejudiciálnych konaní počas tohto obdobia. V číslach je tiež zrejماً tendencia narastania počtu prejudiciálnych konaní v tejto oblasti po vstupe Lisabonskej zmluvy do platnosti.¹⁸¹

Z vyššie uvedeného množstva **230** prípadov, ktoré sa týkali priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, bolo **29** doplnených žiadosťou o použitie naliehavého konania vnútroštátnym súdom a v **jednom** prípade bol postup aplikovaný na základe žiadosti predsedu SD.¹⁸² Súd teda celkovo prejednával **30** žiadostí, z toho **18** návrhom vyhovel a **12** zamietol.

Čo sa týka najčastejšie zastúpených oblastí práva EÚ, tak **7** prípadov riešených v naliehavom prejudiciálnom konaní sa týkalo právomoci a uznávania a vykonávania rozhodnutí v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, **5** prípadov sa týkalo európskeho zatýkacieho rozkazu a **3** prípady riešili návrat nelegálne sa zdržiavajúcich príslušníkov tretích krajín.

Súd sa s rozhodnutím o nariadení naliehavého konania vysporiadal v priemere za **8** dní. Prípady riešené v naliehavom prejudiciálnom konaní boli skončené v priemere do **63** dní, pričom žiadne konanie nepresiahlo dobu **3** mesiacov. Súdom stanovený cieľ a účel

---

¹⁷⁹ Bližšie pozri prílohu č. 8-Tabuľku vybraných prejudiciálnych konaní pred SD, v ktorých sa rozhodovalo o nariadení naliehavého postupu.

¹⁸⁰ Pozri dokument Rady č. 6140/12 zo 6. februára 2012.

¹⁸¹ Je to dané tým, že Lisabonskou zmluvou bol rozšírený okruh vnútroštátnych súdov, ktoré majú možnosť položiť Súdnemu dvoru otázky ohľadom výkladu práva EÚ týkajúceho sa tejto oblasti.

¹⁸² Pozri vec C - 491/10 PPU *Aguirre Zarraga*.

tohto typu konania, teda vysporiadať sa týmto typom vecí rýchlo, približne za dva až štyri mesiace, s možnou odchýlkou v závislosti na úrovni naliehavosti, bol teda dosiahnutý.¹⁸³

Súd tiež zabezpečil, aby mali subjekty v konaní dostatok času na prípravu písomných vyjadrení,¹⁸⁴ čím vyhovel Rade, ktorá, ako bolo uvedené vyššie, vo svojom vyhlásení odporučila SD, aby neskracoval dobu trvania písomnej časti na menej ako **10 dní**¹⁸⁵.

Z uvedených údajov možno vyvodit' dva hlavné závery. Po prvé, jednu pätinu zo všetkých prejudiciálnych návrhov v oblasti priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti sprevádzala aj žiadosť o nariadenie naliehavého postupu v konaní. Po druhé, dôvody, ktoré vnútroštátne sudy uviedli vo svojich žiadostiach na podporu použitia naliehavého konania boli z veľkej časti platné, pretože **62 %** žiadostí súd vyhovel. Vývoj judikatúry teda demonštruje, že vnútroštátne sudy sú si vedomé faktu, že ide o špecifický typ konania, ktorý možno iniciovať iba za mimoriadnych okolností a preto by nemalo hroziť preťaženie osobitnej komory v oblasti naliehavých konaní.

2.3.4 Judikatúra

Ako už bolo načrtnuté v predchádzajúcej kapitole, od 1. marca 2008, t.j. od zavedenia naliehavého prejudiciálneho konania do rokovacieho poriadku SD EÚ, až do súčasnosti bolo v rámci naliehavého konania rozhodnutých **18** prípadov. Na nasledujúcich stranách by sme sa radi venovali niektorým vybraným rozhodnutiam s cieľom bližšie popísať postup súdu pri riešení naliehavých prejudiciálnych otázok.

C-195/08 Rinau PPU

Konaním, kde SD po prvý krát uplatnil naliehavé postupy, bol prípad *C-195/08 Rinau PPU*, kde sa litovský súd pýtal na výklad nariadenia Brusel IIbis. Spor vo veci samej medzi otcom, pánom Rinau s nemeckou príslušnosťou, a mamou, pani Rinau s litovskou príslušnosťou, sa týkal opatery o ich dcéru a jej návratu do Nemecka, keďže táto bola zadržovaná matkou v Litve.

---

¹⁸³ Pozri dokument Rady č. 6140/12 zo 6. februára 2012, s. 2.

¹⁸⁴ Bližšie pozri prílohu č. 8-Tabuľku prejudiciálnych konaní pred SD, v ktorých sa rozhodovalo o nariadení naliehavého postupu

¹⁸⁵ Vyhlásenie Rady súvisiace so zavedením naliehavého prejudiciálneho konania, Ú.v.EÚ L 24 z 29. januára 2008, s.44.

V roku 2005 podali manželia žiadosť o rozvod na okresnom súde v Nemecku, ktorý predbežne rozhodol o dočasnom zverení dcéry do opatery otca. Medzitým však matka s dcérou odišli na dovolenku do Litvy, kde nakoniec zostali s tým, že matka odmietla dcéru vydať a podala odvolanie voči predbežnému opatreniu nemeckého okresného súdu. Súd toto odvolanie zamietol a pán Rinau na tomto základe požiadal litovský súd o vydanie dcéry podľa Haagskeho dohovoru a uvedeného nariadenia. Litovský krajský súd však jeho žiadosť zamietol, na čo sa pán Rinau odvolal a odvolací súd už jeho nároku vyhovel a nariadil návrat dieťaťa do Nemecka. Odvolací súd v Litve tiež zamietol snahu krajského súdu o odklad jeho rozhodnutia a zamietol aj návrhy pani Rinau na obnovu konania.

Medzitým už okresný súd právoplatne rozviedol oboch manželov, pričom dcéru zveril do starostlivosti otcovi. Matka sa voči tomuto rozhodnutiu odvolala, no neúspešne, a súd potvrdil zverenie dcéry otcovi a zároveň určil povinnosť matke vrátiť dieťa do Nemecka. Pani Rinau v snahe zabrániť vydaniu dieťaťa dala na litovský odvolací súd návrh na neuznanie rozsudku nemeckého súdu, s čím sa litovský súd obrátil na SD.

Z rozhodnutia vyplýva, že možné procesné obštrukcie a komplikácie, spočívajúce v neuznaní rozhodnutia alebo jeho odklade, alebo snahe o obnovu konania, nesmú spôsobiť narušenie cieľa a účelu nariadenia, ktorý spočíva v zabezpečení návratu dieťaťa do miesta jeho obvyklého pobytu. Litovský súd mal v tomto prípade iba vyhlásiť vykonateľnosť rozsudku a nariadiť návrat dieťaťa do domoviny.

V tejto veci SD akceptoval odôvodnenie návrhu vnútroštátneho súdu na aplikáciu naliehavé konania úvodnou časťou nariadenia Brusel II bis, ktorý upravuje návrat zadržovaného dieťaťa bez zbytočného odkladu a čl. 11 (3) tohto nariadenia, ktorý ustanovuje pre súd rozhodujúci o žiadosti o návrat dieťaťa šesť týždňovú lehotu na rozhodnutie. Významný bol tiež argument, že akýkoľvek prietah v konaní by mohol nenávratne narušiť vzťahy dieťaťa a rodiča, s ktorým nebýva.

C-403/09 PPU Detiček

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týkal výkladu nariadenia Brusel II bis, podľa ktorého súd členského štátu môže v naliehavých prípadoch týkajúcich sa oblasti úpravy nariadenia prijať provizórne alebo ochranné opatrenia týkajúce sa osôb alebo vecí v tomto štáte aj napriek skutočnosti, že súd iného členského štátu je príslušný prejednávať spor.

V konaní o rozvode medzi pani Detiček, občiankou slovinskej národnosti, a pánom Sgueglia, občanom talianskej národnosti, rozhodol taliansky súd o dočasnom zverení dieťaťa do starostlivosti otca a o dočasnom umiestnení dieťaťa do detského domova. V deň rozhodnutia pani Detiček odišla s dcérou do Slovinska, kde žili až do podania návrhu.

Slovinský súd na základe právoplatného rozhodnutia talianskeho súdu nariadil jeho vykonateľnosť s cieľom navrátenia dieťaťa do rúk otca. Dodatočne však súd rozhodol, berúc do úvahy zmenu okolností a záujmy dieťaťa, o dočasnom zverení dieťaťa do opateru matky. Slovinský súd argumentoval sociálnymi väzbami dieťaťa v krajine ako aj skutočnosťou, že jeho umiestnenie do detského domova by mohlo spôsobiť nenávratné psychické a fyzické traumy. Počas pojednávania tiež dieťa prejavilo záujem zostať u matky.

Pán Sgueglia sa voči tomuto rozhodnutiu odvolal a odvolací súd položil predbežnú otázku SD, či môže súd členského štátu, v ktorom sa dieťa nachádza, prijať provízorne opatrenia spočívajúce v zverení opateru dieťaťa do rúk jedného rodiča, pokiaľ súd iného členského štátu už o starostlivosti o dieťa rozhodol a toto rozhodnutie bolo tiež vyhlásené za vykonateľné.

SD uviedol tri kumulatívne podmienky na uplatnenie tohto špeciálneho postupu:

- musí sa jednať o naliehavé opatrenie
- musí sa vzťahovať na osoby alebo veci nachádzajúce sa v dotyčnom členskom štáte
- a musia byť provízorne

Nesplnenie čo i len jednej podmienky má za následok nemožnosť uplatnenia výnimky z automatického uznávania rozhodnutí v rámci EÚ. Súd konštatoval, že pokiaľ by zmena okolností, akou je v tomto prípade integrácia dieťaťa do nového sociálneho prostredia, odôvodňovala naliehavý stav, a teda použitie špeciálneho postupu, takáto skutočnosť by úplne poprela myšlienku vzájomného uznávania rozhodnutí v rámci Únie, keďže akékoľvek zdržanie sa na strane vykonávacieho štátu by spôsobovalo zmenu okolností a teda blokáciu vymáhania rozhodnutia. Zmena okolností tiež vychádza zo skutočnosti, že dieťa bolo neoprávnene odobraté z opateru rodiča a priznanie naliehavosti by v tomto prípade posilnilo postavenia druhého rodiča, ktorý sa nedovoleného odobratia dieťaťa dopustil.

Súd však zdôraznil, že úplné a odôvodnené vysporiadanie sa s vecou a so záujmami účastníkov konania, založené na objektívnom zhodnotení osoby dieťaťa a jeho sociálneho prostredia, musí byť zásadne vykonané v konaní pred súdom príslušným prejednať prípad. SD preto rozhodol, že právo Únie neumožňuje súdu členského štátu prijať provizórne opatrenia vo veciach rodičovskej starostlivosti a priznať tak starostlivosť o dieťa jednému rodičovi, zatiaľ čo súd iného členského štátu, ktorý je príslušný konať vo veci, už rozhodol o dočasnom zverení dieťaťa do starostlivosti druhého rodiča a toto rozhodnutie bolo uznané za vykonateľné v prvom štáte.

C-296/08 Goicoechea PPU

Návrh na začatie konania bol predložený francúzskym odvolacím súdom v Montpellier za účelom výkladu čl. 31 a 32 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SW o európskom zatykači¹⁸⁶ (ďalej len „rámcové rozhodnutie“) v súvislosti so žiadosťou o vydanie Santestebana Goicoechea podanou španielskymi úradmi.

Pán Goicoechea mal byť vydaný na trestné stíhanie za skutky spáchané pred platnosťou a použiteľnosťou rámcového rozhodnutia o európskom zatykači. Španielsko sa v žiadosti odvolalo na dohovor o extradícii medzi členskými štátmi EÚ vypracovaného aktom Rady 27. septembra 1996¹⁸⁷, ktorý však v Španielsku nadobudol platnosť až po nadobudnutí platnosti rámcového rozhodnutia. Súd tak v tejto veci skúmal, či rámcové rozhodnutie nebráni uplatneniu tohto dohovoru. resp. či vôbec možno Santestebana Goicoechea vydať so zreteľom na dobu spáchania skutkov, ako aj nemožnosť uplatniť rámcové rozhodnutie o európskom zatykači.

Podľa rozhodnutia SD sa má rámcové rozhodnutie o európskom zatykači vykladať v tom zmysle, že sa výlučne vzťahuje na prípady, keď je úprava európskeho zatykača uplatniteľná. Na žiadosť o vydanie týkajúcej sa skutkov spáchaných pred dátumom uvedeným členským štátom vo vyhlásení urobenom v súlade s čl. 32 rámcového rozhodnutia sa preto rámcové rozhodnutie nevzťahuje. Čl. 32 rámcového rozhodnutia sa má tiež vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje uplatnenie dohovoru o extradícii medzi

---

¹⁸⁶ Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, Ú. v. EÚ L 190 z 18. júla 2002, s. 1.

¹⁸⁷ Dohovor z 27. septembra 1996, vypracovaný na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii o extradícii medzi členskými štátmi Európskej únie, Ú. v. ES C 313 z 23. októbra 1996, s. 12.

členskými štátmi EÚ aj v prípade, že tento dohovor nadobudol platnosť v tomto členskom štáte až po 1. januári 2004, t.j. po nadobudnutí platnosti rámcového rozhodnutia.

V tomto konaní uznal SD ako dôvod na použitie naliehavého konania skutočnosť, že pán Goicoechea bol aj po vykonaní trestu odňatia slobody zadržovaný len na základe časovo- limitovanej vydávacej väzby, uloženej v rámci konania o vydání, ktorého sa položená prejudiciálna otázka týkala.

C-388/08 PPU Pustovarov a Leymann

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa rovnako ako predchádzajúci prípad týkal výkladu rámcového rozhodnutia o európskom zatykači. Občania Leymann a Pustovarov boli vo Fínsku obvinení z ťažkého trestného činu spojeného s narkotikami, následne na základe európskeho zatykača fínskym orgánom vydaní a napokon vzatí do väzby.

Trestné orgány zodpovedné za vydanie a stíhanie týchto osôb však v jednom prípade zamenili v skutkovom popise kategóriu narkotík a navyše v popisoch nastal niekoľkodňový posun, keďže sa nedal presne určiť deň pašovania. Na tomto základe sa fínsky súd opýtal, ako sa má vykladať formulácia „trestný čin iný, ako ten, ktorý bol dôvodom odovzdania“, teda aké sú kritéria umožňujúce posúdiť rozdielnosť spáchaného skutku a skutku v popise, na ktorom bolo založené odovzdanie. Súd sa v podstate pýtal na výklad zásady špeciality, vyjadrenej v čl. 27 (2) rámcového rozhodnutia, podľa ktorej odovzdaná osoba nemôže byť stíhaná, odsúdená alebo inak pozbavená slobody pre iný trestný čin, spáchaný pred jej odovzdaním, ako pre ten, pre ktorý bola odovzdaná.

SD odpovedal v tom zmysle, že v záujme zistenia či trestný čin nie je „iným trestným činom“ ako bol ten, na základe ktorého bolo vykonané odovzdanie, čo by vyžadovalo v zmysle článku 27 (2) rámcového rozhodnutia uplatnenie procedúry súhlasu upravenej v článku 27 (3) písm. g) a (4) rámcového rozhodnutia, je potrebné overiť, či konštitutívne prvky trestného činu podľa zákonného popisu členského štátu vydania sú také, pre ktoré bola osoba odovzdaná. Nadväzne na to treba určiť, či existuje dostatočná súvislosť medzi údajmi obsiahnutými v európskom zatykači a údajmi uvedenými v následnom procesnom akte.

Z uvedeného vyplýva, že uplatnením princípu špeciality nemôže nastať situácia, kde by každá zmena v popise skutkových okolností, ktorá však zachováva totožnosť skutku a

dovoľuje rovnakú právnu kvalifikáciu, bránila dosiahnutiu účelu rámcového rozhodnutia, ktorým je posilniť justičnú spoluprácu v podobe zavedenia vzájomného uznávania rozhodnutí a systému odovzdávania odsúdených alebo podozrivých osôb medzi súdnymi organmi členských štátov za účelom výkonu rozsudkov alebo stíhania.

SD odôvodnil použitie naliehavého postupu v tomto konaní možným vplyvom odpovedí na prejudiciálne otázky na trvanie obmedzenia osobnej slobody odsúdených s ohľadom na legalitu postupu vnútroštátneho súdu po vydaní európskeho zatykača.

C-357/09 PPU Kadzoev

Pán Kadzoev prišiel do Bulharska v októbri 2006, kde požiadal o azyl a kde bol umiestnený do záchytného centra. Všetky jeho žiadosti o azyl boli zamietnuté rovnako ako jeho odvolanie proti týmto žiadostiam. Bulharské orgány usúdili, že pán Kadzoev nespĺnil podmienky na udelenie azylovej ochrany a nariadili jeho odsun ako ilegálneho prisťahovalca. Jeho navrátenie do Ruska však nebolo možné, pretože nemal žiadne doklady vydané ruskými orgánmi. Vzhľadom k dlhotrvajúcemu riešeniu jeho návratu do Ruska alebo do inej tretej krajiny bol pán Kadzoev zadržovaný v záchytnom centre viac ako 3 roky.

SD bol prejudiciálnou otázkou požiadaný o výklad návratovej smernice 2008/115/ES¹⁸⁸, kde čl. 15 upravuje podmienky pre zadržanie za účelom odsunu cudzincov a najmä stanovuje, že zadržanie nesmie presiahnuť maximálna dobu 18 mesiacov. V tomto rozsudku vydanom v nalievavom prejudiciálnom konaní súd uvádza v niekoľkých bodoch výklad pôsobnosti uvedeného článku.

Súd najprv uvádza, že pre výpočet, či došlo k prekročeniu maximálnej možnej doby zadržania stanovenej v smernici 2008/115/ES, je potrebné vziať do úvahy akúkoľvek dobu zadržania uskutočnenú pred použiteľnosťou pravidiel upravených v smernici. Doba zadržania uskutočnená podľa ustanovení týkajúcich sa žiadateľov o azyl (a najmä smerníc 2003/9/ES a 2005/85/ES), sa však v tomto výpočte nezohľadňuje, nakoľko sa vzťahuje na odlišné právne situáciu a právne predpisy.

---

¹⁸⁸ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území, Ú.v.EÚ L 348 z 24. decembra 2008, s. 98.

Podľa súdu sa čl. 15 smernice 2008/115/ES, podľa ktorého zadržanie prestáva byť odôvodnené, ak sa preukáže, že predpoklad na odsun už neexistuje, vzťahuje najmä na situácie, keď je nepravdepodobné, že dotyčná osoba bude prijatá treťou krajinou pred uplynutím 18-mesačnej doby, stanovenej smernicou. Čl. 15 smernice však za žiadnych okolností nemožno aplikovať, ak 18-mesačné obdobie už uplynulo, a v takomto prípade musí byť príslušná osoba okamžite prepustená.

SD nakoniec uviedol, že členské štáty sa nemôžu odvolávať na dôvody verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti pre zadržanie osoby podľa smernice 2008/115/ES a pre odmietanie okamžitého uvoľnenia tejto osoby po vypršaní 18-mesačného obdobia. Naliehavé konanie v tejto veci bolo odôvodnené obmedzovaním osobnej slobody zadrživanej osoby a potenciálnou ilegalitou takéhoto postupu zo strany členského štátu.

C-61/11 PPU El Dridi

Voči pánovi El Dridi, občanovi tretej krajiny, ktorý nelegálne vstúpil do Talianska, bolo vydané rozhodnutie o deportácii. Na základe tohto rozhodnutia vydala talianska polícia rozkaz žiadajúci jeho vyhostenie, ktorý však podľa neskorších zistení pán El Dridi neuposlúchol. Za tento skutok bol na základe talianskeho legislatívneho dekrétu odsúdený na jeden rok odňatia slobody. Pán El Dridi sa voči tomuto rozhodnutiu odvolal a odvolací súd v záujme posúdenia súladu vnútroštátnej úpravy s právom EÚ položil prejudiciálnu otázku SD.

V naliehavom konaní SD najprv skúmal, či opatrenia spadajú pod úpravu smernice 2008/115/ES. Smernica totiž postupne upravuje rôzne stupne konania o navrátení občanov tretích krajín do ich domoviny, od vydania rozhodnutia až po zadržanie občanov v špeciálnych zariadeniach. Potenciálne odňatie slobody, upravené v čl. 15 a 16 smernice, musí byť čo možno najkratšie a uskutočnené iba v prípade trvania konania o odsune. Súd tiež obom článkom priznal priamy účinok, vzhľadom k tomu, že Taliansko netransponovalo smernicu a ustanovenia boli dostatočne presné a bezpodmienečné.

Súd uznal, že smernica priznáva členským štátom možnosť prijať opatrenia trestného charakteru s cieľom odradiť občanov tretích krajín, voči ktorým bol nariadený odsun, od nelegálneho zotrvávania v krajine. Tieto opatrenia však nemôžu ohroziť ciele sledované

smernicou a tá vyžaduje, aby donucovacie opatrenia boli v súlade so zásadami proporcionality a účinnosti v súvislosti s použitými prostriedkami a sledovanými cieľmi.

V uvedenom zmysle členské štáty nesmú ukladať tresty odňatia slobody iba na základe skutočnosti, že nelegálne zotrúvajúci občan tretej krajiny neuposlúchol rozkaz na opustenie krajiny po uplynutí stanovenej doby, ale musia urobiť všetko preto, aby účinne zabezpečili vykonanie rozhodnutia o odsune. Takýto trest totiž ohrozuje ciele smernice, menovite vytvorenie efektívnej politiky odsunu a repatriácie nelegálne zotrúvajúcich občanov tretích krajín a v konečnom dôsledku narúša samotnú podstatu odsunu, ktorý sa pobytom vo väzení predlžuje.

Obdobne ako vo vyššie uvedenej veci bolo naliehavé konanie odôvodnené obmedzovaním osobnej slobody zadrživanej osoby na základe nezákonného postupu členského štátu.

C-155/11 PPU Imran

Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týkal výkladu smernice Rady 2003/86/ES o práve na zlúčenie rodiny¹⁸⁹, pričom vo veci samej išlo o spor medzi pani Imran, štátnou príslušníčkou Afganistanu, a ministrom zahraničných vecí Holandska, ktorého predmetom bolo odmietnutie udeliť pani Imran povolenie na prechodný pobyt na holandskom území.

Pani Imran podala na holandskom veľvyslanectve v Indii žiadosť o povolenie na prechodný pobyt v Holandsku u svojho manžela A. Safiho. Osem detí pani Imran, z ktorých sedem je maloletých, sa od 5. augusta 2009 oprávnenne zdržiavalo v Holandsku. Otec aj dcéry boli štátnymi príslušníkmi Afganistanu, pričom otec nebol nikdy držiteľom povolenia na prechodný pobyt v zmysle zákona o cudzincoch z roku 2000.

Minister zahraničných vecí svojim rozhodnutím žiadosť o prechodný pobyt zamietol. Pani Imran následne podala proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť, tá však bola vyhodnotená ako nedôvodná, keďže sa nepreukázalo, že zložila základnú skúšku občianskej integrácie, ktorú vyžaduje holandská právna úprava. Pani Imran tiež neuviedla nijakú konkrétnu okolnosť, ktorá by spochybňovala presnosť alebo úplnosť lekárskej správy, vypracovanej lekárom zastupiteľského úradu v Naí Dillí, z ktorej nevyplýva, že by bola zo zdravotných

---

¹⁸⁹ Smernica Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny, Ú.v.EÚ L 251 z 3. októbra 2003, s. 12.

dôvodov oslobodená od povinnosti zložiť skúšku občianskej integrácie. Pani Imran po zamietnutí sťažnosti podala žalobu na súd, ktorý následne položil prejudiciálnu otázku týkajúcu sa súladu vnútroštátneho práva vyžadujúceho na vstup do krajiny absolvovanie skúšky štátnej integrácie s právom EÚ.

Osobitnej komore bol po prijatí rozhodnutia o prerokovaní veci v rámci naliehavého postupu doručený list, kde minister zahraničných vecí oznámil SD, že po opätovnom preskúmaní vyhodnotil sťažnosť pani Imran ako dôvodnú, a v dôsledku toho sa rozhodnutie, proti ktorému bola podaná žaloba, stalo bezpredmetným. Ďalším listom vnútroštátny súd SD oznámil, že holandské veľvyslanectvo v Pakistane doručilo pani Imran povolenie na prechodný pobyt. Za týchto podmienok sa vnútroštátny súd domnieval, že otázky predložené v návrhu na začatie prejudiciálneho konania stratili naliehavú povahu, a požiadal SD, aby nepostupoval v rámci naliehavého konania podľa článku 104b RP SD¹⁹⁰. Vnútroštátny súd bol však názoru, že by nebolo vhodné vziať návrh na začatie prejudiciálneho konania späť, nakoľko pani Imran doposiaľ nevezala svoju žalobu späť a okrem toho zamýšľa podať žalobu o náhradu škody.

Vzhľadom k dodatočnému vyhoveniu žiadosti o prechodné povolenie SD neskúmal, či je holandská právna úprava v súlade s právom EÚ, konkrétne so smernicou 2003/86/ES o práve na zlúčenie rodiny, a teda či možno na základe podmienok vo veci samej odoprieť právo na prechodný pobyt uplatnené za účelom zlúčenia rodiny. Súd konštatoval, že žiadosti pani Imran o vydanie povolenia na prechodný pobyt sa vyhovel, čím sa spor vo veci samej stal bezpredmetným a rovnako rozhodol, že zamýšľané podanie žaloby o náhradu škody žalobkyňou je v tejto fáze len hypotetickou možnosťou a vzhľadom na nemožnosť dostatočného odôvodnenia pokračovania v konaní súd toto konanie zastavil.

Judikatúra odmietajúca nariadenie naliehavého konania

V porovnaní s praxou SD pri skrátenom prejudiciálnom konaní, kde dochádza k uverejňovaniu uznesení o nariadení/nenariadení konania, je situácia pre naliehavé konanie opačná. SD pri tomto osobitom prejudiciálnom postupe nezverejňuje dôvody, ktoré komora uznala ako dostatočné na aplikáciu naliehavého postupu, takže jedinou možnosťou je vyvodiť závery zo samotných judikátov, kde komora v prvotnej fáze konania naliehavý

---

¹⁹⁰ Teraz články 107až114 RP SD.

charakter sporu zamietla. Zamietnutá bola napríklad žiadosť v konaní, v ktorom bol osobitý postup navrhnutý v snahe nepredlžovať vydávacie konanie vyžiadané orgánmi členského štátu¹⁹¹ a rovnako nebolo toto konanie nariadené napríklad v prípade neoprávneného vyhostenia¹⁹². Ďalším, celkom predpokladateľným dôvodom, bola skutočnosť, že predmet konania nespadal pod oblasť hlavy V tretej časti ZFEÚ, teda pod priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti¹⁹³.

Veľmi zaujímavým konaním na účely porovnania prístupu SD ku skrátenému a naliehavému konaniu bol prípad *Achughbaban*.¹⁹⁴ Vec sa v podstate týkala bližšieho výkladu návratovej smernice 2008/115/ES. V tomto spore bol arménsky štátny príslušník zadržaný pre podozrenie zo spáchania trestného činu nelegálneho pobytu a z pokračovania v jeho páchaní. Následne boli voči nemu francúzskymi orgánmi vydaný výnos o zaistení a výnos o vrátení na hranicu, pričom mu vnútroštátny súd predĺžil zaistenie. Pán Achughbaban sa odvolal na odvolací súd v Paríži, aby ten podal prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu smernice 2008/115/ES a z dôvodu existencie podobného rozhodnutie v prípade *El Dridi* rozhodol o ukončení zaistenia.

Súd rozhodol, že uvedená smernica sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá potláča neoprávnený pobyt trestnými sankciami, pokiaľ umožňuje uväznenie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiava na území daného členského štátu, a ktorý nemal možnosť opustiť územie dobrovoľne, pričom voči nemu neboli uplatnené donucovacie opatrenia podľa čl. 8 tejto smernice a v prípade, že bol na čas prípravy a výkonu svojho odsunu zaistený, mu neuplynula maximálna doba na zaistenie. SD ale spresnil, že smernica 2008/115 nebráni trestným sankciám, ktoré boli podľa vnútroštátnej právnej úpravy trestného konania uložené štátnym príslušníkom tretích krajín, voči ktorým sa uplatnilo konanie o návrate podľa smernice a ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území členského štátu bez opodstatneného dôvodu nevrátiť sa.

Judikát je významným aj z toho pohľadu, že v tomto konaní súd zvažoval nariadenie naliehavého i skráteného konania. Prvú žiadosť vnútroštátneho súdu o nariadenie naliehavého konania osobitná komora zamietla. Rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá

---

¹⁹¹ Pozri vec C 261/09 *Mantello*.

¹⁹² Pozri vec C-261/08 *Zurita García*.

¹⁹³ Pozri vec C-375/08 *Pontini*.

¹⁹⁴ Pozri vec C-329/11 *Achughbaban*.

podmienila odmietnutie nariadenia naliehavého konania bolo ukončenie zadržania pána Achughbabiana. Za opačných okolností by totiž, podobne ako vo veci *El Dridi*, osobitná komora nariadila naliehavé konanie na základe čl. 267 ods. 4 ZFEÚ

Vnútroštátny súd následne ďalším návrhom požiadal SD o aplikovanie skráteného postupu v konaní, čomu už súd vyhovel. SD tu pravdepodobne inštruoval vnútroštátny súd, aby požiadal o skrátené konanie, keďže podľa vtedajšieho znenia RP SD súd nedisponoval právomocou nariadiť skrátené konanie *ex officio*. SD zdôvodnil uplatnenie skráteného konania tým, že síce zo skutkových okolností prípadu vyplývalo, že pán Achughbabian nie je viac zadržávaný, no ďalším osobám môže byť v obdobných konaniach francúzskymi orgánmi odňatá sloboda, čo samo o sebe vyžaduje expresné vysporiadanie sa s vecou za účelom ukončenia právnej neistoty a neoprávnených zásahov do základných práv.

2.3.5 Zhrnutie

Špecifiká naliehavého prejudiciálneho konania sú zhrnuté v týchto bodoch:

- prejudiciálna otázka spadá pod oblasť hlavy V tretej časti ZFEÚ (Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti).
- rozhoduje osobitne určená komora , ktorá je vymenovaná na obdobie jedného roka.
- komora môže rozhodnúť o nenariadení písomnej časti konania.
- písomnej časti konania sa zúčastňujú iba osobitne oprávnené subjekty.
- generálny advokát je po ústnom pojednávaní vypočutý komorou.
- komunikácia prebieha elektronickou formou , prípadne faxom.

Z dôvodu krátkej doby, počas ktorej je osobitná komora povinná rozhodnúť o nariadení naliehavého konania o prejudiciálnej otázke, sa v rozhodnutí ani v inom dokumente neuvádza odôvodnenie tohto rozhodnutia. Na základe analýzy prípadov však možno vyextrahovať dva typy situácií, v ktorých komora žiadosti o nariadenie naliehavého konania doteraz vždy vyhovel:

- tam, kde je riziko nenapraviteľnej ujmy vo vzťahu rodič/dieťa (C- 195/08 PPU *Rinau*, C-403/09 PPU *Detiček*, C-491/10 PPU *Aguirre Zarraga*, C-497/10 PPU *Mercredi*) alebo rodinného zjednotenia (C-155/11 PPU *Imran*);

- ak prebieha zadržiavanie osoby a ďalšie trvanie zadržania závisí od zodpovedania prejudiciálnej otázky SD (C-296/08 PPU *Santesteban Goicoechea*, C-388/08 PPU *Leymann a Pustovarov*, C-357/09 PPU *Kadzoev*, C-105/10 PPU *Gataev a Gataeva*, C-61/11 PPU *El Dridi Hassen*).

V ostatných prípadoch komora pravdepodobne detailnejšie skúma, či je okamžité prijatie rozhodnutie vo veci natoľko naliehavé, že si bude vyžadovať prijatie osobitého postupu, alebo sa s vecou bude dať vysporiadať iným spôsobom.

Uvedená prax určenej komory tiež plne korešponduje s príkladmi, ktoré súd uvádza v odporúčaní vnútroštátnym súdom pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní¹⁹⁵ a žiadosťou Rady¹⁹⁶, aby sa naliehavé konanie o prejudiciálnej otázke uplatňovalo v prípadoch odňatia slobody¹⁹⁷.

Všeobecne možno uzavrieť, že zavedenie naliehavého konania v podstate odráža reformu práva EÚ zavedenú Lisabonskou zmluvou, i napriek tomu, že bolo zavedené ešte pred vstupom Lisabonskej zmluvy do platnosti. Svedčí tomu jednak znenie článku 267 (4) a rovnako aj zrušenie čl. 68 ZES, čím sa dosiahla plnohodnotná inkorporácia tretieho piliera do oblasti práva EÚ, teda oblasti úpravy víz, azylu, prisťahovaleckej politiky a ďalších tom zmysle, že sa ustanovenia upravujúce prejudiciálne konania vzťahujú aj na túto oblasť. V tomto ohľade bolo zavedenie naliehavého prejudiciálneho konania ako postupu, ktorý ma zabezpečiť expresné vysporiadanie sa s prípadom, v ktorom dochádza k obmedzeniu základných práv a slobôd, určite opodstatneným a prínosným.¹⁹⁸

---

¹⁹⁵ Odporúčania pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní Ú.v.EÚ C 338 zo 6. novembra 2012, bod 40.

¹⁹⁶ Vyhlásenie Rady súvisiace so zavedením naliehavého prejudiciálneho konania, Ú.v.EÚ L 24 z 29. januára 2008, s.44.

¹⁹⁷ Táto požiadavka je výslovne zakotvená aj v článku 267 ods.4 ZFEÚ.

¹⁹⁸ Vnútroštátne súdy iniciujú často krát naliehavé konania s ohľadom na ich povinnosť prepustiť väznenú osobu po uplynutí doby stanovenej v predpisoch sekundárneho práva. V takomto prípade však nemožno naliehavé konanie vnímať ako prostriedok na ochranu práv osoby nachádzajúcej sa vo väzbe, ale skôr ako prostriedok expresného výkladu fungovania európskeho zatykača za účelom zabezpečenia jeho riadneho výkonu.

2.4 Porovnanie skráteneho a naliehavého prejudiciálneho konania¹⁹⁹

Na účely komplexného posúdenia oboch typov konaní je nevyhnutné porovnať oba postupy a upriamiť pozornosť na spoločné i rozdielne črty a s nimi súvisiacu aplikačnú prax SD.

Čo sa týka porovnania úpravy oboch postupov, skrátene prejudiciálne konanie je upravené všeobecnejšie, čo korešponduje s možnosťou aplikácie tohto postupu na bližšie neurčenú oblasť práva EÚ. Naliehavý postup v prejudiciálnom konaní je upravený detailnejšie a presnejšie, čo odráža skutočnosť, že v prípadoch spadajúcich pod oblasť priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti možno ich naliehavý charakter predpokladať, a preto bolo potrebné tento postup upraviť čo možno najpodrobnejšie za účelom maximálneho skrátenia dĺžky konania. Tento predpoklad sa premietá aj v aplikačnej praxi súdu, keď v prípade naliehavého postupu vyhovie **62 %** žiadostí a v prípade skráteneho postupu iba **13 %** návrhov. Napriek rozdielnej pôsobnosti osobitých prejudiciálnych postupov sa v oboch prípadoch vyprofilovali blízke oblasti, v ktorých SD návrhu na nariadenie osobitého postupu s najväčšou pravdepodobnosťou vyhovie. V prípade skráteneho konania to sú všeobecne veci patriace pod priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti a konania súvisiace s občianstvom EÚ, v prípade naliehavého konania ide o konkrétnejšie vymedzenie týkajúce sa prípadov úpravy rodičovských povinností, návratu nelegálne sa zdržiavajúcich občanov tretích krajín a konania ohľadom európskeho zatýkacieho rozkazu.

Čo sa týka časového aspektu oboch konaní, tak najväčšia kritika skráteneho konania sa týkala faktu, že jeho rýchle vysporiadanie sa s prípadom pôsobí na úkor ostatných konaní, ktorých rozhodnutie je týmto spomalené. Nie je však isté, že naliehavé konanie nemá menší, respektíve žiaden vplyv na ostatné konanie. Koncentrácia vecí v rámci jednej komory umožňuje lepšiu organizáciu práce, no na druhú stranu zamestnáva viac členov SD, ktorí majú neúplné informácie na prípravu pojednávania a o stanoviskách členských štátov sa dozvedajú prakticky počas neho.

---

¹⁹⁹ Bližšie pozri prílohu č. 10-Vzájomné porovnanie skráteneho a naliehavého postupu v prejudiciálnom konaní.

Dĺžka trvania konania vyznieva v prospech naliehavého konania. To je však pochopiteľné najmä s ohľadom na úpravu písomnej časti naliehavého konania, keďže sa jej zúčastňuje iba špecifický okruh subjektov, podanie nie je potrebné prekladať a doručovanie dokumentov elektronickými prostriedkami bolo možné uskutočniť iba v rámci naliehavého postupu.²⁰⁰ Ďalší rozdiel súvisí s rozhodovacím zložením, keďže päťčlenná komora je pri rozhodovaní flexibilnejšia ako veľká komora.²⁰¹

Za súčasnej úpravy RP SD, keď má predseda SD v oboch prípadoch možnosť nariadiť osobitné konanie aj *ex officio*, by sa postup rozhodovania SD dal načrtnúť nasledovne.²⁰² Po doručení žiadosti o nariadenie prejudiciálneho konania treba preskúmať oblasť práva EÚ, pod ktorú vec spadá. Ak sa nejedná o oblasť priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, predseda SD posúdi, či je vec potrebné rozhodnúť bez zbytočného odkladu a nariadiť tak skrátené konanie. Avšak v prípade, že vec sa týka oblasti upravenej v hlave V tretej časti ZFEÚ, predseda SD musí najprv zvážiť, či je vec natoľko urgentná, aby sa nariadilo naliehavé konanie. Pokiaľ rozhodne, že tomu tak nie je, ešte stále má možnosť nariadiť skrátené konanie v prípade, že identifikuje potrebu rýchleho vysporiadania sa s vecou. Uvedený príklad vychádza aj z aplikácie postupov v prípade *Achughbabian*, kde SD najprv zamietol žiadosť o naliehavé konanie z dôvodu, že osoba už nie je viac zadržovaná, no na druhú stranu nariadil skrátený postup v konaní z dôvodu vyriešenia problematickej právnej otázky do budúcnosti.

Uvedený príklad by teoreticky nemal brať ohľad na žiadosť vnútroštátneho súdu o nariadenie jedného z osobitných postupov, keďže SD ním nie je viazaný a môže ho vyložiť po svojom. Na druhú stranu si však SD uvedomuje fakt, že vnútroštátny súd najlepšie pozná okolnosti vnútroštátneho konania, a preto bude návrh vnútroštátneho súdu jedným z rozhodujúcich dôvodov. Túto skutočnosť potvrdzuje konanie vo veci *Purrucker*,²⁰³ kde vnútroštátny súd najprv požiadal, aby bol návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom konaní podľa bývalého článku 104b RP SD, no neskôr svoj návrh spresnil tým, že jeho žiadosť sa netýkala uplatnenia článku 104b RP SD, ale bývalého článku 104a RP SD a teda žiadal o skrátené konanie. Vec spadala pod oblasť priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti a konkrétne sa týkala úpravy

---

²⁰⁰ V súčasnosti tento režim platí pre obe konania podľa čl. 106 a 114 RP SD.

²⁰¹ Nie je to pravidlo, no veci prejednávané skráteným postupom sa zvyknú prideľovať veľkej komore.

²⁰² Uvedené platí a predpokladu, že vnútroštátny súd zároveň nepodal návrh na nariadenie osobitého postupu, respektíve ak sa súd s touto žiadosťou nestotožňuje

²⁰³ Pozri vec C-296/10 *Purrucker*.

rodičovských povinností maloletého dieťaťa, teda oblasti, kde SD pravidelne nariaďuje naliehavý postup v konaní. Napriek tomu SD vyhovel návrhu vnútroštátneho a ďalej vec prejednával skráteným postupom.

Oba príklady tiež nepriamo poukazujú na dva problémy spojené s oboma postupmi a ich úpravou v RP SD.

V prvom rade je to chýbajúce vzájomné prepojenie v RP SD s ohľadom na exkluzivitu návrhu na nariadenie osobitého postupu. Tým máme na mysli absentujúce ustanovenie RP SD, ktoré by stanovilo povinnosť pre vnútroštátny súd požiadať buď o skrátený, alebo naliehavý postup.²⁰⁴ Uvedená situácia potom vytvára dvojité zaťaženie pre SD, ak vnútroštátne súdy žiadajú nariadenie oboch postupov.²⁰⁵ Na druhú stranu, nejednoznačná judikatúra SD pri nariaďovaní skráteného konania v kombinácii s príležitostným *ad hoc* prístupom a nezverejňovaním odôvodnenia pri naliehavom konaní spôsobujú že, vnútroštátny súd niekedy nevie posúdiť, ako SD k návrhu pristúpi a pre istotu žiada nariadenie oboch konaní, podľa správnosti primárne naliehavého a subsidiárne skráteného konania.

Ďalším problém môže nastať v prípade, keď nemožno jednoznačne určiť oblasť práva, pod ktorú vec spadá. Možno to dokumentovať na prípade *Metock*,²⁰⁶ ktorý sa týkal vstupu a pobytu manželského partnera, príslušníka tretej krajiny, občana Únie, teda oblasti spadajúcej pod klasickú úpravu práva EÚ. Vo veci teda bolo možné nariadiť skrátené konanie. Pokiaľ by príslušník tretej krajiny nemal k občanovi Únie natoľko silný príbuzenský/partnerský vzťah ako v uvedenom prípade, jednalo by sa vec spadajúcu pod prísťahovaleckú politiku, ktorá spadá pod hlavu V tretej časti ZFEÚ, teda pod priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. V takomto prípade by mohlo byť, berúc do úvahy osobitosti prípadu, nariadené naliehavé prejudiciálne konanie.

---

²⁰⁴ SD v odporúčaniach pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní v bode 43 síce uvádza, že je potrebné aby vnútroštátny súd v návrhu jednoznačne určil, ktorý z dvoch osobitých postupov navrhuje nariadiť a k tomu pripojil odkaz na relevantný článok RP SD, rozhodne by však v tomto prípade prospelo explicitné ustanovenie v RP SD. Bližšie pozri Ú.v.EÚ C 338 zo dňa 6. novembra 2012, bod 43.

²⁰⁵ Pozri vec C-375/08 *Pontini*, kde vnútroštátny súd žiadal o nariadenie oboch konaní, no SD obe žiadosti zamietol.

²⁰⁶ Pozri vec C-127/08 *Metock a i.*

Treba si však uvedomiť, že takáto situácia nastáva ojedinele a podľa novej úpravy disponuje SD právomocou nariadiť obe osobité konania *ex officio*, čo mu nepochybne uľahčí prácu z hľadiska možnosti účinnejšieho vysporiadania sa s duplicitnými podaniami.

Je teda otázne, ako sa SD vysporiada s nie práve jednoduchým rozlíšením pôsobnosti oboch postupov. Predovšetkým to bude závisieť od jeho postoja k obom konaniam a optiky ich vnímania. Ak možno vôbec hovoriť o budúcej reforme z pohľadu pôsobnosti oboch postupov, tak vo svetle prijímania doterajších zmien právnej úpravy oboch konaní možno tušiť iba pomalé a skôr priebežné reformačné úsilie.

Záver

Doterajší priestor v práci bol venovaný podrobnej charakteristike skráteného postupu v konaniach o žalobách, odvolaniach a v prejudiciálnych konaniach a naliehavého prejudiciálneho konania, prejednávaných jednotlivými inštanciami SD EÚ. Štruktúra oboch hlavných kapitol práce obsahla tematicky rovnako vymedzené časti: historický exkurz, charakteristiku konania, štatistiky súvisiace s praxou aplikácie konania, najvýznamnejšiu judikatúru z oblasti a krátke a prehľadné zhrnutie charakteristických odlišností od štandardného priebehu konania.

Nasledujúci priestor bude venovaný záverečnej analýze postupov, berúc do úvahy informácie obsiahnuté vo vyššie uvedených kapitolách práce. Zároveň stručne poukážeme na možné zmeny postoja súdu k nariadovaniu osobitých postupov v konaní vo svetle nového znenia RP SD.

Účelom uvedenia osobitých postupov v rámci konaní pred SD EÚ bola potreba zabezpečiť alternatívny procesný režim v naliehavých konaniach, v ktorých by sa použitie ustanovení upravujúcich štandardné konanie minulo účinkom, najmä z dôvodu dĺžky trvania konania. SD EÚ však už pri ich zavedení neočakával jeho časté využitie v praxi, keďže sa malo nariadovať iba v mimoriadnych situáciách, keď by použitie štandardného konania mohlo spôsobiť ujmu účastníkom konania. Preto treba oba osobité postupy vnímať ako opatrenie, ktorých cieľom je garantovať rýchle vysporiadania sa s konkrétnym naliehavým prípadom. Podľa niektorých názorov má dokonca ich nariadenie, najmä v prípade skráteného konania, opačný efekt, ktorý vedie k predlžovaniu riadnych prejudiciálnych konaní na úkor individuálneho skráteného konania. To odzrkadľuje tendenciu SD pristupovať k nariadovaniu osobitého postupu veľmi sporadicky a iba v nevyhnutných prípadoch.

Treba si uvedomiť, že oproti iným procedurálnym prostriedkom, ako spojenie vecí alebo prednostný režim vysporiadavania sa s konkrétnym prípadom, skrátené aj naliehavé postupy modifikujú priebeh celého konania, teda každej jeho časti. Napriek tomu však oba osobité postupy v konaní zachovávajú štandardnú štruktúru konania, a teda nemenia

poradie ani charakter jednotlivých častí a ani ich v zásade nevynechávajú.²⁰⁷ Rovnako tiež platí, že oba osobité postupy v konaniach nemožno vnímať ako prostriedky na všeobecné skrátenie doby trvania konaní pred SD, respektíve VS.²⁰⁸ Treba ich vnímať ako prostriedok na expresné vysporiadanie sa s individuálnym prípadom, pokiaľ si to charakter veci vyžaduje.

Z aplikácie skráteného konania v porovnaní s naliehavým konaním vyplýva nižší štandard z hľadiska vyžadovania podmienky naliehavosti. Porovnaním skráteného konania o žalobách a odvolaniach a skráteného prejudiciálneho konania možno dospieť k záveru o obdobnom postupe súdu pri posudzovaní urgentnosti veci. Samozrejme, treba vziať do úvahy rozdielny druh konania a s tým spojené odlišné argumenty pri posudzovaní žiadosti o skrátený postup, no všeobecne možno z judikatúry vydestilovať konzistentný postoj súdov ohľadom naliehavosti podľa skráteného postupu, bez ohľadu na druh konania. Naopak, v naliehavom konaní bude súd klásť väčší dôraz na splnenie urgentného charakteru veci, čo bude na druhú stranu kompenzovať oblasť aplikácie uvedeného postupu a s ňou spojený predpoklad naliehavosti.

Už viackrát uvedené chýbajúce odôvodnenie prijatia alebo odmietnutia naliehavého postupu v prejudiciálnych konaniach v porovnaní so skráteným postupom je síce na ujmu najmä vnútroštátnym súdom, ktorým by lepšia orientácia v postojoch SD pri posudzovaní nariadenia tohto postupu určite prospela, no na druhú stranu treba tento postoj vnímať pragmaticky, keďže sa SD snaží konanie skrátiť do čo najväčšej miery a dodatočné produkovanie formalizovaného uznesenia by dĺžku konania iba predĺžilo. SD by však dôvody svojho rozhodnutia mohol objasniť dodatočne, a to v rozhodnutí samotnom, aby vnútroštátne sudy predsa len mohli do budúcnosti vyvodiť názor SD na naliehavosť konkrétnej veci, čo by koniec koncov prospelo priamo SD, ktorý by sa nemusel zbytočne zaoberať nedostatočnými žiadosťami. Rovnako problematické je nezverejňovanie dôvodov vyhovenia alebo zamietnutia žiadosti o skrátené konanie VS, ktoré však nemožno ospravedlniť tak ako v prípade naliehavého konania.

Zrýchlený procedurálny režim oboch konaní môže vyvolávať pochybnosti o porovnateľnosti kvality rozhodnutí SD v porovnaní s rozhodnutiami prijatými štandardným

---

²⁰⁷ Pri naliehavom konaní existuje možnosť vynechať písomnú časť, no doteraz tak určená komora nenariadila.

²⁰⁸ Ako už bolo viac krát spomenuté, často tomu býva práve naopak, keď nariadenie skráteného alebo naliehavého konania ostatné riadne konania predlžuje.

postupom. Úprava skráteného a naliehavého konania totiž neumožňuje v plnej miere rozvinúť všetky inštitúty a procesné vzťahy, tak ako v riadnom konaní, čo vytvára priestor na spochybňovanie dodržiavania procesných garancií v súvislosti s rešpektovaním práva na spravodlivý proces.

Na druhú stranu však judikatúra dostatočne demonštruje, že i v osobitých konaniach dokáže VS, respektíve SD riadne odôvodniť rozhodnutie a rešpektuje procesné záruky, napríklad publikovaním stanovísk generálneho advokáta v zbierke rozhodnutí. Navyše v tomto prípade možno argumentovať ochranou základných práv a slobôd účastníkov konania, ktorá si vyžaduje rýchle posúdenia zo strany súdu, a teda ospravedlňuje vynechanie klasických procesných záruk spojených so štandardným priebehom konania.

Zaujímavou skutočnosťou, ktorá by eventuálne mohla mať vplyv na aplikáciu naliehavého postupu v konaní je skončenie prechodného obdobia vo vzťahu k podávaniu prejudiciálnych otázok týkajúcich sa aktov prijatých v oblasti policajnej a justičnej spolupráce v trestných veciach, ktoré uplynie po piatich rokoch od vstupu Lisabonskej zmluvy do platnosti, t.j. 1.decembra 2014.²⁰⁹ Po tomto období budú môcť všetky vnútroštátne sudy členských štátov iniciovať prejudiciálne konanie pred SD, čo môže viesť k zvýšeniu počtu žiadosti o nariadenie naliehavého konania, keďže policajná a justičná spolupráca v trestných veciach spadá pod priestor slobody bezpečnosti a spravodlivosti vymedzený v hlave V tretej časti ZFEÚ.

Relatívne stabilný počet prípadov spadajúcich pod oblasť úpravy hlavy V tretej časti ZFEÚ a rovnako aj skutočnosť, že väčšina členských štátov uznala právomoc Súdneho dvora rozhodovať prejudiciálne konania ohľadom bývalého tretieho piliera²¹⁰ preto naznačujú, že extrémny nárast prejudiciálnych konaní v tejto oblasti nie je pravdepodobný. Navyše, pokiaľ by po uplynutí prechodného obdobia počet prejudiciálnych konaní v tejto oblasti prudko narástol, SD môže v súlade s článkom 11(2) RP SD zriadiť ďalšiu komoru na prejednávanie vecí podľa čl. 107 RP SD a rozložiť tak prípadný vysoký počet konaní na dve osobitne vymenované komory.

---

²⁰⁹ Článok 10 hlavy VII Protokolu č. 36 o prechodných ustanoveniach.

²¹⁰ K právomoci Súdneho dvora rozhodovať prejudiciálne konania spadajúce pod oblasť policajnej a justičnej spolupráce v trestných veciach bližšie pozri dokument dostupný na:
http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2008-09/art35_2008-09-25_17-37-4_434.pdf.

Čo sa týka novej úpravy RP SD, tá pokračuje v praxi zavádzania ustanovení, ktoré majú za cieľ priznať SD väčšie procedurálne právomoci, a tým aj väčšiu flexibilitu pri rozhodnutiach upravujúcich vedenie konania s cieľom pokračovať v tendencii skracovania dĺžky trvania najmä prejudiciálnych konaní.

Právne zakotvenie naliehavého prejudiciálneho konania zostalo prijatím nového znenia rokovacieho poriadku v plnej miere zachované, zmeny sa dotkli iba prečíslovania článkov upravujúcich toto konanie.

Úprava skráteného konania podľa nového znenia RP SD, okrem menej významných procesných zmien ako rozdelenie pôvodného článku 62a na dva separátne paragrafy²¹¹ a s tým spojené prečíslovanie, priniesla oproti starej úprave dve odlišnosti, na ktoré by bolo vhodné upozorniť.

Prvou je terminologická zmena pri dôvodoch nariadenia skráteného konania, podľa ktorej predseda SD nariadi skrátené konania vo veci, ak si jej povaha vyžaduje prejednať ju „bez zbytočného odkladu“. Možno práve takéto širšie vymedzenie chce upozorniť na subsidiárnu urgentnosť v porovnaní s naliehavým konaním, no pravdepodobne sa jedná skôr o snahu rozlíšiť terminológiu v oboch postupoch. Uvedenú zmenu nemožno vnímať ako snahu rozšíriť možnosti aplikácie skráteného postupu, keďže RP SD sa nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že skrátené konania v praxi spomaľuje priebeh ostatných konaniami, a teda súd bude k nemu pristupovať rovnako reštriktívne ako doteraz.

Druhá skutočnosť predstavuje možnosť pre SD nariadiť skrátený postup *ex officio*. Právo súdu nariadiť osobitý postup v konaní aj z vlastnej iniciatívy má určite svoje opodstatnenie, no rovnako ako v prípade vyššie uvedenej zmeny nemožno očakávať citeľné zmeny postoja SD pri nariaďovaní uvedeného osobitého postupu. Svedčí o tom aj fakt, že v prípade naliehavého prejudiciálneho konania, kde SD disponoval možnosťou nariadiť konanie *ex officio*, tak doteraz urobil iba v jednom prípade.

Z uvedeného vyplýva, že nové znenie RP SD nemožno považovať za prelomové vo svetle zmien týkajúcich sa postupu v skrátenom konaní alebo naliehavom prejudiciálnom konaní. Zmeny by dokázalo priniesť nové nastavenie praxe SD vo vzťahu k obojm konaniam, no vzhľadom k tomu, že obe konania sú po najnovších zmenách okrem

---

²¹¹ Sú to čl.105 a 106 pre skrátený postup v prejudiciálnych konaniach a čl. 133 pri žalobách a odvolaniach.

drobných diskrepancií²¹² dostatočne právne zakotvené, nie je dôvod predpokladať zmenu postoja SD EÚ k skrátenému a nalievavému postupu.

Uvedené tvrdenie možno uplatniť aj na budúcu zmenu RP VS, kde súd pravdepodobne navrhne zmeniť ustanovenia skráteného postupu vo svetle právomoci nariadiť konanie *ex officio*. Do úvahy pripadajú aj ďalšie menšie procedurálne úpravy, no rovnako ako pri SD, tak aj pri VS iba ťažko predpokladať významnejšiu reformu priebehu osobitého postupu v konaní.

---

²¹² Tu máme na mysli najmä problém zdvojenej pôsobnosti objasnený na záver kapitoly 2.4 Porovnanie skráteného a nalievavého prejudiciálneho konania.

Zdroje

Publikácie a odborné články

- BARBIER DE LA SERRE, E.: Accelerated and Expedited Procedures before the EC Courts: A Review of the Practice, In *Common Market Law Review* 2006, č. 43/3, s. 783-815.
- BOBEK, M. – KOMÁREK, J. – PASSER, J.M. – GILLIS, M. *Předběžná otázka v komunitárním právu*, Praha: Linde, 2005, ISBN 80-7201-513-3, 522 s.
- BROBERG, M.P. – FENGER, N., *Preliminary References to the European Court of Justice*, Oxford: Oxford University Press, 2010, ISBN: 978-0-19-956507-8, 548 s.
- COUTRON, L.: Urgence et renvoi préjudiciel, In: *Revue des affaires européennes = Law & European affairs* 2012, ročník 19, č. 2, s. 385-401.
- CRAIG, P. – DE BÚRCA, G. *EU Law: Text, Cases and Materials*. 5th edition. Oxford: Oxford University Press, 2010, ISBN: 978-0199576999, 1304 s.
- CHALMERS, D. – HADJIEMMANUIL, Ch. – MONTI, G. – TOMKINS, A. *European Union Law*, Cambridge: Cambridge University Press, 2007, ISBN: 978-0-521-52741-5, 1235 s.
- GÖRANSSON, F-L.: One year on: the urgent preliminary ruling procedure at the ECJ, In *Europarättslig Tidskrift* 2009, č. 2, s. 250-263.
- LENAERTS, K.: An overview of the accelerated and urgency procedure in the Area of Freedom, Security and Justice, In *Европейски правен преглед* 2011, č. 1, s. 32-61.
- LENAERTS, K.: The Rule of Law and the Coherence of the Judicial System of the European Union, In *Common Market Law Review* 2007, č. 44/6, s. 1625-1659.
- MAZÁK, J. – JÁNOŠÍKOVÁ, M. *Lisabonská zmluva (Ústavný systém a súdna ochrana)*, Bratislava: IURA Edition, 2011, ISBN: 9788080784164, 306 s.
- NAOMÉ, C. *Prejudiciálna otázka v európskom práve: Praktický sprievodca*, Bratislava: IURA Edition, 2011, ISBN: 9788080784157, 280 s.
- SYLLOVA, J. – PÍTROVÁ, L. – PALDUSOVÁ, H. a kolektív, *Lisabonská smlouva (komentář)*, 1. vydanie, Praha: C.H.BECK, 2010, ISBN 978-80-7400-339-4, 1344 s.
- VANDERSANDEN, G. *Renvoi préjudiciel en droit européen*, Bruxelles: Bruylant, 2013, ISBN 978-2-8027-3712-4, 207 s.

Právne akty

- Charta základných práv Európskej únie, Ú.v.EÚ C 83 z 30. marca 2010, s. 389.
- Konsolidované znenie Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, dostupné z WWW:<
http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2008-09/txt7_2008-09-25_10-36-55_616.pdf>, citované [25. januára 2014].
- Konsolidované znenie Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, dostupné z WWW:<
http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2012-10/staut_cons_sk.pdf>, citované [25. januára 2014].
- Konsolidované znenie Zmluvy o európskej únii, Ú.v.EÚ C 83 z 30. marca 2010, s. 13.
- Konsolidované znenie Zmluvy o fungovaní Európskej únie, Ú.v.EÚ C 83 z 30. marca 2010, s. 47.
- Odporúčania pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní, Ú.v.EÚ C 338 zo 6. novembra 2012, s. 1.
- Praktické pokyny týkajúce sa priamych žalôb a odvolaní prijaté 15. októbra 2004, Ú.v.EÚ L 361 z 8. decembra 2004, s.15, v znení zmien a doplnení týchto pokynov prijatých 27. januára 2009, Ú.v.EÚ L 29 z 31. januára 2009, s. 51.
- Praktické pokyny pre účastníkov konania pred Všeobecným súdom, Ú.v.EÚ L 68 zo 7. marca 2012, s. 23.
- Rokovací poriadok Súdneho dvora, Ú.v.EÚ L 265 z 29.septembra 2012, s. 1.

Judikatúra

Súdny dvor

- Rozsudok Súdneho dvora z 12. júla 2001 vo veci C-189/01 *Jippes a i.*, [2001] ECR I-5689.
- Rozsudok Súdneho dvora z 24. júla 2003 vo veci C-39/03 P *Komisnia / Artegodan a i.*, [2003] ECR I-7885.
- Rozsudok Súdneho dvora z 30. mája 2006 v spojených veciach C-317/04 a C-318/04 *Parlament / Rada*, [2006] ECR I-4721.
- Rozsudok Súdneho dvora z 12. septembra 2006 vo veci C-300/04 *Eman a Sevinger*, [2006] ECR I-8055.

- Rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 2008 vo veci C- 195/08 PPU *Rinau*, [2008] ECR I-5271.
- Rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2008 vo veci C-127/08 *Metock a i.*, [2008] ECR I-6241.
- Rozsudok Súdneho dvora z 12. augusta 2008 vo veci C-296/08 PPU *Santesteban Goicoechea*, [2008] ECR I-6307.
- Rozsudok Súdneho dvora z 1. decembra 2008 vo veci C-388/08 PPU *Leymann a Pustovarov*, [2008] ECR I-8993.
- Rozsudok Súdneho dvora z 22. októbra 2009 v spojených veciach C-261/08 *Zurita García a Choque Cabrera*, [2009] ECR I-10143.
- Rozsudok Súdneho dvora z 30. novembra 2009 vo veci C-357/09 PPU *Kadzoev*, [2009] ECR I-11189.
- Rozsudok Súdneho dvora z 23. decembra 2009 vo veci C-403/09 PPU *Detiček*, [2009] ECR I-12193.
- Rozsudok Súdneho dvora z 22. júna 2010 v spojených veciach C-188/10 a C-189/10 *Melki a Abdeli*, [2010] ECR I-5667.
- Rozsudok Súdneho dvora z 24. júna 2010 vo veci C-375/08 *Pontini a i.*, [2010] ECR I-5767.
- Rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2010 vo veci C-550/09 *E a F*, [2010] ECR I-6213.
- Rozsudok Súdneho dvora zo 16. septembra 2010 vo veci C-149/10 *Chatzi*, [2010] ECR I-8489.
- Rozsudok Súdneho dvora zo 9. novembra 2010 vo veci C-296/10 *Purrucker*, [2010] ECR I-11163.
- Rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2010 vo veci C-261/09 *Mantello*, [2010] ECR I-11477.
- Rozsudok Súdneho dvora zo 7. decembra 2010 vo veci C-439/08 *VEBIC*, [2010] ECR I-12471.
- Rozsudok Súdneho dvora z 22. decembra 2010 vo veci C-491/10 PPU *Aguirre Zarraga*, [2010] ECR I-14247.
- Rozsudok Súdneho dvora z 22. decembra 2010 vo veci C-497/10 PPU *Mercredi*, [2010] ECR I-14309.

- Rozsudok Súdneho dvora z 28. apríla 2011 vo veci C-61/11 PPU *El Dridi Hassen*, dosiaľ neuverejnený v zbierke.
- Rozsudok Súdneho dvora zo 6. decembra 2011 vo veci C-329/11 *Achughbabian*, dosiaľ neuverejnený v zbierke.
- Rozsudok Súdneho dvora zo 6. novembra 2012 vo veci C-286/12 *Komisia / Maďarsko*, dosiaľ nezverejnený v zbierke.
- Rozsudok Súdneho dvora z 27. novembra 2012 vo veci C- 370/12 *Pringle*, dosiaľ neuverejnený v zbierke.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 3. mája 1996 vo veci C-399/95 R *Nemecko / Komisia*, [1996] ECR I-2441.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 8. mája 2003 vo veci C-39/03 P-R *Komisia / Artegodaň a i.*, [2003] ECR I-4485.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 20. júna 2003 vo veci C-156/03 P-R *Komisia / Laboratoires Servier*, [2003] ECR I-6575.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 1. apríla 2004 vo veci C-81/04 *Richert*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 3. mája 2004 vo veci C-115/06 *Radke*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 21. septembra 2004 vo veci C-317/04 *Parlament / Rada*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 21. septembra 2004 vo veci C-318/04 *Parlament / Rada*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 21. novembra 2005 vo veci C-385/05 *CGT*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 23. marca 2007 vo veci C-12/07 *Autostrada dei Fiori a AISCAT*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 18. júla 2007 vo veci C-193/07 *Komisia / Poľsko*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie Súdneho dvora z 8. apríla 2008 vo veci C-503/07 P *Saint-Gobain Glass Deutschland / Komisia*, [2008] ECR I-2217.
- Uznesenie predsedu tretej komory Súdneho dvora z 3. apríla 2010 vo veci C-105/10 PPU *Gataev a Gataeva*, dosiaľ nepublikované v zbierke.

- Uznesenie Súdneho dvora z 10. júna 2011 vo veci C-155/11 PPU *Imran*, [2011] ECR I-5095.

Všeobecný súd (predtým Súd prvého stupňa)

- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. septembra 2001 vo veci T-95/01 *Coget a i. / Dvor Audítorov*, [2001] FP-I-A-00191 a FP-II-00879.
- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. apríla 2002 v spojených veciach T-195 & 207/01 *Vláda Gibraltáru / Komisia*, [2002] ECR II-2309.
- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. októbra 2002 vo veci T-77/02 *Schneider Electric SA / Komisia*, [2002] ECR II-4201.
- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. októbra 2002 vo veci T-5/02 *Tetra Laval / Komisia*, [2002] ECR II-4381.
- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 3. apríla 2003 vo veci T-114/02 *BaByliss / Komisia* [2003] ECR II-1279.
- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 3. apríla 2003 vo veci T-119/02 *Royal Philips Electronics / Komisia*, [2003] II-1433.
- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2003 v spojených veciach T-346/02 and T-347/02 *Cableuropa a i. / Komisia*, [2003] ECR II-4251.
- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004 vo veci T-198/01 *Technische Glaswerke Ilmenau / Komisia*, dosiaľ neuverejnený v zbierke.
- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2005 vo veci T-87/05 *EDP / Komisia*, dosiaľ neuverejnený v zbierke.
- Rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. júna 2009 vo veci T-572/08 P *Komisija / Traore*, [2009] FP-I-B-1-00039 ; FP-II-B-1-00223.
- Uznesenie Súdu prvého stupňa zo 4. júla 2001 vo veci T-123/01 *Smanor a i. / Komisia*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 19. decembra 2001 v spojených veciach T-195 & 207/01 R *Vláda Gibraltáru / Komisia*, [2001] ECR II-3915.
- Uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 11. apríla 2003 vo veci T-392/02 R *Solvay Pharmaceuticals / Rada*, [2003] ECR II-1825.
- Uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 31. januára 2005 vo veci T-447/04 R *Capgemini Nederland / Komisia*, [2005] ECR II-257.

- Uznesenie Súdu prvého stupňa z 27. júna 2005 vo veci T-143/05 *Spojené kráľovstvo / Komisia*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 1. februára 2006 vo veci T-417/05 R *Endesa / Komisia*, [2006] ECR II-18.
- Uznesenie predsedu Všeobecného súdu z 11. marca 2013 vo veci T-4/13 R *Communicaid Group Ltd / Komisia*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Všeobecného súdu z 25. apríla 2013 vo veci T-44/13 R *AbbVie / EMA*, dosiaľ nepublikované v zbierke.
- Uznesenie predsedu Všeobecného súdu z 25. apríla 2013 vo veci T-73/13 R *InterMune UK a i. / EMA*, dosiaľ nepublikované v zbierke.

Resumé

Title of the thesis:

Expedited and urgent procedure in proceedings before the Court of Justice of the European Union

Summary:

This thesis analysed the expedited and urgent procedure before the CJEU, providing a detailed characterization of the specific procedures in proceedings regarding actions, appeals and preliminary rulings by the individual instances of CJEU. The structure of each of the four subchapters incorporated thematically well-defined sections: historical excursion, characteristics of the procedure, statistics associated with the practice of application of the specific procedure, the most important case law in the field and a short and clear summary of the differences from the standard procedure of the proceeding.

The purpose of introducing the specific procedures in proceedings before the CJEU was the need to provide alternative procedural system in urgent cases, in which the provisions governing the use of standard procedures proved to be ineffective, mainly because of the length of the proceedings. However, the CJEU did not expect their frequent use in practice, since it had ordered only their application only in exceptional situations where the use of the standard procedure could cause harm to the parties. Both specific procedures therefore have to be considered as a measures designed to guarantee a quick way of dealing with an urgent case. According to some views, their application, especially in the case of the accelerated procedure, causes the opposite effect on other proceedings dealt with under the standard procedure, thus prolonging their duration. This also reflects the approach of CJEU to apply the specific procedure very seldom and only if necessary.

The mutual comparison of the application of the expedited procedure and the urgent procedure shows that the application of the expedited procedure requires a lower standard in terms of the condition of urgency. Comparing the expedited proceedings in actions and appeals and the expedited procedure in preliminary ruling, one can be conclude that a similar procedure is applied by the court while assessing the urgency of the matter. Of course, one has to take into account the different type of procedure and the associated different arguments when considering a request for urgent procedure, but a consistent attitude of the CJ about the urgency of the case can be generally distilled from the case law, regardless of the type of procedure. In contrast, in the urgent proceeding, the court will place greater emphasis on meeting the condition of an urgent nature of the case, which, in turn shall be compensated by the field of application of the procedure and the overall assumption of the urgency in these cases.

Regarding the new wording of the Rules of Procedure of CJ, which continued with the practice of introducing provisions that are intended to confer greater powers SD and thus greater flexibility for decisions governing the conduct of the proceedings in order to adhere to the trend of shortening the duration of the preliminary ruling proceedings. As to the amendments of the Rules of Procedure which concern the specific procedure, the president of the Court can now apply the procedure *ex officio* and some slight changes as to the communication with the Court have been introduced. The legal provisions of the urgent procedure have not been amended.

It follows that the new version of the Rules of Procedure of CJ cannot be considered a breakthrough in the light of changes to the procedure in expedited proceedings or urgent preliminary ruling proceedings. The only thing that could amend the existing status is the new application practice of the Court in relation to both procedure, but due to the fact that both procedures are, after the latest changes and except for a minor discrepancies, sufficiently established, there is no reason to expect a change of attitude of CJEU towards the expedited and urgent procedure. That argument could also be applied to future changes of the Rules of Procedure of the General Court, where the court is likely to propose to amend the provisions of the expedited procedure in the light of the powers to apply the procedure *ex officio*.

Kľúčové slová:

Skrátené konanie, Naliehavé prejudiciálne konanie, Súdny dvor, Všeobecný súd

Key words:

Expedited procedure, Urgent preliminary procedure, Court of Justice, General Court